

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1989 ΕΤΟΣ ΛΘ Ἀριθ. Φύλλου 830
Τιμή Φύλλου Δρχ. 50 Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1989

Πρός τόν ιερόν Κλήρον καί τόν εὐσεβῆ Λαόν τοῦ Κυρίου.

Ἀγαπητοί Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα.

Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεέμ χαράς εὐαγγέλια ἡ δέ χριστιανική ἀνθρωπότης πανηγυρίζει τήν ἀπολύτρωσιν καί τήν ἀποκατάστασιν τοῦ γένους εἰς τήν πρώτην τιμήν της καί ἀξίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου τό ὀρισθέν ὑπό τοῦ Οὐρανίου Πατρός, Του καί Δημιουργοῦ καιρῶν καί χρόνων, διὰ τήν κάθοδον ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμηνύθη τό γεγονός ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ «ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφακοῦς καί ὑπερλάμποντος» κατὰ τήν ἐκκλησιαστικὴν ὑμνολογίαν, δηλοποιούντος νέαν ἐποχὴν παραδόξων πραγμάτων εἰς τόν κόσμον ἐκ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νέοι ὀρίζοντες κοσμογονικοὶ ἀνέτειλαν εἰς τήν γῆν διὰ τοῦ οὐρανίου Ἐπισκέπτου αὐτῆς, παρασχόντος τήν δύναμιν καί ἰκανότητα ὅπως ὁ καταπεσὼν καί συντριβείς ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπος ἀνορθοῦται καί ἀναβιβάζεται εἰς αἰθέρια ὕψη πνευματικῆς τελει-

ότητος καί πεπολιτισμένης κοινωνίας, ὡς μαρτυρεῖ ἡ μετὰ Χριστόν Ἱστορία.

Ἦλθεν ἐξ οὐρανοῦ ἡ χάρις εἰς τόν κόσμον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποκαλυφθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τοὺς ἐξ ἀνατολῶν ἀστρολόγους Μάγους διὰ τοῦ ἀστέρος, ὁδηγοῦ γενομένου καί δι' ἡμᾶς συμβολικῶς τῆς πρὸς Χριστόν πορείας, τῶν δὲ Μάγων προτύπων τῆς εἰς Χριστόν πίστεως.

Πρὸς τοῦτο, ὁ προσανατολισμός ἡμῶν εἰς τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νά ἔχη τήν σταθερότητα τῶν Μάγων καί νά τυγχάνῃ ἀνώτερος ἐμποδίων προκειμένου νά εὐδοκιμήσῃ καρποφόρως.

Ἡ πίστις εἶναι θεῖον δῶρον καί ἀποκτάται δι' εὐλκρινούς ἐρεύνης τῶν θείων Γραφῶν καί προσευχῆς. Εἶναι κοινωνία καί ἐνώσις μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, καί μόνον οἱ ἄνω ὀρῶντες ἐπιτυγχάνουν τῆς χαροποιῦ κατὰ Χριστόν ζωῆς καί ἀξιοῦνται τῆς ὑποδοχῆς καί κατοικήσεως ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τοῦ τεχθέντος ἐπὶ γῆς Βασιλέως τῶν οὐρανῶν.

Οἱ Μάγοι πεισθέντες ἀπολύτως ἐκ τῶν χρησμῶν

τῶν Προφητῶν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, ἀνέμενον εἰς τὰς γενεάς των νὰ ἴδουν τὸ ἄστρον τοῦ Ἰακώβ, τὸ ἐξ οὐρανοῦ λέγομεν τοῦτο σημεῖον καὶ ἠτύχησαν νὰ τὸ ἴδουν. Διὸ καὶ σπεύσαντες μετὰ πόθου ἀνέλαβον μακράν καὶ κοπώδη μετ' ἐμποδίων ὁδοιπορίαν ἐκ τῆς Περσίας εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ποθουμένου, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον θαυμασίως.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπαινοῦσα τὴν πίστιν αὐτῶν, προβάλλει τούτους ὡς προεῖπομεν πρότυπα πρὸς μίμησιν, ἀγαπητοί, κατ' αὐτὴν τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων.

Ἡ παροῦσα ὁμως γενεά τῶν ἀνθρώπων ἔχει στρέψει ἀτυχῶς τὸ βλέμμα τῆς διανοίας εἰς τὴν πατομένην γῆν καὶ κύπτει κάτω ὡς ἡ συγκύπτουσα τοῦ Εὐαγγελίου γυνή, μὴ βλέπουσα τὸν ὁδηγὸν ἀστέρα τῆς ἀνατολῆς ἀλλὰ τὸ λυκόφως τῆς δύσεως, εἰς τε τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα· καὶ διὰ τοῦτο νυκτοβατοῦσα εἰς τὴν χωρὶς Χριστὸν ζωὴν προσκóπτει καὶ συντρίβεται.

Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης στερουμένη τοῦ θεοῦ τούτου δώρου, φέρεται δέσμιος ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ποῦ κυβερνοῦν τὸν κόσμον, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου τῆς προχριστιανικῆς ἐποχῆς.

«Τὰ γάρ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» κατὰ τὸν Παῦλον. Θάνατος ψυχικός μετὰ τὰ ἐπακόλουθα δεινὰ τῆς ἀποστάσεως.

Προβληματισμοὶ μύριοι τῆς ζωῆς, παντελὴς φυγάδευσις τῆς ἀγάπης, ἄγχος πνιγηρόν, θηριώδης ἐγκληματικότητα, ἐξαχρεώσεις ἡθῶν, διάλυσις οἰκογενείας, ἀχρήστευσις καὶ καταστροφή τῆς νεότητος ἐκ τῶν ναρκωτικῶν, καὶ τῆς δουλείας εἰς τὰ πάθη τῆς σαρκός.

Λυπηρόν τὸ θέαμα μιᾶς πρό καιροῦ γηρασμένης νεότητος, χωρὶς ἰδανικά καὶ πατριωτισμόν, χωρὶς ὑψηλὰς ἐπιδιώξεις καὶ ἀρετὰς τοῦ πνεύματος καὶ ἀμετόχου τῆς κατὰ θεὸν Σοφίας, καταστάσεως οὕτω λείας εὐαλώτου τῶν ψυχοκτόνων ὀργάνων τοῦ διαβόλου. Τὸ δὲ πάντων λυπηρότερον, ὅτι ἡ τοιαύτη γενικὴ ὁψις τῆς σημερινῆς κοινωνίας δίδει τὴν εἰκόνα τῆς προετοιμασίας τοῦ κόσμου διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, κατὰ τὰς προφητείας.

Σημεῖα τῶν καιρῶν πλὴν τῶν ἀνατέρω συνηγοροῦν πρὸς τοῦτο, ὡς τὸ καταπεσόν θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ καὶ ἡ παντελὴς ἀδιαφορία περὶ τὴν παραδεδομένην πίστιν. Αἱ ὀργιάζουσαι πληθωρικῶς ἀντίχριστοι προπαγάνδαι καὶ αἵρέσεις. Ἡ μεθοδευμένη οἰκονομικὴ ἀστάθεια ἀνά τὸν κόσμον πρὸς

γενικὴν χρεωκόπησιν ὥστε νὰ ζητηθῇ μελλοντικῶς ἡ ἐξ ἀνάγκης βοήθεια ἀπὸ τὸ θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ πολιτικὴ ἐξαχρεώσις καὶ αἱ περίεργοι ἀλλαγαὶ πολιτικῶν πεποιθήσεων μετ' ἐπαναστάσεων καὶ ἐμφυλίων σπαραγμῶν μετὰ ποταμούς αἱμάτων. Ἡ ἐπικειμένη κατάργησις συνόρων τῶν Κρατῶν καὶ ὁ συμφυρμός τῶν ἀνθρώπων εἰς ἓνα ἀλλόκοτον μωσαϊκὸν ἐθνικοτήτων, φυλῶν καὶ χρωμάτων μέσω τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ γενικὴ ἀναστάσις τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ὅλως ἰδιαίτερος δέ, ἡ προδοσία τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τὰς ἡμέρας μας ὑπὸ τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ ἀνοιγματος πρὸς τὴν αἵρετικὴν Δύσιν, καθισταμένων οὕτω συνεργῶν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ μασωνισμοῦ πρὸς κατάλυσιν κάθε ὀρθοδόξου ἀρχῆς καὶ ἐγκαθίδρυσιν τοῦ καταράτου οἰκουμενισμοῦ.

Ταῦτα καὶ ἕτερα, προετοιμάζουν τὸ κλίμα καὶ τὰς προϋποθέσεις πρὸς δημιουργίαν μιᾶς παγκοσμίου κυβερνήσεως διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατὰ ταῦτα ἀγαπητοί, ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐνεργοποιηθῇ δραστηρίως πρὸ τοῦ ἐπαπειλουμένου τραγικοῦ κινδύνου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας του πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ.

Στῶμεν ὁθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου ἀλλὰ καὶ ἀνδρείας, εὐόρκως ἀμυνόμενοι ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἐπάλξεων, ὡς στρατευθέντες ὑπὸ Θεοῦ εἰς τὸν τίμιον ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῶν Ἐθνικῶν μας παραδόσεων, πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ ὀλέθρου.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ ἐν Σηλαιῷ τεχθέντος Λυτρωτοῦ εἴθε νὰ φωτίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὸν «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν» ἀγωνιζόμενον ἐκλεκτὸν τοῦ Κυρίου λαόν εἰς ἔνωσιν τῶν διεσπῶτων πρὸς ἀπαρτισμόν μιᾶς ἐνιαίας καὶ ἰσχυρᾶς δυνάμεως, ἀντιρρόπου εἰς τὰς σκοτεινὰς ἐνεργείας τῶν πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Τοῦτο ἐπιπάσσουν οἱ καιροὶ διὰ τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πάλιν, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τῆς διαπύρου δὲ εὐχῆς καὶ τοῦ διακαοῦς πόθου ὅπως τοῦτο γίνῃ συνειδήσις πρὸς πάντα ἀγωνιστὴν τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εὐσεβείας διατελοῦμεν ταπεινῶς ἐν πολλῇ ἀγάπῃ.

Δι' Ἱερὰν Σύνοδον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Πρός τόν Ἱερόν Κληρόν καί τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, Ἀγαπητά.

Χαρμοσύνως καί ἐφέτος ἤχησαν οἱ κώδωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν διά τήν ἐορτήν τῶν Χριστουγέννων καί ἐκάλεσαν τούς πιστούς νά ἐορτάσουν τό μέγα γεγονός τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν. Θά ἤχησουν εἰς τά ὦτα ἡμῶν, διά μίαν ἀκόμη φοράν, οἱ μελωδικοὶ ὕμνοι τῶν Ἀγγέλων, οἵτινες ἔψαλον τό «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς Εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Σήμερον, οἱ Οὐράνιοι Αὐτοὶ Μουσουργοὶ θά ξεσηκώσουν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς μίαν ὑπερτάτην ἔξαρσιν καί θά πληρώσουν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπὸ τήν μεγάλην ἐκείνην χαράν τήν ὁποίαν μᾶς ἀνήγγειλεν εἰς ἑξ Αὐτῶν μέ τοὺς λόγους: «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ».

Ἐγεννήθη ὁ Κύριος καί ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ὡς Βρέφος. Ἦλθε διά νά ἀποκαλύψῃ τόν ἑαυτόν Του. Ἐσαρκώθη διά νά Τόν γνωρίσωμε καί νά Τόν ἀγαπήσωμε. Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα. Τόν γνωρίσαμε; Τόν γνωρίζουμε; Καί ἐάν ὄχι, τί περιμένουμε; Ἐάν ναι, προσπαθοῦμε νά Τόν γνωρίσουν ὅσοι Τόν ἀγνοοῦν ἀκόμη; Ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος εἰς τοῦτο τό ἐρώτημα κάνει τὰς σκέψεις; «Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεός... ἀποκαλύψαι τόν Υἱόν Αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζομαι Αὐτόν ἐν τοῖς Ἑθνεσι» (Γαλ. α' 16). Ὅσοι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς ἐγνώρισαν τόν Χριστόν, ἐδοκίμασαν τήν Ἀναγέννησιν καί ζοῦν ἐντός τῆς Θείας Χάριτος ὡς «καινὴ κτίσις», εἶναι εἰς θέσιν νά αἰσθανθοῦν καί νά ἐκτιμήσουν κατ' ἀξίαν τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Μεγάλου Παύλου.

Ὅντως, οὐδεὶς δύναται νά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν καί γνωριμίαν μέ τόν Κύριον ἐάν δέν προηγηθῇ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, πρέπει ὁ Θεός νά φανερώσῃ εἰς τόν ἄνθρωπον τό μυστήριον, τό ὁποῖον ὀνομάζεται Θεία Ἐνσάρκωσις. Καί ὁ Οὐράνιος Πατήρ ἡμῶν Ἀποκαλύπτει τόν Υἱόν Του εἰς τὰς ψυχὰς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι εἰλικρινῶς ποθοῦν καί νοσταλγοῦν νά Τόν γνωρίσουν. Ἡ γνωριμία αὕτη εἶναι, πρὸ παντός, ἐσωτερικὴ. Διότι, γενικῶς, ὅλοι γνωρίζουν κάτι περὶ Χριστοῦ. Αὐτὸ τό «περὶ» εἶναι τόσο ἀδύνατον, ὥστε δεικνύει σχέσεις τελείως τυπικάς, ἐνός ξένου πρὸς ξένον. Τὸ νόημα ὅμως τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, τό νόημα τῶν Χριστουγέννων δέν εἶναι ἀκριβῶς αὐτό. Ποῖον εἶναι; Ἡ

Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν εἶναι ἔργον τῆς Θείας εὐδοκίας. Ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τῆς Θείας εὐαρεσκείας καί Ἀγάπης, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τήν ἄπειρον φιланθρωπίαν. Εὐδοκία κατὰ τήν ἐρμηνείαν ἐνός εὐσεβοῦς ἐρμηνευτοῦ εἶναι τό ἀπώτατον σημεῖον, εἰς τό ὁποῖον δύναται νά φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐρευνᾷ τὰς αἰτίας τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ ἐκδηλώνεται εἰς αὐτούς, οἵτινες διψῶσι τόν Κύριον καί ἐπιθυμῶσι νά ἐμβαθύνουν εἰς τήν σωτηρίαν τήν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Κύριος. Δέν εἶναι χαριστικὴ πράξις, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἐνίσχυσιν καί ἀπάντησιν εἰς τήν ἀναζήτησιν ἡμῶν. Μυριάδες ψυχῶν ἐγεύθησαν, μέχρι σήμερον, τήν Θείαν ταύτην καί ἀνείπωτον εὐλογίαν. Ἡ γνῶσις τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί ἡ ἀποκάλυψις Αὐτοῦ ἐντός ἡμῶν εἶναι ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὕτη ἡ ἐμπειρία καί ἡ γεύσις τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ εἰς τήν ψυχὴν τοῦ πιστοῦ τήν Ὑψίστην εὐδαιμονίαν.

Τέκνα, ἐν Κυρίῳ, Ἀγαπητά.

Σήμερον, ὡς ταπεινὸς Ποιμενάρχης ὑμῶν, τοιαύτας Πνευματικὰς Σκέψεις προσφέρω εἰς ὅλους ὑμᾶς διά νά δώσω ἀφορμὴν, παράλληλα μέ τό μέγα νόημα τῆς ἐορτῆς, νά ἐμβαθύνωμεν ὅλοι εἰς ἓνα σημεῖον, τό ὁποῖον θά πρέπει ἰδιαίτερως νά τό κατανοήσωμεν καί νά ἐνεργοποιήσωμεν.

Εὐχομαι, ὁλοψύχως, ὅπως εἰς τὰς καρδίας καί εἰς τήν διάνοιαν τῶν Πιστῶν Χριστιανῶν τῆς δοκιμαζομένης ἡμῶν Ἐκκλησίας, τό Θεῖον Βρέφος Ἀποκαλυφθῇ, ὁλοκληρωμένα, ἵνα πάντες, ἐν Γνησίῳ Ὁρθόδοξῳ φρονήματι, ἀξιωθῶμεν ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ, νά ἐορτάζωμεν, ὄχι μόνον φέτος, ἀλλὰ εἰς τό διηνεκές, τήν μεγάλην Ἐορτὴν τῆς Συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅστις δι' ὅλον τό γένος τῶν ἀνθρώπων κατεδέξατο σαρκὸς τήν περιβολήν.

Ἐπίσης, εὐχόμεθα ὅπως, ὁ ἐπὶ θύραις Νέος Ἐνιαυτός τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου εἴῃ εὐλογημένος καί καρποφόρος εἰς ἀρετάς.

Ε Τ Η Π Ο Λ Λ Α – ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ καί ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ!

Διάπυρος Εὐχέτης πρὸς Κύριον
Ὁ Μητροπολίτης
Πειραιῶς καί Σαλαμίνος τῶν Γ.Ο.Χ.
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ. Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ

Έμπρός εις τὸ ἀνυπέρβλητον αὐτὸ γεγονός τῆς Ἱστορίας ὅλοι οἱ λαοὶ οἱ ὅποιοι ἐγνώρισαν Χριστὸν ἴστανται μετὰ δέους ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρος. Ναὶ στέκονται με φόβον καὶ τρόμον διότι ἡ καρδιά των, θεία μακροθυμία, «ἐνεκολπώθη» αὐτὸ τὸ μοναδικὸν γεγονός τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίσεως· ἡμεῖς δὲ οἱ ἐν γνησιότητι τῆς Ὁρθοδοξίας διαβούντες, ἀπολαμβάνουμε αὐτὴν τὴν μυστικὴν θείαν χάριν ἡ ὁποία ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν ἀπέρριπτη φάτνη τῆς Βηθλεὲμ εἰς τὴν ὁποίαν κατέφυγε ἡ ἀγνὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ μετὰ τοῦ γηραιοῦ μνηστήρος της, διὰ νὰ γεννήσῃ τὸν ὑπερούσιον Λόγον. Αὐτὸν ποῦ οἱ Οὐρανοὶ ἀνήγγειλαν σὲ ἀπλοῦς καὶ ταπεινοὺς ποιμένες «ὅτι ἐτέχθη Ὑμῖν Σωτὴρ», καὶ Ἄγγελοι καὶ ὅλοι οἱ Ἐπουράνιοι Νόες ἀνύμνησαν «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Εἶναι γεγονός μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν ὅτι ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης καὶ Ζωῆς χορηγός, ἐτέχθη ὡς Σωτὴρ καὶ ὡς μέγας εἰρηνοποιός. Οἱ αἰῶνες οἱ ὅποιοι διέρρευσαν σ' αὐτὰ τὰ 2.000 χρόνια καὶ τὰ Ἔθνη ποῦ υἱοθέτησαν τὸν Χριστὸν Σωτῆρα καὶ Εἰρηνοποιὸν ἐμεγαλουργήσαν, καὶ ὡς τοιοῦτον μέγα Ἔθνος ἀναφέρω τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν ἡ ὁποία, μετὰ τὸ λάβαρον τῆς νίκης καὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπέτυχε θαύματα. Ὑπεκατέστησε τὴν φθίνουσαν Ρωμαϊκὴν

αὐτοκρατορίαν, καὶ ἔμπρός εἰς τὴν ἐκπεσοῦσαν ἰσχύν τῆς Ρώμης ἀνῶρθωσε νικηφόρως, τὴν Χριστιανικὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Βυζαντίου, ἧς ὁ Ἀρχηγός Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ ἐπίσημος ἅγιος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Γ' καὶ Δ' αἰῶνα μ.Χ. ἔκαμε ἰσχυράν Χριστιανικὴν αὐτοκρατορίαν με κοινωνικά, διοικητικά καὶ νομικά ἐρείσματα, διότι ἀκριβῶς ἐφήρμοσε τὴν θείαν κοινωνικὴν πολιτικὴν ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ Ἰησοῦ.

Οἱ δύο τελευταῖοι αἰῶνες 19ος καὶ 20ος, ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὸν Νιτσεϊκὸν πνεῦμα, ἀγωνίσθηκαν νὰ «ἀμαυρώσουν» τὴν αἴγλην τοῦ Βυζαντίου ἀλλὰ ὁ ἐκπνέων αἰὼν μας τοποθετεῖ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ πράγματι ἀρμόζει! Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, πάνυ εὐτυχῶς, δὲν χάσαμε, διὰ μέσου τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, τὴν ὑψίστην τιμὴν ποῦ δίδομεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν καὶ τοὺς διαδόχους του, ἀσχέτως μικρῶν κενῶν ποῦ ἐμφανίζει ἡ χιλιετής Βασιλεία τῆς Κων/πόλεως. Ἀλλὰ ὁ λόγος, τρέχοντας μᾶς ἡνάγκασε νὰ κάνουμε αὐτὴν τὴν μικρὰ ἱστορικὴν παρένθεσιν, διὰ νὰ ἐπανέλθουμε, ὁμιλοῦντες ἐν ὀλίγοις, τί κοινὸν μᾶς ἔφερεν ὁ Ὑψιστος ἐπισκέπτης τοῦ Οὐρανοῦ. Ἄς ἀριθμήσουμε μερικά, διότι, Αὐτὸς τὰ ἐβίωσε πρῶτα καὶ μᾶς τὰ παρέδωκε ὡς ὑποθήκας, ἡ

καλλίτερον εἰπεῖν τύπος καὶ ὑπογραμμός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν:

Α. Αὐτὸς ὑπάρχων δημιουργὸς καὶ πλάστης Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Παντοκράτωρ, ἐκένωσε ἑαυτὸν λαβὼν δούλου μορφήν γεννηθεὶς μέσα σὲ σπῆλαιον ἐν μέσῳ ρυπαρῶν στοιχείων. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὰ σύμπαντα, ἐπιγείους, ἐπουρανίους καὶ καταχθονίους δυνάμεις γεννᾶται κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον, γιὰ νὰ δείξῃ σὲ μᾶς πού ἐτύχομεν σωτηρίας, ὅτι μόνον ἡ ἀπλότης καὶ ταπεινώσεις εἶναι αὐτὰ πού θὰ πρέπει νὰ κυριαρχοῦν εἰς τὴν ζωὴν μας. Μικρὰν λοιπὸν κάθε ἔννοια φαντασιώσεως ἢ ἐπάρασεως ὅτι εἴμαστε τι ἐν τῇ ζωῇ, διότι ἄλλως, ἔρχεται ὡς τιμωρὸς ὅρα καὶ τὴν πτώσιν τοῦ Ἑωσφόρου, ὁ ὁποῖος ἐφυσιώθη καὶ ἐξέπεσεν.

Ὅρα, ἐπίσης καὶ τοὺς Πρωτοπλάστους οἱ ὁποῖοι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Ἑδέμ διότι ἐφαντάσθηκαν, εἰσηγήσει τοῦ Ὁφews, ὅτι θὰ ἐγένοντο θεοὶ!! Αὐτὰ τὰ δύο παραδείγματα μεταξὺ τῶν πολλῶν εἶναι ἄρκετὰ διὰ νὰ καταδείξουν ὅτι ἐμεῖς οἱ φέροντες τὸ ὄνομα Του πρέπει νὰ ζοῦμε ἐν ἀπλότητι καὶ ἀκακία. **Β.** Τὴν καθαρότητα τοῦ σώματος καὶ νοῦ, διότι Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ ἀναμάρτητος, πλαισιούμενος ἀπὸ πάναγνον Μητέρα καὶ ἀγνούς καὶ καθαροὺς συνεργάτες. Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς τὸν κανόνα αὐτὸν νοῦ καὶ σώματος, θὰ τὸν ἀγνοήσουμε; ὅταν Αὐτὸς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν. οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ; Πῶς λοιπὸν θὰ ζήσουμε τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἐμφανίζοντας ρυπαρότητα ψυχῆς τε καὶ σώματος;

Γ. Ὁ γεννηθεὶς Ἰησοῦς καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας Του μᾶς ἄφησεν ἐντολὴν τὴν: Ἐρευνάτε τὰς γραφὰς διότι ἐν αὐταῖς ὑπάρχει Πνεῦμα πού ζωοποιεῖ. Τίς ἐξ ἡμῶν ἀναγιγνώσκων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Βίβλον δὲν ἐνδυναμοῦται μὲ τὴν δύναμιν (τὴν ὁποίαν ἀρύεται ἐκ τῶν Γραφῶν), δὲν καθίσταται σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Υἱοῦ; Αὐτὴν τὴν ἐντολὴν κρατοῦντες ὡς θεῖαν ὑποθήκην δὲν γενόμεθα οἱ ἰσχυροὶ ἐν τῇ ζωῇ, βλέποντες ἐξώφθαλμα ὅτι ὁ γεννηθεὶς εἶναι ἡ μοναδικὴ ὁδὸς καὶ ζωὴ διὰ τὸν κάθε ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον; καὶ

Δ. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσουμε τὴν θεῖαν φύσιν τοῦ γεννηθέντος ἐὰν δὲν ἐξασκήσωμεν ἁγιασμόν ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ὅτι «σωτηρία δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ ζωῇ χωρὶς τὸν ἁγιασμόν» Ἑβρ. 12. 14. «Εἰρήνη διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἁγιασμόν οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὀψεται τὸν Κύριον».

Ἄς ἀφήσωμεν δύο ἐπίσημους Δογματικούς Πατέρες διὰ νὰ μᾶς χειραγωγήσουν καὶ μᾶς ἐξηγήσουν τὴν ὑψίστην, ἔννοιαν καὶ σημασίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1) Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ,

Δογματικά. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ 7ος Μ.Χ. αἰών. Μετάφρασις

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Μὲ τὴν εὐαρέσκειαν¹, τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, πού εἶναι εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς², ὁ ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ προαιώνιος, ὁ ἀναρχος, πού ἦταν «ἐν ἀρχῇ»³ καὶ πού ἦταν μὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ πού ἦταν Θεός⁴, ὁ ὁποῖος εἶχε θεϊκὴν φύσιν⁵, ἀφοῦ ἐκλινε τοὺς οὐρανοὺς ἔρχεται κάτω εἰς τὴν γῆν⁶, δηλαδὴ ἀφοῦ ἐταπεινώσε τὸ ἀταπεινῶτον ὕψος του χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν δόξαν του, ἐκδηλώνει εἰς τοὺς δούλους του ἐπιείκειαν καὶ μακροθυμίαν ἀνέκφραστον καὶ ἀκατάληπτον –διότι αὐτὸ σημαίνει ἡ λέξις κατὰ-βασις– καὶ ἐνῶ ἦταν τέλειος Θεός, γίνεται τέλειος ἄνθρωπος, καὶ πραγματοποιεῖ τὸ πρωτάκουστον ἀπ' ὅλα τὰ νέα, τὴν μοναδικὴν καινοτομίαν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον⁷, μὲ τὴν ὁποίαν φανερώνεται ἡ ἀπειρος δύναμις τοῦ Θεοῦ. Διότι τί μεγαλύτερον ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ ὁ Θεός ἄνθρωπος; Καὶ ὁ Λόγος ἐσαρκώθη⁸, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ θεία φύσις, του, ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὴν Μαρίαν τὴν Ἁγίαν Ἀειπάρθενον καὶ Θεοτόκον⁹, ὁ μόνος φιλόανθρωπος γίνεται μεσίτης¹⁰ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν ἀσπίλον μήτραν τῆς Παρθένου ἀπὸ θέλημα ἀνδρός¹¹ ἢ ἐπιθυμίαν ἢ ἐπαφὴν μὲ ἄνδρα ἢ ἀπὸ γέννησιν πού ἦταν καρπὸς ἡδονῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ μὲ τὸν τρόπον τῆς ἀρχικῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ καὶ κάνει ὑπακοὴν εἰς τὸν Πατέρα¹², θεραπεύοντας τὴν ἰδικὴν μας παράβασιν μὲ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα πού ἐπῆρεν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ μὲ τὸ νὰ γίνῃ εἰς ἡμᾶς τύπος ὑπακοῆς, χωρὶς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν σωτηρίαν.

2) Γρηγορίου Παλαμᾶ:

«Γέγονε τοίνυν ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἄνθρωπος, ἵνα δείξῃ εἰς οἷον ὕψος ἡμᾶς ἀνάξει ἵνα μὴ ἐπαιρώμεθα ὡς ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἦσαν ἀναπαλαίσαντες ἵνα διπλοῦς ὢν, ὄντως μεσίτης ἦ, ἀρμόζων δι' ἑκάτερου πρὸς μέρος ἑκάτερον ἵνα λύσῃ τὸν δεσμόν τῆς ἁμαρτίας ἵνα καθάρῃ τὸν ἐξ ἁμαρτίας τῆς σαρκὸς μολυσμόν ἵνα δείξῃ τὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην ἵνα δείξῃ εἰς ὅσον βάθος κακῶν ἐνεπέ-

σαμεν, ὡς σαρκώσεως Θεοῦ δεῖσθαι· ἵνα ὑπόδειγμα γένηται ἡμῖν ταπεινώσεως, ἣν ἡ σὰρξ ἔχει καὶ τὸ πάθος, καὶ φάρμακον θεραπευτικὸν τῆς ὑπερηφανίας· ἵνα δείξῃ ἀγαθὴν τὴν ἡμῶν φύσιν παρὰ Θεοῦ κτισθεῖσαν· ἵνα γένηται τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀρχηγός καὶ πίστωσης, λύσας τὴν ἀπόγνωσιν· ἵνα υἱός ἀνθρώπου γενόμενος, καὶ τῆς θνητότητος μεταλαβὼν, υἱὸς Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἀπεργάσῃται, κοινωνοὺς ποιήσας τῆς θείας ἀθανασίας· ἵνα δευχθῇ, πῶς ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις παρὰ πάντα τὰ κτίσματα κατ' εἰκόνα ἐκτίσθη Θεοῦ· τοσοῦτον γὰρ ταύτῃ τὸ συγγενὲς πρὸς Θεόν, ὡς καὶ δύνασθαι συνελθεῖν αὐτῷ πρὸς μίαν ὑπόστασιν· ἵνα τιμῇ τὴν σάρκα καὶ αὐτὴν τὴν θνητὴν, ὡς μὴ τὰ υπερήφανα πνεύματα προτιμητέα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νομίζειν ἑαυτὰ καὶ νομίζεσθαι, θεοποιεῖσθαι διὰ τὴν ἀσκαρίαν, καὶ τὴν δοκοῦσαν ἀθανασίαν· ἵνα συνάμῃ τὰ φύσει διεστῶτα ἀνθρώπους τε καὶ Θεόν, διπλοῦς αὐτὸς τῇ φύσει μεσίτης γενόμενος. Καὶ τί δεῖ πλεῖω λέγειν, εἰ μὴ ἐσαρκώθῃ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, οὐκ ἂν ἐδείκνυτο Πατὴρ ἀληθῶς ὁ Πατήρ· οὐκ ἂν ἀληθῶς Υἱός, ὁ Υἱός· οὐκ ἂν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, προϊόν καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ Πατρός· οὐκ ἂν ὁ Θεός ἐν οὐσίᾳ καὶ ὑποστάσειν.»

Μ' αὐτὰς τὰς θείας ὑποθήκας θὰ δυνηθῶμεν νὰ σταθῶμεν εἰς τὸ λίκνον ἐν τῇ Φάτνῃ προσφέροντες καὶ ἡμεῖς Σμύρναν, Χρυσὸν καὶ Λίβανον. Τὸν μὲν Χρυσόν, τὴν ἐνάρετον ζωὴν μας, τὴν Σμύρναν τὸν ἐν Χριστῷ ἀγῶνα μας, τὸν δὲ Λίβανον, ὡς: «γονυπετεῖς ἐνώπιον τῆς φάτνης θερμῶς παρακαλοῦντας Τον» νὰ δεχθῇ αὐτὰ τὰ μικρὰ δῶρα τῆς ἡμετέρας ἐλαχιστότητος.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

7. Ἐκκλ. 1, 9.
8. Ἰω. 1, 14.
9. Ματθ. 1, 18 Λουκ. 1, 35.
10. Α' Τιμ. 2, 5.
11. Ἰω. 1, 13.
12. Φιλ. 2, 8.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΕΟΡΤΑΙ

* Εἰς τὸν ἐορτάσαντα π. Νικόλαον Καλοσκάμην εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ καὶ εὐδόκιμα ἐν Κυρίῳ. Εἰς τοὺς ὧμους τοῦ ἐναποθέτομεν τὰ κρίματά μας.

* Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχ/τὴν π. Δαμασκηνόν πνευματικὸν τέκνον τοῦ π. Χριστοφόρου Ἀγγελόπουλου εὐχεται ἡ Φ.Ο. ἔτη πολλὰ καὶ ἀγαθὴ παράστασιν ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ. Κατὰ τὰ ὀνομαστήριά του ἐν Σαλαμίνι μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας παρετέθη πλοῦσια τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν προσκυνητῶν καὶ ἡ Μοναστικὴ ἀδελφότης τοῦ Μουλκίου Μητρος Συγκλητικῆς.

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τῆς καὶ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν κοινωνίαν ἁπείρον εὐλογίαν, ἥτις ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν φάτνην τοῦ ἐνανθρωπίσαντος Λόγου τοῦ Θεοῦ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50

Ἐκτυπώσεις ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

«Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός»

Ένας ἀπὸ τοὺς ωραιότερους ὕμνους τῆς Ἀκολουθίας τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων εἶναι καὶ τὸ κάθισμα ποῦ λέγει: «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός...». Εἶναι ἓνα προσκλητήριο μὲ πολὺ βαθειὰ νοήματα. Καλεῖ τοὺς Χριστιανοὺς νὰ δοῦν καὶ νὰ ζήσουν αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας τῆς σάρκωσης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἐγίνε ἐν χρόνῳ. Τοὺς καλεῖ νὰ ζήσουν τὰ γεγονότα μαζί μὲ τοὺς Μάγους κατευθυνόμενοι ἀπὸ τὸ Θεοδόρῳ ἀστέρι. Τοὺς καλεῖ νὰ συμμετέχουν στὴν «ὡδὴ τὴν ἐπάξιο», ποῦ οἱ ποιμένες «ἀγραιοῦσι καὶ στὴν ἀκατάπαυση ὕμνωδια τῶν Ἀγγέλων. Τοὺς καλεῖ σ' ἓνα πνευματικὰ ὀργανωμένο γιορτάσι.

Γιορτάζουμε κάθε χρόνο αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός καὶ κάνομε τίς προετοιμασίες μας. Ποιῆς ὅμως; Καὶ αὐτές, διερωτηθήκαμε ποτὲ ἂν πράγματι ἀνταποκρίνονται στὸ πραγματικὸ καὶ παραδοσιακὸ καὶ πατερικὸ πνεῦμα τῆς γιορτῆς. Ὁ ὕμνος ἀπευθύνεται, σὺν προσκλητήριῳ, λέγοντας χαρακτηριστικὰ τὴ λέξη «πιστοί».

Νομίζουμε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος βασικὸς παράγοντας γιὰ νὰ γιορτάσουμε λαμπρὰ καὶ θεάρεστα αὐτὸ τὸ γεγονός, δηλαδὴ ἡ πίστις.

Τὰ πρόσωπα ποῦ πρωταγωνίστηκαν, ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα ποῦ ἐπαιζαν δευτερεύοντα ρόλο σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο γεγονός, ἡ Θεοτόκος, ὁ Ἰωσήφ, οἱ ποιμένες, οἱ Μάγοι εἶχαν μέσα τοὺς βαθειὰ τὴν πίστιν, οἱ ὅτι τὸ βρέφος τὸ ἀδύνατο ἦταν «ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν». Ἐπομένως καὶ γιὰ μᾶς ἰσχύει τὸ ἴδιο. Νὰ ἀποκτήσωμε τὴν πίστιν, τὴν πεποίθησιν, τὴν ἀπόλυτη καὶ ἀκλόνητη βεβαιότητα ὅτι τὸ «βρέφος» ποῦ γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, εἶναι ὁ ἀναφερόμενος Μεσσίας ποῦ, προανήγγειλαν οἱ Προφῆτες. Εἶναι ὁ Σωτὴρας καὶ Λυτρωτὴς μας.

Μὲ αὐτὸν τὸν παράγοντα, τὴν πίστιν δηλαδὴ, θ' ἀνοίξουν τὰ πνευματικὰ μας μάτια καὶ φωτισμένοι πλέον θὰ δοῦμε ἓνα νέο ἀστέρι πρὸ φωτεινὸ ἀπ' αὐτὸ ποῦ ὡδηγοῦσε τοὺς Μάγους, ποῦ θὰ μᾶς θέλξει ἰδιαίτερα καὶ θὰ καταυγάσει τὸ νοῦ μας γιὰ νὰ ὁδεύσουμε ἓνα νέο πνευματικὸ δρόμο καὶ νὰ βροῦμε ἓνα φωτεινὸ ἀπ' τὴ Θεότητα «Βρέφος» νὰ μᾶς καταλάμπει καὶ νὰ μᾶς θερμαίνει, καὶ νὰ μᾶς ἀνοίγει τὴ φωνὴ καὶ τὴν ὁρεξὴ γιὰ μιὰ ἀκατάπαυστη Ἀγ-

γελικὴ ὕμνωδια, μαζί μὲ τοὺς ἀγραιοῦντες ποιμένες.

Ἀδελφοὶ ἀκολουθοῦντες αὐτὴ τὴ φωτισμένη πρόσκληση τοῦ μακαρίου καὶ Ἀγγελικοῦ αὐτοῦ ὕμνου «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» τὴν ἡμέρα αὐτή.

Δυστυχῶς τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων νομίζει ὅτι ἐορταστικὸ χρῶμα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ἡ στεγνὴ ἀνταλλαγὴ εὐχῶν καὶ δώρων, τὸ καλὸ καὶ πολὺ φαγητό, τὸ γλέντι, ὁ χορὸς καὶ τὰ τραγούδια, τὸ ὑλικὸ καὶ μάταιο ξεφάντωμα, τὰ γιορτινὰ ροῦχα. Οἱ μεγάλοι τίς μέρες αὐτές ἀπευθύνουν τὰ στερεότυπα γνωστὰ μηνύματα καὶ τίς εὐχές γιὰ τὴν εἰρήνην, χωρὶς κατὰ βάθος νὰ γνωρίζουν γιὰτί τὸ κάνουν ἀπλῶς καὶ μόνο νὰ δείξουν ὅτι κάτι κάνουν. Ἐφημερίδες, περιοδικὰ, βιβλία, εἰκόνες, Χριστουγεννιάτικα δένδρα, φωτοχυσίες προσπαθοῦν μὲ τὸν τρόπο τους νὰ δώσουν χρῶμα στὴ γιορτῇ. Ἄραγε εἶναι θετικὴ ἡ συμμετοχὴ τους ἢ ἀποπροσανατολίζουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ πραγματικὸ πνεῦμα τῆς γιορτῆς.

Πολλοὶ παίρνουν πρωτοβουλίες γιὰ ἔργα εὐποιῆας καὶ φιλανθρωπίας καὶ δείνοντας κάτι ἀπ' τὸ περισσεύμα ἢ τὸ ὑστέρημά τους νομίζουν ὅτι ἐπέτελεσαν τὸ καθήκον τους γιὰ τὸ Χριστό. Πολλοὶ χριστιανοὶ θὰ πᾶνε στίς Ἐκκλησίες τὴν ἡμέρα αὐτή, θὰ παρακολουθήσουν τὴ θεία Λειτουργία καὶ θὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Διερωτώμεθα: ὁλοκληρώσαμε καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν συμμετοχὴ μας τὴν πνευματικὴν στὸ πραγματικὸ πνεῦμα τῆς ἐορτῆς;

Μὲ δυὸ λόγια: θὰ συγκινηθοῦμε, θὰ νοσταλγήσουμε, θὰ μᾶς καταλάβει ἴσως καὶ κάποιος ρομαντισμὸς καὶ ὅλα αὐτὰ μόνον γι' αὐτές τίς ἡμέρες. Μοῦ θυμίζουν ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια ἐνὸς σύγχρονου ποιητῆ:

«Ένας κόσμος βαρὺς στὸ μεγάλο τὸ δρόμο
χωρὶς πίστιν βαθειὰ, χωρὶς νόμο βαθὺ
μὲ τὴ σκέψη τραβᾷ στῶν ποιμένων τὴ χώρα,
τοὺς Ἀγγέλους ν' ἀκούσει, Βηθλεὲμ νοσταλγεῖ».

Ἄλλ' ὅμως τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὴ γιορτῇ θὰ ξαναμπλεχτοῦμε δυστυχῶς στὰ γρανάζια τῆς καθημερινότητος. Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα:

Τὸ Θεῖο Βρέφος τὸ νοιώσαμε μέσα μας κάπως πρὸ διαφορετικὰ ἀπ' τίς ἄλλες φορές. Νοιώσαμε μιὰ

καινούργια, ζωή ν' ανατέλει για τόν καθένα μας και νά μᾶς ἀνοίγει καινούργιους δρόμους, πνευματικές ἐμπνεύσεις, στόχους διαφορετικούς ἀπ' ὅ,τι εἶχαμε μέχρι τώρα.

Βεβαίως, τὸ νὰ ἀλλάξει ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων ἀμέσως, εἶναι κάπως δύσκολο. Ὅμως τὸ ν' ἀλλάξει ὁ καθένας εἶναι πιὸ εὐκόλο, ἀρκεῖ νὰ πάρει μιὰ ἀπόφαση νὰ περπατήσει «ἐν καινότητι ζωῆς».

Ἀδελφοί, ἄς ἀγωνισθοῦμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν πεζότητα τῆς ἐορτῆς, πού δυστυχῶς μᾶς ἔχει καταλάβει. Τουλάχιστον ἄς προσπαθήσει χωριστὰ ὁ καθένας μας νὰ μὴν εἶναι γι' αὐτὸν ἡ ἐορτὴ αὐτὸ πού ἀναφέρει κάποιος ποιητής:

«Χριστούγεννα σὰν πέρου ὅμως πάντα».

Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ φωτισμένο προσκλητήριο τοῦ ὕμνου γιὰ νὰ δοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας κάτι διαφορετικὸ φέτος. Νὰ δοῦμε ὅτι τὸ Θεῖο Βρέφος ὁ Ἀπερίγραπτος Λόγος στὴ Φάτνη μᾶς διδάσκει τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀπλότητα πού θὰ πρέπει καὶ μεῖς ν' ἀγωνισθοῦμε ν' ἀποκτήσουμε.

Νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι ἓνας ἀκατάπαυστος ὕμνος, μιὰ ἀσίγητη συνδοξολογία μὲ τὰ οὐράνια τάγματα. Ἀλλά, γιὰ νὰ ἔχουμε συμμετοχὴ μὲ τὰ οὐράνια τάγματα θὰ πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ ξεγαντζωθοῦμε ἀπὸ τὴν ὕλη καὶ τὴ φθαρτὴ ματαιότητα.

Γιὰ νὰ εἴμαστε μαζὶ μὲ τοὺς ποιμένες στὸν ἀπλὸ χῶρο τῆς ἐρημίας, πού δὲν ὑπάρχουν τὰ φῶτα τῆς ἀνθρώπινης ἐπιστήμης καὶ ὅπου μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν περισυλλογὴ θὰ καταυγασθοῦμε ἀπὸ τὸ Ἀγγελικὸ φῶς καὶ θὰ λάβουμε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα ἀπὸ κάποιον Ἀγγελο, πού θὰ διώξει τὸ φόβο ἀπὸ μέσα μας μὲ τὰ ζωντανὰ λόγια: «Εὐαγγελίζομαι ὑμῶν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ».

Τότε, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς θὰ ψάλλουμε μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγέλους τὸ γνωστὸ ὕμνο ἐκείνης τῆς βραδιάς: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

«Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί...».

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΞΕΝΟΝ

Πράγματι τὸ γεγονὸς τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου εἶναι δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν ἓνα μεγάλο μυστήριον. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθήσει ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιώντας τὴ λογικὴ του

καὶ τίς γνώσεις τῆς θύραθεν παιδείας, δὲν θὰ μπορέσει νὰ δώσῃ τὴν πραγματικὴ ἐρμηνεῖα σὲ ὅλα τὰ γεγονότα πού διεδραματίστηκαν. Ἡ πραγματικὴ ἐρμηνεῖα ἐπιτυγχάνεται ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ παράγων τῆς πίστεως σ' αὐτοὺς πού θὰ τὸ ἐρευνήσουν. Ἐφ' ὅσον φωτισθοῦν ἀπὸ τὸ Θεῖον Βρέφος. Ἐφ' ὅσον καθαρίσουν τὸν ἑαυτὸ τους ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σαρκικὸ καὶ πνευματικὸ. Ἐφ' ὅσον θὰ χαριτωθοῦν μὲ τὴν Μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τότε πού ἄνθρωπος συνειδητοποίησε τὴν ὑπόστασή του στὴ ζωὴ, προσπάθησε νὰ δώσῃ ἐρμηνεῖα στὰ ἐρωτήματα πού εἶχαν σχέση μὲ αὐτὴ, δηλαδή:

Γιατί ὑπάρχουμε;

Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς μας;

Ἀπὸ πού ἐξαρτῶμεθα;

Ἀδύνατη ἡ ἀνθρώπινη σκέψη νὰ τοποθετηθῇ σωστά. Κατέληξε σὲ πολλές ἐρμηνεῖες πού τελικὰ τῆς δημιούργησαν περισσότερα ἐρωτηματικά καὶ τῆς προσέθεσαν περισσότερο σκοτάδι πάνω στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, πού τὴν βασάνιζε. Καὶ ἡ ἀγνοία καὶ τὸ σκοτάδι εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν σύγχυση στὸ πιστεῦν τῆς καὶ θὰ συνεχίζετο ἐὰν δὲν ἐλάμβανε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν εὐδοκία Του τὴν σάρκα.

«Ὅτε ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ», διὰ νὰ διαλύσει ἀπὸ τίς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων τὰ σύννεφα τῆς ἀγνοίας, τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἀβεβαιότητος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσκοτιζέτο.

Αὐτὸ τὸ ξένον καὶ παράδοξον μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Δημιουργὸς μας στὸν πεσόντα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς τιμωρίας καὶ πού ἐν χρόνῳ ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστά, προετοίμασεν ὁ Θεὸς στὴ ζωὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τῶν ἐβραίων, μὲ προδιατυπώσεις, μὲ σκιές, μὲ σύμβολα καὶ μὲ προφητείες. Τὰ γεγονότα πού εἶχαν σχέση μὲ τὴν ἱστορία τῶν Ἑβραίων προδιετύπωσαν προφητικὰ τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ τὸ ἀειπάρθενον, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ὑπ' αὐτῆς.

Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς πού πέρασε τὴν ἐρυθρὰ θάλασσα ἦταν μιὰ διαγραφή τῆς εἰκόνος τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ ἡ Ἐκκλησία μας παραληλίζει αὐτὸ τὸ γεγονὸς στὸ θαυμάσιο ὕμνο «ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινεν ἄβατος, ἡ ἄμεμπος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔμεινεν ἀφθορος». Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν βάτον τοῦ Μωυσέως ὅπου πάλι ἡ ὕμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας τονίζει «ὥς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ Παρ-

θένος ἔμεινας. Καὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ μελωδικῶς διὰ τὴν Παρθένον Μαρίαν προανεφώνησε: «Τῷ μεγαλεῖᾳ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου». Καὶ ὁ μέγας προφήτης – 5ος Εὐαγγελιστής – Ἡσαΐας ὀκτακόσια χρόνια πρὶν προφήτευσεν τὸ γνωστὸ «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν βαβυλώνιον αἰχμαλωσίαν «παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ Τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο τότε μὲν τυπούμενον νῦν δὲ ἐνεργούμενον».

«Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον». Σ' αὐτὸ τὸ παράδοξον Μυστήριον προσπαθεῖ νὰ διεισδύσει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος μετὰ τὴν γέννησιν διερωτώμενος:

– Τί νὰ εἰπῶ καὶ τί νὰ λαλήσω; Ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν γεννιέται μικρὸ παιδί.

Τοποθετεῖται σὲ μιὰ ταπεινὴ φάτνη αὐτὸς ποὺ κάθεται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ βρίσκεται πάνω ἀπ' ὅλα δορυφορούμενος ὑπὸ τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων.

Ἀνθρώπινα χέρια κρατοῦν καὶ περιποιοῦνται σὰν ἀδύνατο πλάσμα Αὐτὸν ποὺ κρατεῖ τὰ πάντα καὶ βρίσκεται πάνω ἀπ' ὅλα!

Παρουσιάζεται σὰν βρέφος καὶ περιτυλίσσεται σὲ σπάργανα αὐτὸς ποὺ διασπᾷ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας!

Καὶ ὅλα αὐτὰ γέγονται διότι ὁ Κύριός μας ἐπιθυμεῖ νὰ τιμῇ τὴν ἀτιμίαν, νὰ ἐνδύσει μὲ δόξαν τὴν ἀδόξαν;

Παίρνει τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα διὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεὸς κατὰ χάριν διὰ νὰ λάβῃ ἁγιασμόν, δίδοντας τὸ πνεῦμα τοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν.

«Μυστήριον, ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον!» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ γεγονότα μελετώντας αὐτὰ σὲ βάθος. Ἰλιγγιὰ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου σπῆν σκέψη: Πῶς εἶναι δυνατόν Παρθένος νὰ νικήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ χωρὶς γαμικῆ σχέσῃ νὰ γεννήσῃ; Καὶ ἡ ἐρμηνεία ἡ Πατερικὴ εἶναι:

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ὁ πρῦτανος τῆς Ἀγίωσης ὁ Πανάγιος Θεὸς νὰ γεννηθεῖ σὲ γέννησιν καθαρὰν καὶ ἁγίαν. Ὅπως ὁ Ἀδὰμ πλάσθηκε ἀπὸ χῶμα καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο. Ἀλλὰ καὶ ἡ πλάση τῆς πρώτης γυναίκας ἔχει σχέση μὲ τὰ γεγονότα τῆς λυτρώσεως. Συγκεκριμένα ἡ πρώτη γυναῖκα ἦρθε σπῆ ζωὴ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδὰμ χωρὶς τὴ συμμετοχὴ ἄλλης γυναικός. Ἔτσι καὶ ἡ Παρθένος Μαρία, χωρὶς ἄνδρα γέννησε ἄνδρα. Κοινὸν τὸ θαῦμα, καὶ διὰ τὰ δύο φύλα, οὔτε ὁ Ἀδὰμ μπορεῖ νὰ ὑπερφρονεῖ ὅτι ἐβλάσῃσε γυναῖκα, χωρὶς συμμετοχὴ γυναικός, οὔτε ἡ γυναῖκα νὰ ὑπεραίρεται ὅτι ἐγέννησε ἄνδρα ἄνευ ἀνδρός.

Ὁ Ἀδὰμ σώος ἔμεινε μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς τοῦ καὶ ἡ Παρθένος ἀφθόρος ἔμεινε μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Θείου Βρέφους.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα, ποὺ θὰ ἐορτάσωμεν καὶ πάλι ὅπως πάντα, ἄς τὰ ριζώσουμε μέσα στὶς καρδιές μας ἐπαναλαμβάνοντας τὸν ὠραῖον ὕμνον τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἑορτῆς: «Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον. Παρθένος τίκει καὶ μήτρα οὐ φθειρεται. Ὁ Λόγος σαρκοῦται καὶ τοῦ Πατρός οὐ κεχώριται. Ἀγγελοι μετὰ ποιμένων δοξάζουσι καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη»!

N.

Ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται

B' Κορινθ. 12-7

Τὸν τελευταῖον καιρὸν λόγῳ τῆς δοκιμασίας τοῦ σερποῦ Ἱεράρχου κ.κ. Εὐθυμίου, τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι, καθημερινῶς ἀναμοχλεύεται ἐν τῇ μνήμῃ μας αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Θ. Ἀπόστολος εἰς τὴν Β' Ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς Κορινθίους καὶ τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ἐν τῷ ἐπικεφαλίδι ἄρθρῳ μου.

Ἡ δοκιμασία τὴν ὁποίαν ὑπέστη ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης ἦτο εἰς τὰ πλαίσια τῆς ὁδυνηρᾶς κατακλίσεώς του ἐν κλίνῃ, καὶ ὁ κόσμος τῶν Γ.Ο.Χ. ἀναμένει μετ' ἀγωνίας τὴν ἐπάνοδόν του καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς πολλαπλὰς ἀσχολίας του. Τὸ νέον τῆς ἡλικίας του εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς δίδει πνευματικὴν ἀναθάρρῃσιν ὅτι συντόμως πάλι θὰ

εύσκεται εις τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος. Παρ' ὅλον τὸ γεγονός πού αὐταί μου αἱ διαπιστώσεις, θά συμπίπτουν μὲ τὴν ἐνδοξον Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς «Ὁρθοδόξου παρουσίας», νομίζω ὅτι δὲν θά χάσουν τίποτε ἀπὸ τὴν δυνάμιν των, διότι τότε, εἶναι δυνατόν, ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης νὰ εὑρίσκεται ἐπὶ ποδός. Ὁφείλω ὅμως σὰν ταπεινὸς συνεργάτης του ἐν τοῖς πράγμασι τῶν Γραφείων Κάνιγγος 32, νὰ διαχαράξω αὐτὰ τὰ ὀλίγιστα διὰ τὴν ἱστορίαν.

Ἀλλὰ παράλληλα μ' αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν θά πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ ζῶσα πραγματικότητα, τοῦ «Σκόλοπος» τοῦ ἁγίου Παύλου, ὁ ὁποῖος τὸ συνέτριβε καὶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. Ὅπως γνωρίζουμε καὶ μᾶς τὸ ἀναφέρει ὅτι τρεῖς φορές παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ ἄρῃ αὐτὴν τὴν ἀσθενείαν καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀνταπήνησε ὅτι σοῦ φθάνει ἡ χάρις μου, πού ἔχεις ἐπάνω σου ὡς Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, διότι αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ τοὺς ἀφήνω «ἐν ἀσθενείᾳ» διὰ νὰ μὴν τοὺς περάσει ἰδέα ὅτι αὐτὰ τὰ ὑψίστα τὰ ὁποῖα κατέχουν εἶναι ἰδικά τους, ἀλλὰ μὲ τὴν «ἀσθενείαν» αὐτὴν νὰ εὑρίσκονται συνεχῶς σὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴν εἰσέλθῃ λογισμὸς ὑπερηφανείας, ὁ ὁποῖος θά καταστρέψῃ τὴν ζωὴν των.

Καλὸν εἶναι νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον αὐτὴν τὴν στιχομυθίαν μεταξύ Ὑψίστου καὶ Παύλου διὰ νὰ τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψιν οἱ ἀναγνῶσται τῆς Ὁρθοδόξου Παρουσίας:

«Ὑπὲρ τούτου πρὸς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἵνα ἀποσπῇ ἀπ' ἐμοῦ καὶ εἶρηκε μοι ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δυνάμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὡς ἀναχθῶμεν εἰς κάποιον ἐπίσημον γεγονός μεταξύ τοῦ Γιοσήτου Μωϋσέως καὶ τοῦ Παντοκράτορος. Ἐζήτησε ὁ Θ. Μωϋσῆς ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ τοῦ ἄρῃ τὴν τραυλότητα τῆς γλώσσης του διὰ νὰ μὴν φαίνεται μειονεκτικὸς εἰς τὰς ἑκατοντάδες χιλιάδες τῶν Ἰουδαίων καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν θά τοῦ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του διότι ἔχει κοντά του τὸν ἀδελφόν του Ἀαρὼν διὰ νὰ τὸν ἀναπληροῖ εἰς τὰς μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἀσχολίας του. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ σαφῶς ἐμφανίζει ἐκδηλὸν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς συνεργάτας Του. Τοὺς ἀφήνει «μειονεκτικούς» διὰ νὰ μὴν ὑπερηφανεύονται καὶ ἐκπέσουν ἀπὸ τὴν χάριν Του. Ἡ συζήτησις μεταξύ Μωϋσέως καὶ Θεοῦ ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Παλ. Διαθήκης Ἐξοδος καὶ παραθέτομεν ὁλόκληρον τὴν στιχομυθίαν, πρὸς ἄμεσον γνῶσιν σας. Ἐξ. 4, 10, 11, 12, 13.

«Καὶ εἶπεν Μωϋσῆς πρὸς τὸν Κύριον. Δέσμαι Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐλαλος, οὔτε ἀπὸ χθές οὔτε ἀπὸ προχθές, οὔτε ἀφ' ἧς ὥρας ἐλάλησας πρὸς τὸν δούλον· ἀλλ' εἶμαι βραδύστομος καὶ βραδύγλωσσος. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος. Τίς ἔδωκε στόμα εἰς τὸν ἄνθρωπον; ἢ τίς ἔκαμε τὸν ἄλαλον, ἢ τὸν κωφόν, ἢ τὸν βλέποντα, ἢ τὸν τυφλόν; οὐχὶ ἐγὼ ὁ Κύριος; ὕπαγε λοιπὸν τώρα καὶ θέλω εἶσθαι μετὰ τοιῦ στόματός σου καὶ θέλω σὲ διδάξει ὅ,τι μέλεις νὰ λαλήσῃς. Ὁ δὲ εἶπε· Δέσμαι Κύριε ἀπόστειλον ὄντινα ἔχεις νὰ ἀποστείλῃς. Καὶ ἐξήφθη ὁ θυμὸς τοῦ Κυρίου, κατὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ εἶπε· Δὲν εἶναι Ἀαρὼν ὁ ἀδελφός σου ὁ Λευΐτης· ἐξεύρω ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ λαλῇ καλῶς· καὶ μάλιστα ἰδοὺ ἐξέρχεται εἰς συνάντησίν σου καὶ ὅταν σέ ἴδῃ θέλει χαρῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· σὺ λοιπὸν πρὸς αὐτὸν καὶ θέλεις βάλλῃ τοὺς λόγους εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ θέλω εἶσθαι μετὰ τοῦ στόματός σου καὶ μετὰ τοῦ στόματος ἐκείνου καὶ θέλω σὰς διδάξει ὅ,τι πρέπει νὰ πράξητε... καὶ αὐτὸς θέλει λαλεῖ ἀντὶ σοῦ πρὸς τὸν λαόν».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν θά παραλείψωμεν ν' ἀναφέρωμεν καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀναγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν του 12.4-6

«Υἱέ μου μοὶ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει· **μαστιγοῖ** δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται»

οἱ ἀναγνῶσται ταύτης τῆς περικοπῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μένουν, κατὰ κάποιον τρόπον βαθέως ἀπορροῦντες, ἰδιαίτερα μ' ἐκεῖνο πού ἀναφέρει ὁ Κύριος «**μαστιγοῖ δὲ πάντα Υἱὸν παραδέχεται**, καὶ ἡ μαστίγωσις εἶναι ἀπὸ τὰ φοβερά μαρτύρια, ἰδιαίτερα ὅταν γίνεται μὲ φραγγέλιον, ὅπως συνέβη μετὰ τὸν Κύριον ἐν τῷ Πραιτώριῳ.

Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ζωὴ των εἶναι «στενὴ καὶ τεθλιμμένη» (Ματθ. 7.14) πρέπει νὰ ὑπομένωμεν τὰς οἰασδήποτε δοκιμασίας τὰς ὁποίας ὑψιστάμεθα, ἀπὸ τὸν Πανάγαθον Θεόν, διότι αὗται ἔχουν ἓνα καὶ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν ἀλλοτριώσιν μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἀσφαλὴ σωτηρίαν μας.

X.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΡΟΠΗΣ

Μου έζητήθη από την Φ.Ο. να προλογίσω τα γραπτά μου με ευχάς των επερχομένων εορτών του νηπιάσαντος Κυρίου, όπερ ευχαρίστως πράττω, όπως ο Ένανθρωπήσας Κύριος κατευθύνη την ζωήν μας, και κατά το τρέχον έτος 1990 να είναι μεστών θείας χάριτος, εις δέ το ποιμνίόν μου της Θεοσώστου Μητροπόλεώς μου να κατευθύνη αυτό εις νομάς σωτηρίους.

Γιά να χαρακτηρίσει ο Κύριός μας την διαφθορά του άδικου κριτού στη σχετική παραβολή είπε γι' αυτόν «Κριτής τις ήν έν τινι πόλει τόν Θεόν μή φοβούμενος και άνθρωπον μή έντρεπόμενος (Λκ ιη' 2). Το κακό ήταν περίπου άθεράπευτο. Ο άνθρωπος αυτός ούτε τόν Θεό φοβόταν γιά τή δίκαιη κρίση Του και την τιμωρία Του, άλλ' ούτε και ντρεπόταν τούς ανθρώπους γιά τις επικρίσεις τους.

Έτσι ή έντροπή προβάλλεται έδώ από τόν Κύριον σαν πολύτιμο στοιχείο και άρετή. Διότι υπάρχουν άνθρωποι που δέν φοβούνται τόν Θεό, ίσως έπειδή δέν τόν βλέπουν με γυμνό μάτι, και δέν έχουν άμεση συναίσθηση ότι παρακολουθούνται άπ' Αυτόν. Κι όμως όταν έχουν φιλοτιμία αισθάνονται ντροπή και αποφεύγουν πράξεις που θα ύποπésουν στην αντίληψη τών ανθρώπων. Γίνονται λιγώτερο άμαρτωλοί και πορωμένοι. Δέν υπάρχει τίποτε τόσο αποκρουστικό και χυδαίο από τόν άδιάντροπο. Καταντá κυνικός και έκφυλος, ξεπέφτει τόσο, ώστε και αυτά τά κτήνη να ύπερτερούν από αυτόν.

Αντίθετα πόσο χαριτωμένη είναι ή αϊδημοσύνη. Θα έχετε γνωρίσει και είσθε άσφαλώς με την ζωηρή έντύπωση της παιδούλας, εφήβου, ή όποία μιλά πρós ένα μεγαλύτερο και σεβαστό πρόσωπο και τó έρύθημα χρωματίζει την άγνότητά της. Κάποτε ένας πατέρας παρουσιάζει τόν γιό του στόν Σωκράτη γιά να τόν νουθετήσει. Τό αγόρι με πολύ συστολή και σεμνότητα ύποκλίθηκε, κατακόκκινο από ντροπή. Τότε ο Σωκράτης γυρνά πρós τόν πατέρα του νεανίσκου και του λέγει: «Γάρε τó παιδί σου και πήγαινε στό σπίτι σου. Η άρετή τέτοιο χρώμα έχει!»

Αυτή ή όμορφιά της ντροπής όλοένα λιγοστεύει και τά σεμνά αυτά πρόσωπα της νεότητος με τó άλικο χρώμα της άρετής περιορίζεται δυστυχώς. Θα

έπρεπε δέ ή άναίδεια να περισταλεί. Ο Κικέρων έλεγε ότι ο μόνος τρόπος διά ν' αποφύγουμε την άναισχυντία της άναιδείας είναι, όχι να ντρεπώμαστε γιά τις πράξεις μας, αλλά ν' αποφεύγουμε τις πράξεις που μάς κάνουν να ντρεπώμαστε. Η ντροπή μαρτυρεί πώς, μέσα μας ύπάρχει συνείδηση, ή όποία λειτουργεί τέλεια, αν συνδυάζεται και με τó φόβο του Θεού.

Όταν οι άνθρωποι φθάσουν σέ σημείο, ώστε ν' αποπινάζουν τόν φόβο του Θεού, δέν είναι δύσκολο να καταντήσουν να κάνουν και τó τελευταίο βήμα, δηλαδή να μη ντρέπονται και τούς όμοίους των ανθρώπους. Η άρετή είναι ύγεια και όμορφιά και εύεξία της ψυχής, έδίδασκε ο Πλάτων ή κακία αντίθετα, άρρώστεια και άσχήμια και ντροπή. Τίποτε δέν είναι τόσο χτυπητά όμορφο όσο ή ντροπή!

ΕΝ ΣΤΟΛΑΙΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΝ

Μία επί πλέον ανθρώπινη άδυναμία είναι τó ντύσιμο. «Βλέπετε από τών γραμματέων τών θελώντων έν στολαίς περιπατείν και άσπασμούς έν ταίς άγοραίς. (Μαρκ. ιβ' 38). Προσέχετε, φυλαχθείτε από την άδυναμία αυτή που έχουν οι Γραμματείς και Φαρισαίοι να θέλουν και να περιφέρονται με πολυτελείς άμφιέσεις και να επιδιώκουν επίδεικτικά ν' άποσπούν τόν χαιρετισμό του πλήθους.

Άσφαλώς είναι δικαίωμα κάθε ανθρώπου να είναι ντυμένος με εύπρέπεια. Όχι μόνο δικαίωμα, αλλά καθήκον και ύποχρέωση. Ο αύτοσεβασμός και ή άξιοπρέπεια μάς επιβάλλουν να προσέχωμε την ένδυμασία μας, ώστε να μη μάς έκθέτει. Αλλά τó «έν στολαίς περιπατείν» είναι όλότελα κάτι τó διαφορετικό. Έδώ έχουμε την περίπτωση μιás έξεζητημένης άμφιέσεως. Φορεσιás ή όποία θα προκαλέσει σχόλια και θαυμασμό από τούς ρηχούς και επιπόλαιους επικρίσεις δέ από τούς μυαλωμένους. Δηλαδή, ή ένδυμασία θα γίνεται μέσον να προβάλουν τόν εαυτό τους, άκόμη και σκοπός.

Κανένas, ούτε αυτός ο Χριστός, δέν καταδικάζει την σεμνή και βαρεία φορεσιά, όταν διακριτικοί θα την φοράμε σέ επίσημες μέρες. Αλλά τó να θέλει, να επιθυμεί ό όποιοσδήποτε να έμφανίζεται διαρκώς καλοντυμένος και να επιδεικνύεται αυτό ξεφεύγει από τά μέτρα της σοβαρότητας και εύπρεπείας.

Πηγαίνει προς τὸ γελεῖο. Ὅποιος δὲν βλέπει τὴν ματαιοδοξία τοῦ κόσμου, γράφει ὁ Πασκάλ, ματαιόδοξος εἶναι ὁ ἴδιος. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ κενοδοξία αὐτὴ εὐτελής; Καὶ μολαταῦτα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος στερεῖται σοβαρότητος τοῦ λείπουν οἱ ἠθικὲς ἀρχές. Εἶναι δεῖγμα κουφότητος, γιατί δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει τίποτε ἄλλο.

Στὴν ἀδυναμία τῆς «στολῆς» ὑποκύπτει κυρίως καὶ κατὰ μεγάλο ποσοστὸ ἡ γυναίκα. Εἶναι ἡ φιλαρέσκεια. Καὶ πόσα πολλὰ παρατράγουδα δὲν ἔχουν ξεφυτρώσει ἀπὸ τὸ γυναικεῖο αὐτὸ πάθος τοῦ «ἐν στολαῖς περιπατεῖν». Δὲν μπόρεσαν οἱ περισσότερες γυναῖκες νὰ ξεχωρίσουν τὰ ὅρια τῆς φιλοκαλίας, τῆς εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ, ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς καλαισθησίας. Ἀλλοίμονο στὸν ἄνθρωπο, ὅταν ὑποδουλώνεται σὲ τέτοιες ἀδυναμίες ποὺ γίνονται πάθη.

Βέβαια πρόκειται γιὰ μιὰ εὐτελεῖ ἐπίδειξη μὲ τὴν ὁποία συχνὰ φανερώνει ὁ ἄνθρωπος τὰλλα κενὰ ποὺ ἔχει. Ἡ ἐνδυμασία ξεντύνει τὸν ντυμένο. Ἀποκαλύπτει τὴν φτώχεια του. Εἶναι καθήκον μας νὰ μὴν εἴμαστε ἀτμηέλητοι κι' ἀπρόσεκτοι τόσο ὥστε νὰ περιπέσουμε καὶ σὲ κάποια δίκαιη ἀνυποληψία. Ποτὲ ὅμως, νὰ μὴ φθάνει κανεὶς σὲ σημεῖο τέτοιας κουφότητος, ποὺ νὰ θέλει «ἐν στολαῖς περιπατεῖν».

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΟΥΜΕΝ

Κοσμία πράξη, ἐκδήλωση εὐγνώμοσύνης καὶ θεάρεστη ἦταν ἐκείνη, τὴν ὁποία ἐξεπλήρωσε ἡ γυναίκα μὲ τὸ ἀλάστρο μύρον, γιὰ νὰ τιμήσει τὸν Διδάσκαλο. Τὸ ἐπεισόδιο ἔλαβε χώρα στὸ σπίτι ἑνὸς θεραπευθέντος λεπροῦ: «Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανία, ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ κατακειμένου...» (Μάρκ. ιδ' 3). Ἀξιοσημείωτο εἶναι τὸ μνημόνευμα τοῦ Σίμωνος ὡς λεπροῦ, ἀφοῦ εἶχε θεραπευθεῖ καὶ ἦταν τελείως ὑγιής.

Εἶναι παρατηρημένο ὅτι ὅσοι διατηροῦν ζωερὴ τὴν ἀνάμνηση μιᾶς εὐεργεσίας ἐπιδιώκουν καὶ βρίσκουν εὐκαιρίες νὰ διατρανώσουν τὴν εὐγνώμονα διάθεσή τους. Τέτοιος ὑπῆρξεν ὁ Σίμων ὁ λεπρός. Ἡ πάθησή του ἦταν γνωστὴ στὴν κοινωνία τῆς Βηθανίας. Ἀλλ' ἐκεῖνος εὐχαριστοῦσαν νὰ χρησιμοποιεῖ τὴν ἀσθένειά του ὡς ἐπίθετο γιὰ νὰ διατηρεῖ στὴν μνήμη του τὴν διπλὴ ἀνάμνηση: τοῦ πάθους καὶ τῆς θεραπείας. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ ὡραία παρότρυνση καὶ σὲ μᾶς. Νὰ μὴ λησμονοῦμε τὸ

παρελθόν μας. Οὔτε τὴνπροέλευση τὴν κοινὴ ἢ εὐτελεῖ, οὔτε σὲ ποιὸν ὀφείλουμε τὴν ἀνάδειξή μας.

Ἰδιαίτερος, στὰ Εὐαγγέλια παρατηρεῖται αὐτὴ ἡ ἀναμνηστικὴ ἀναφορά. Ὁ Ματθαῖος λέγει γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἦταν τελώνης. Ὁ Παῦλος ἐπαναλαμβάνει συχνά, πὼς ὑπῆρξε διώκτης. Καὶ γιὰ τὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ ἀναφέρεται τὸ «ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἐπτὰ δαιμόνια» καὶ ἄλλα παρόμοια παραδείγματα. Δὲν θεωροῦν τὰ ἱερὰ πρόσωπα, ὅπως καὶ οἱ μεγάλες ἱστορικὲς φυσιογνωμίες, πὼς εἶναι ταπεινωτικό καὶ μειονεκτικὸ μιὰ τέτοια ὁμολογία. Δὲν φοβοῦνται τὴν μείωση γιατί τὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητος τὸ ἔχουν οἱ κατώτεροι ἄνθρωποι. Οἱ ἄλλοι τὸ ἔχουν ξεπεράσει.

Δὲν εἶναι δὲ σπάνιες οἱ περιπτώσεις τῶν μεγάλων ἀμαρτωλῶν ὅπως ὁ Ζακχαῖος καὶ ἡ πόρνη τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἔχουν σωθεῖ ἀπὸ τὰ θανάσιμα πάθη τους μὲ τὴν δυνάμη τῆς θείας Χάριτος, διὰ τῆς θαυματουργικῆς μετανοίας, ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς τῆς παραβολῆς. Σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις ἡ ὁμολογία μας εἶναι μιὰ ζωντανὴ μαρτυρία τὸ πόσα κατορθώνει ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλὰ καὶ ὁ σημερινὸς διορθωμένος βίος τοῦ ἄλλοτε ἀμαρτωλοῦ γίνεται τρανὸς κήρυκας τοῦ Σωτῆρα γιὰ τὴν σωστικὴ του ἐνέργεια.

Ὅταν θυμᾶται ὁ ἄνθρωπος τοὺς μεγάλους σταθμούς τῆς ζωῆς του – ὅλοι ἔχομε γιὰ λογαριασμό μας – τότε συγκρατεῖται ἀπὸ ὑπερβολὲς καὶ παρεκβάσεις. Δὲν γίνεται ἀλαζόνος καὶ ὑπεροπτικός. Δὲν περιφρονεῖ τοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς. Θὰ ἔχει πρὸ ὀφθαλμοῦ καὶ τὴ δική του ἀσημὴ προέλευση. Αὐτὸ τὸ «μέμνησο» θὰ τὸν προφυλάττει καὶ θὰ τὸν βοηθεῖ νὰ γίνεται περισσότερο ἄνθρωπος.

Τώρα ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἁγίων ἡμερῶν καὶ τοῦ Νέου ἔτους εὐχομαι εἰς τὸ ἀγαπητὸν πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου, εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς Φ.Ο. καὶ ὅλον τὸν ὀρθόδοξον χριστιανικὸν κόσμον ὅπως ὁ Ἐνανθρωπίσας Κύριος χάριση τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην ποὺ ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν φάνην του, τὸ δὲ Νέον Ἔτος 1990 νὰ εἶναι μεστόν χριστιανικῆς δραστηριότητος μετ' ἀρετῶν.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας λόγῳ τῆς μεγάλης αὐξήσεως τιμῆς χάρτου καὶ ἐκτυπωτικῶν, ἀναγκάζεται εἰς σχετικὴν αὐξήσιν.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Είναι γνωστό σ' όσους διαβάζουν έστω και αναγνωστικώς την Γραφή, ότι συχνά γίνεται λόγος στα Ευαγγέλια, ότι ο Κύριος ανά δύο έστειλε τους μαθητάς Του στο κήρυγμα. Αυτή η συνεργασία πολλά τ' καλά έχει και πλούσιο καρπό αποδίδει «Και ήρξατο αυτούς αποστέλλειν δύο δύο και ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν» Μαρκ. στ' 7).

Η συνεργασία σ' όλα τ' κεφάλαια τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος είναι πολύτιμη, αποδοτική και εὐχάριστη. Ἀναγκαία προϋπόθεση ὅμως είναι νὰ συνδέωνται ψυχικά και ἰδεολογικά ἀκόμη, ὅταν μάλιστα πρόκειται γιὰ πνευματικό ἔργο. Στὴν περίπτωση τῶν δύο ἢ περισσοτέρων συνεργατῶν παίρνει τὴν μορφή συνολικῆς συνεργασίας, ὅπως εἶναι οἱ συνεταιρισμοί, σύνδεσμοι και ἀδελφότητες. Ἡ ἀξία και οἱ καρποὶ αὐτῆς τῆς ὁμαδικῆς προσπάθειας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐντιμότητα τῶν συμβαλλομένων, ἀπὸ τὴν ἰδεολογική και πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀγίων ἀρχῶν τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Οἱ συνεργάται γίνονται στίς δύσκολες ὥρες ὁ ἓνας στήριγμα τοῦ ἄλλου. Παρηγοροῦνται στίς δυσκολίες και στίς ἐξωτερικὲς ἀντιδράσεις εὐκολώτερα ἀνταπεξέρχονται. Καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἄμυνα στίς ἐπιθέσεις τοῦ περιβάλλοντος γίνεται ἀποτελεσματική και τὰ λάθη τακτικῶς σὲ κάθε ἐκδήλωση λιγώτερα. Ἔτσι και στὸ Μωϋσῆ ἔδωκε ὡς συνεργὸ και βοηθὸ τὸν ἀδελφό του Ἀαρὼν κατὰ τὴν ἐξοδὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Καὶ ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἀπέθανε, στὴν ἔρημο τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἰσραὴλ ἀνέθεσε ὁ Θεὸς στοὺς Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ και τὸν Χάλεβ. Πολλὰ εἶναι τὰ παρόμοια παραδείγματα.

Ἕνας βασικὸς ὅρος ἐπιτυχίας στὴν συνεργασία εἶναι ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρηση, ἡ σύμπραξη στίς ἀποφάσεις, ἡ ὁμόνοια.

Χωρὶς αὐτὴ τὴν προϋπόθεση δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προσδοκᾷ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα και καρποὺς μέχυμό. Τὸ βιβλικὸ ἐκεῖνο ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά», ἀν και φαίνεται κάπως ὑπερβολικό, μολαταῦτα φανερώνει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Ὁχυρό, φρούριο γίνονται τὰ στήθη τῶν δύο, τῶν τριῶν, τῶν περισσοτέρων στὸ κοινὸ μέτωπο, με τὴν συνεργασία ποὺ ἔχει γιὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γνωρίσματα τὴν κοινὴ ἰδεολογία και τὴν ἀλληλοὑποχώρηση, τὴν συμφωνία.

Τὴν βαρύτητα και τὴν ἀξία τῆς συνεργασίας στὴ ζωὴ ἐπικυρώνει τὸ γεγονὸς ὅτι και ὁ Θεὸς εἶναι τριαδικῶς και συνεργάζονται τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος. Στὴν ἀρχὴ τοῦ δημοσίου βίου Του ὁ Κύριος ἔκαμε τὴν ἐκλογὴ τῶν Δώδεκα και ὕστερα τῶν Ἑβδομήκοντα μαθητῶν Του γιὰ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ και ἡ καθημερινὴ πείρα ἀποτελεῖ εὐγλωττὴ συνηγορία. Ἡ συνεργασία εἶναι ἡ ἀπόρροια τῆς κοινωνικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν κατακλείδι ἄς εὐχηθῶ ὡς Ἱεράρχης ὅπως ὁ Κύριος χάριση εἰς ὅλον τὸν κόσμον και ἀγαπητόν μου Ἐκκλησίασμα ἀγάπῃ ποὺ ἐκπηγάζει ἀπὸ τὸν λίκνον τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Εἰρήνη και ὑγείαν κατ' ἅμω τὸ δὲ ἀνατέλλον Νέον Ἔτος 1990 γεμᾶτο θείων ἐπιθυμιῶν, ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ σωτηρίας τυχεῖν ὡς ἀναφέρει ὁ Θ. Παῦλος.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια

Θὰ συνεχίσωμε τὸ ἔργον τῆς ἐρμηνείας ἢ και παραφράσεως τῶν Εἰρμῶν, ἐπεὶ τὰ ἅγια νοήματα ποὺ ἐκπορεύονται ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἀσυλλήπτου πνευματικῆς ἀξίας.

Ὡδὴ Γ'. Εἰρμὸς-ἄλλος.

Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους, τὸν πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας, Οὐ τὴν δι' Υἱοῦ Πατρικῆς ἐξουσίας νῦν ἐμφανίζει συμφυὴ φρουκτωρίαν, πυρῶδες ἦχος, ἐν Σιών τοῖς Ἑθνεσιν».

Παράφρασις: Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ ἀγέννητο φάος (φῶς) τὸ ὁποῖον εἶναι παντοδύναμος και ἀκατάληπτος φωτιστικὴ δύναμις, ἡ ὁποία ἐμφανίζει (μέσω πατρικῆς ἐξουσίας) τὴν αὐτὴν συμφυὴ και συγγενικὴν φωτιστικὴν Ἑστίαν. Αὐτὸ ποὺ κατῆλθε ὡς ἦχος βιαίας πνοῆς εἰς τὴν Σιών, και φώτισε πάντα τὰ Ἑθνη.

Κάθισμα Ἦχος πλ. Δ'

«Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν και θάρσος ἔλαβον, οἱ πρώην δειλιῶντες, ἦταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους κατῆλθεν

ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν μαθητῶν, καὶ ἄλλος, ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμενοι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν».

Παράφρασις: Αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν (θεϊκὴ ἐνέργεια) τὸν Σωτῆρα ἐγέμισαν ἀπὸ θάρρους, αὐτοὶ ποὺ ἦσαν πρῶτα δειλοὶ, μόλις τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατήλθεν ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκοντο οἱ μαθηταὶ καὶ ἔτσι, ἐλάλουν διαφόρος γλῶσσας πρὸς τοὺς λαοὺς εἰς τοὺς ὁποίους διεσπάρησαν. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ποὺ

ἐφάνη σὰν φωτιά, ἡ ὁποία δὲν τοὺς κατέφλεξε ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς δρόσισε.

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ Νέου Ἑτους 1990 ἃς εὐχηθῇ ἡ ἐμὴ ταπεινότης εἰς τοὺς ἐνορίτας μου, ἀναγνώστας τῆς Φ.Ο. καὶ λοιπῶν χριστιανικοῦ κόσμου ὅπως ἡ ἁφατος εὐσπλαχνία τοῦ νεογεννηθέντος Ἰησοῦ χάριση εἰς ἕνα ἕκαστον ὑγιάν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ἀμήν.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ εἰκόνα τῶν Χριστουγέννων στὴν Ὁρθόδοξη τεχντροπία, ἐκφράζει ὅλο τὸ δογματικὸ περιεχόμενον τῆς μεγάλης γιορτῆς τῆς Χριστιανοσύνης.

Κεντρικὴ θέση, ὅπως εἶναι φυσικὸ, κατέχει τὸ Θεῖο Βρέφος. Σπαργανωμένο κοίτεται μέσα στὴ φάτνη, ποὺ βρίσκεται στὸ σπήλαιο. Δύο ζῶα, πολὺ κοντὰ στὸ Θεῖο Βρέφος, προσφέρουν ζεστασιά μετὰ τὴν ἀναπνοή τους, ἐνῶ ἄλλα, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὴ φάτνη, φαίνονται σὰν νὰ κατευθύνονται καὶ αὐτὰ πρὸς τὸ νεογέννητο Χριστό.

Ἡ Θεοτόκος, ἐπάνω σ' ἕνα στρωαῖδι, ἔχει τὸ πρόσωπό της ἀκουμπισμένο στὸ ἕνα χέρι, ἐνῶ στὸ ἄλλο φαίνεται σὰ νὰ δείχνει τὸ γεννηθέντα Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου. Τελείως σχηματοποιημένος εἶναι ὁ οὐρανὸς ποὺ εἰκονίζεται πάνω ἀπὸ τὸ σπήλαιο. Μοιάζει με ἕνα πελώριο ἀστὲρι ἀπὸ ὅπου κατέρχεται ἄφθοον φῶς, ποὺ κατευθύνεται πρὸς τὸ Χριστό καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαίνεται σὰν νὰ κρέμεται τὸ Ἀστὲρι τῶν Χριστουγέννων ποὺ εἰκονίζεται σὰν μιὰ μικρὴ δροσοσταλίδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ Χριστοῦ.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ σπηλαίου ἄγγελοι προσφέρουν τὴν προσκύνησίν τους ἢ μεταφέρουν τὸ χαρούμενο ἄγγελμα στοὺς ποιμένες ποὺ τοὺς ἀτενίζουν ἐκθαμβοί.

Ὁ Ἰωσήφ βρίσκεται στὸ κάτω ἀριστερὸ μέρος, καθὼς βλέπουμε τὴν εἰκόνα. Κάθεται καὶ ἀκουμπᾷ μετὰ τὸ κεφάλι του, στὸ δεξιὸ χέρι, ἐνῶ λίγο πρὸ πέρα ἕνας βοσκὸς τὸν παρατηρεῖ μετὰ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἀπορία.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς Μάγοι δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως. Βρίσκονται ἀριστερά, καθὼς τοὺς βλέπουμε στὴν εἰκόνα. Ἔρχονται νὰ προσφέρουν τὰ συμβολικὰ δῶρα τους. Ὁλη ἡ παράσταση τῆς Γεννήσεως εἰκονίζεται σὲ βουνὸ ποὺ παριστάνεται «βραχώδες», ἀλλ' εὐχαρὶ καὶ φωτεινόχρωμον... διὰ τὸ φαῖδρον καὶ σωτήριο μυστήριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου».

Θὰ λέγαμε πῶς ὁ κόσμος, ὁ πνευματικὸς καὶ ὁ ἐμψυχος καὶ ὁ ἄψυχος, ὁ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπίγειος μετέχει στὸ μεγάλο πανηγύρι τῆς χαρᾶς, ποὺ ἐγκαινιάζεται μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ. Οἱ Ἄγγελοι μετὰ τὸ Θεσπέσιο ὕμνο πρῶτοι - πρῶτοι παίρνουν μέρος στὸ μεγάλο ἑορτασμὸ. Ἀνθρώποι ἀπὸ τὰ πρὶν χαμηλὰ ὡς τὰ πρὶν ψηλὰ κοινωνικὰ στρώματα, προσέρχονται γιὰ νὰ προσκυνήσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνωτισθοῦν τὸ λυτρωτικὸ μῆνυμα τῆς νέας Θρησκείας ποὺ φέρνει στὴ γῆ ὁ νηπιᾶσας Θεός.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἄκακα ζῶα μετὰ τὸ δικό τους τρόπο μετέχουν στὸν ἑορτασμὸ. Τέλος καὶ τὰ ἄψυχα δὲν λείπουν ἀπὸ τὸ χαρούμενο πανηγύρι. Ὁ ἀστὲρας, τὸ βουνὸ, τὸ σπήλαιο, ἡ φάτνη, συμπληρώνουν τὸν ἑορταστικὸ τόνον στὴν τελεσιουργία τοῦ μυστηρίου τῶν Χριστουγέννων.

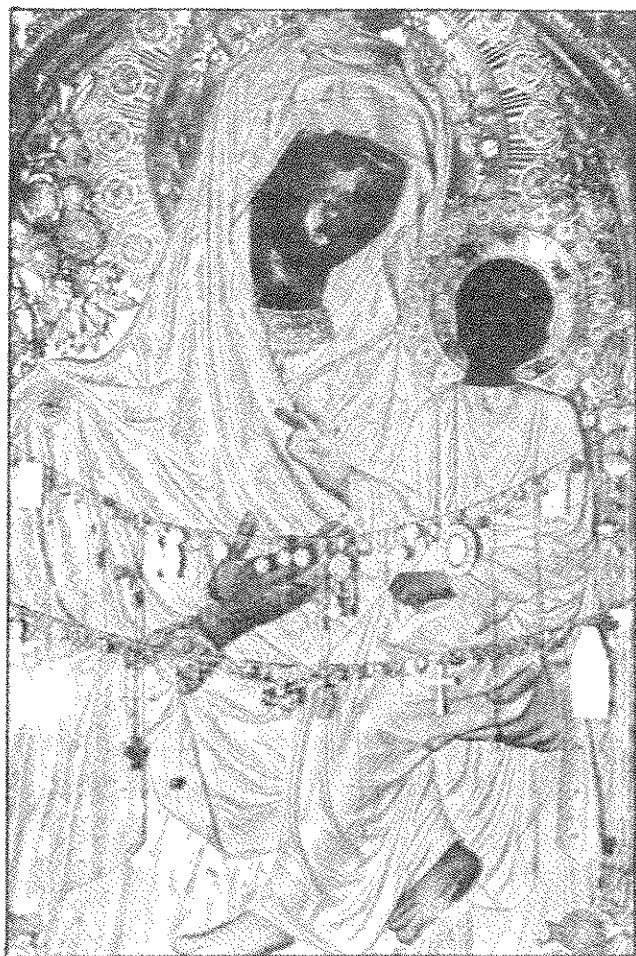
Πόσο ἐμπνευσμένα ἔχει συνταιριάσει ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν χαρὰ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμον μετὰ τὴ Γέννηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου» καὶ τὴν ἀντιπροσφορά τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἄψυχης φύσεως στὸν τεχθέντα Λυτρωτὴ. Ἀρκεῖ νὰ παραθέσουμε ἕνα ἀντιπροσωπευτικὸ δείγμα, τὸ κοντάκι τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ:

«Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι, Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρων ὁδοιποροῦσι, δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός».

Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ὕμνωδὸς καὶ ὁ ζωγράφος συμπίπτουν στὶς ἐμπνεύσεις τους. Ὁ ἕνας μετὰ τὸ χρωστήρα καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τὸ χρωστήρα τοῦ λόγου. Κοινὸς ὁ σκοπὸς τοὺς συνέδεσε σὲ μιὰ κοινὴ στὴν οὐσία τῆς ἐκφράσεως τοῦ μεγαλείου τοῦ μυστηρίου τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τὸ ὁποῖο ἐκπληρώθηκαν οἱ προφητεῖες καὶ ὑλοποιήθηκε ἡ λυτρωτικὴ νοσταλγία τῆς ἐμψυχῆς καὶ ἄψυχῆς φύσεως καὶ μάλιστα ἡ προσδοκία τοῦ πεσμένου ἀνθρώπου.

+ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΑΚΑΚΙΟΣ ΧΑΛΙΚΟΣ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΓΟΡΓΟΪΠΗΚΟΥ

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί

Με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συμπαράσταση πολλῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, τὸ 1986 θεμελιώσαμε τὸν ναὸ τοῦτο τὸν ὁποῖο βλέπετε στὴν φωτογραφία σὲ ἀνάμνηση καὶ τιμὴ τοῦ θαύματος τῆς

Καραϊσκάκη Εἶδοςμος
562-24 Θεσσαλονίκη

εἰκόνας Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Γοργοῖπηκού.

Τὴν εὐθύνη τῆς ἀνέγερσης καὶ ἀποπεράτωσης τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Ναοῦ, ἔχει ἀναλάβει ἡ νεοσύστατη μοναστικὴ ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέτου. Τὸ ἔργο αὐτό, ὅπως καταλαβαίνετε, εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο, λόγῳ τῆς ἀκρίβειας τῶν δομικῶν ὑλικῶν καὶ ἐργατικῶν. Τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητός μας ἀγωνίζονται καθημερινὰ καὶ μετὸν κόπο τῆς ἐργασίας των, συνεχίζουν τὸ ἔργο. Ἡ ἀποπεράτωση ὁμῶς τοῦ ναοῦ θὰ πραγματοποιηθεῖ μόνο μετὴν δική σας συμπαράσταση. Στὸ σημεῖο αὐτὸ σὰς παρακαλοῦμε νὰ βοηθήσετε μετὰ κάθε τρόπο. Καὶ ἡ ἐλάχιστη προσφορά σας γιὰ μᾶς εἶναι σημαντικὴ.

Δὲν χρειάζεται νὰ ὑπογραμμίσουμε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀδελφοί τῆς μονῆς μας κατὰ τὴν θείαν λατρεία, προσεύχονται καὶ μνημονεύουν τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν καὶ ἀφιερωτῶν, ποὺ συντελοῦν στὴν ἀνέγερση τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ναοῦ. Οὔτε χρειάζεται νὰ σημειώσουμε, ὅτι μετὴν θεάρεστη αὕτη πράξη σας, θὰ ἔχετε τὴν προστασία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοῖπηκού, ποὺ γρήγορα ἀκούει τὶς θερμὲς προσευχὲς τῶν πιστῶν καὶ τρέχει σὲ βοήθεια.

Ἐμεῖς ταπεινὰ σὰς εὐχαριστοῦμε προκαταβολικὰ γιὰ τὴν θετικὴ σας ἀπάντηση καὶ συμπαράσταση στὸ ἐπιτελούμενο ἔργο.

Σὰς εὐχόμαστε κάθε ἀγαθὸ ἀπὸ τὸν Δωροδότη Θεὸ καὶ ἀνταπόδοση κατὰ τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης σας.

Μετὰ ἀγάπη Χριστοῦ

ὁ Ἡγούμενος

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος καὶ οἱ σύν ἐμοὶ ἀδελφοί.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΩ₁ ΝΕΩ₁ ΣΩΤΗΡΙΩ₁ ΕΤΕΙ 1990

Πρός
Τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Χάρις εἰς ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἰς τὴν νέαν χρονικὴν περίοδον τοῦ σωτηρίου ἔτους τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1990 δέξασθε διαπύρους Πατρικὰς εὐχὰς ἡμῶν ὑπὲρ εἰρηνικῆς διαβιώσεως ὑγιοῦς κατ' ἅμφω καὶ θεαρέστου εἰς ἔργα ἀρετῆς, πίστεως καὶ εὐσεβείας.

Ἐν εὐχαρίστῳ καρδίᾳ δὲ καὶ εὐφροσύνῳ ψυχικῇ διαθέσει δοξάσωμεν Ἀγαπητοὶ τὴν θεϊαν ἀγαθότητα ἐπὶ ταῖς εἰρηνικαῖς ἡμῶν εἰσόδοις καὶ ἐξόδοις τῶν βεβιωμένων ἐτῶν καὶ θερμῶς ἐπιζητήσωμεν τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ φιλοκτίρμονος Θεοῦ ὅπως μὴ ἀποσπῇ ἀφ' ἡμῶν ἄχρι τέλους τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παροικίας μας, καταξιούσῃ ἡμᾶς διηνεκοῦς εἰρήνης καὶ εὐδοκίμησης εἰς ἔργα ἀρετῆς πρὸς εὐαρέστησιν Θεοῦ.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀφιεροῖ τὸ παρὸν ἔτος εἰς τὴν ἐπίλεκτον νεότητά τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐπευλογοῦσα τὰ νεόφυτα τῆς εὐσεβείας τέκνα τῆς καὶ εὐχομένη ἀδιάρρηκτον καὶ ἀμετάπτωτον τὸν ζῆλον καὶ τὸν σύνδεσμον εἰς διαδοχικὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἐν ταῖς γενεαῖς ἡμῶν μέχρι τῆς νικηφόρου ἐκβάσεως αὐτοῦ. Ἡ δὲ μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία ἔχει κατὰ φυσικὸν λόγον ἀποθέσει τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος αὐτῆς εἰς τὴν εὐσεβοῦσαν νεότητά παρομοίως ὡς καὶ ἡ Πατρίς. Ἐπιτακτικὸν ὅθεν ἀπορρέει καθήκον τῶν νέων τῆς Θεολέκτου ποιμνῆς ἡμῶν ἡ συνειδητοποίησις τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς ὡς ἐπιγόνων τῶν εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεώς μας καὶ ἡ δραστηριοποίησις των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ των. Τούτου ἕνεκεν ἡ γέννησις καὶ γαλούχησις αὐτῶν εἰς περιβάλλον θρησκευτικῆς ἀγωγῆς ἰδιαζόντως δὲ εἰς τὸ ὑγιὲς κλίμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλοῖ ἔργον τῆς θείας Προνοίας.

Εὐσεβεῖς ὅθεν νέοι καὶ νέαι:

Τέκνα ἀγαπητὰ τῆς Ἡμετέρας ταπεινότητος.

Μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ πατρικῆς στοργῆς

ἀπευθύνομεν τὸν λόγον πρὸς Ὑμᾶς ὡς ἡμέτερα σπλάχνα διὰ νὰ ἐπισημάνωμεν τὸν περὶ θείας Προνοίας τοῦτον λόγον, ὅτι τοιαύτη ὄντως ἡ περὶ Ὑμᾶς εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ὅπως Σεῖς ἔχετε τὴν τιμὴν τῆς διαδοχῆς τοῦ ὑψηλοῦ τῆς παραδεδομένης ἡμῖν πίστεως ἀγώνος, ἀπερχομένων ἡμῶν ἐκ τῶν τῆδε.

Εἰσθε κατὰ τοῦτο οἱ μαχηταὶ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων καὶ δικαιωμάτων τῆς ὀρθοδοξίας. Σταθμίσατε ὅθεν τὰς εὐθύνας σας ἐναντι Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πολυπαθοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος καὶ ἐξαρθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς σας μὴ παραθεωροῦντες τὴν ὑπὸ Θεοῦ ἐκλογὴν σας καὶ μὴ συμφορῶμενοι μετὰ τῶν ἀτάκτων νέων τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας.

Καταστήσατε ἑαυτοὺς ὑποδείγματα ἐναρέτου χριστιανικῆς ζωῆς γινόμενοι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τοὺς συνομήλικάς σας καὶ φωτολαμπεῖς ἀστέρες τοῦ σκοταδισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας, ὁδηγοὶ πρὸς Χριστὸν τῶν πεπλανημένων νέων καὶ σωτῆρες τῶν κινδυνευόντων νὰ συντριβοῦν εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας.

Ὀπλισθῆτε διὰ τοῦτο μὲ θέλησιν καὶ ζῆλον ὅπως φανῇτε ἀντάξια τέκνα τῶν προγόνων σας ὡς ἀνωτέρω. Βοηθήσατε τὴν ἀγωνιζομένην μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς δράσεως. Εἰσέλθετε προθύμως εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου διὰ νὰ ἀναλάβετε τὸ μέγα ἱεραποστολικὸν ἔργον τῶν καλῶν ἱερέων, οἱ ὅποιοι θὰ ὁδηγήσουν τὸ ἐκλεκτὸν μας ποιμνιον εἰς νομάς σωτηρίους καὶ θὰ διασπείρουν παντοῦ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὰ πεπλανημένα πρόβατα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Πυκνώσατε τὰ Μοναχικά τάγματα ποῦ ἀποτελοῦν τὸ ἰδεώδες τῆς ἀρετῆς καὶ τὸν πυρῆνα τῆς Ὀρθοδοξίας καθὼς καὶ τὴν πρώτην γραμμὴν κρούσεως διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἀπὸ τοὺς λυμαινόμενους αὐτὴν λύκους.

Γενῆτε ὑποδειγματικοὶ σύζυγοι καὶ γονεῖς ἐναρέτου διδασκαλίας τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνῆς πίστεως εἰς τὰ τέκνα σας ἔργῳ καὶ λόγῳ πρὸς μίμησιν, διότι τοῦτο καὶ μόνον λογίζεται ἐπιτυχία εἰς τὸν γάμον σας.

Εἰσέλθετε εἰς τὸ κοινωνικὸν στίβον πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς δράσεως νὰ διατρανώσετε τὰς ἀρχὰς τῆς οὐρανόθεν παραδοθείσης ἡμῖν πίστεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πλανηθέν-

των ἐκ τῆς δολιοφθορᾶς τῶν καταχθονίων αἰρετικῶν καὶ τῶν ἀθέων ποὺ λυμαινόνται τὴν πατρίδα μας. Ἐπιδώξατε ἐπιμόνως τὴν εἰσοδὸν σας καὶ εἰς τὸν παιδαγωγικὸν τομέα ὡς διδάσκαλοι εὐσεβοῦς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, νὰ διαπλάσετε ἐλληνορθόδοξον χριστιανικὸν χαρακτήρα ἐπαναφέροντες τὴν μελλοντικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους μας εἰς τὰ ἑκπαλιδὴ ἐνδοξα Ἑλληνοχριστιανικά ἰδεώδη μὲ τὸ τρίπτυχον ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ἡμεῖς εἰς Θεὸν πεποιθότες τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ ἔχομεν τὴν παρήγορον ἐλπίδα εἰς τὰ καλὰ αἰσθημάτων σας, διό καὶ ὑψοῦμεν διάθερμον ἱκεσίαν πρὸς Κύριον, ὅπως ἡ Παντοδύναμος θεία σύναρις καὶ ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα θεία χάρις συναντιλάβηται Ὑμῶν καὶ ἡμῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς μας πρὸς ὁλοκλήρωσιν αὐτοῦ καὶ ἀξίωση πάντας τοῦ μισθοῦ πολυπλασίας ἀνταποδόσεως ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὡς ἀξίων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Γένοιτο.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
+ Ο ΑΘΗΝΩΝ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρὸς Ἡμερήσια Ἐφημερίδα
ΕΘΝΟΣ

Ἀθῆναι 5 Νοεμβρίου 1989

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ἐν σχέσει μὲ τὴν εἰς τὰς Θῆβας δίκην τοῦ φερομένου ὡς «ἱερέως παλαιοημερολογίτου» Διον. Ραυτοπούλου, κατηγορουμένου ἐπὶ ἀντιποιήσει ἐκκλησι. ἀξιώματος περὶ τῆς ὁποίας τὸ δημοσίευμα τῆς ἐγκρίτου Ἐφημερίδος Σας (φυλ. 16-11-1989, σελ. 18-19), δηλοῦμεν, κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον, ὅτι οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος (Παλ/τῶν) ὡς ἔχομεν ἀπαντήσει ἤδη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93/14/6/1988 ἐγγράφου μας εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν Θηβῶν, ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 467/7-7-6-88 ἐγγράφου τοῦ γενομένου ἐρωτήματος, οὔτε καὶ ὁ φερόμενος ὡς «ἀρχιεπίσκοπος Ν. Ὑερόης» Ἰωακείμ Σουρῆς, ὃν ἐπικαλεῖται ὁ κατηγορούμενος ὡς... «ἀποκαταστήσαντα τοῦτον».

Εἶναι ἀνακριβὴς καὶ ἀδικος ἡ ἀναγραφείσα γενίκευσις ὅτι «εἶναι παράνομοι οἱ παλ/τες ἐπίσκοποι, διότι στεροῦνται τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ δὲν ἔχουν κανονικὴ χειροτονία, ὡς ἀναφέρει σὲ ἐγγράφῳ τῆς ἡ Ἱερᾶ Σύνοδος». Ἡ Ἐκκλησία μας, λειτουργοῦσα συνταγματικῶς καὶ κανονικῶς, ἀποτελεῖ ἐν Ἑλλάδι τὴν συνέχειαν καὶ βίωσιν τῆς

πατροπαράδοτου ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς πρὸ τῆς παπικῆς εορτολογικῆς καινοτομίας, μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου εορτολογίου, τοῦ παραδοθέντος ὑπὸ τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Ἀγίας Οἰκου. Συνόδου τῆς Νικαίας (325), τοῦ καὶ νομίμου εορτολογίου τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως τῷ Ν. Δ/τι τῆς 18/25/1/1923. Οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ἐν γένει οἱ κληρικοὶ ταύτης εἶναι κανονικῶς καὶ ἐγκύρως χειροτονημένοι, κεκτημένοι οἱ Ἐπίσκοποι ἀδιασπάστως τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν παρὰ τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς εἰς Η.Π.Α., ὡς βεβαιοῦται τοῦτο ὑπ' αὐτῆς καὶ ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ δικαστικῶν ἀποφάσεων. Τὸ κανονικὸν δὲ Κύρος ταύτης ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ Οἰκου. Πατριαρχείου. Καὶ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Ἐκκλησία νεομαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τῆς πατρῶας Εὐσεβείας.

Τὸ σχίσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματός Σας, ἐδημιούργησε, δυστυχῶς, ἡ Νεοημ/κὴ Ἐκκλησία, διὰ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ αὐθαίρετου ἐπιβολῆς, ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ, τοῦ Παπικοῦ Ἐορτολογίου, τοῦ καταδικασμένου διὰ φρικτῶν ἐπιτίμιων ὑπὸ τεσσάρων Πανορθόδοξων Πατριαρχικῶν Συνόδων (τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593 ἐπὶ Οἰκου. Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' καὶ τοῦ 1818 ἐπὶ Οἰκου. Πατριάρχου Ἀνθίμου), παρὰ τὴν ἀπὸ 16-1-1923 Ἐκθεσιν τῆς συσταθείσης ὑπὸ τοῦ Κράτους ὁμελοῦς ἐξ εἰδικῶν ἐπιστημόνων Ἐπιτροπῆς, ἀποφανθείσης ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ καθίστατο σχηματικὴ ἐναντι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐὰν ἐπεχειρεῖ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλ. Ἡμερολογίου, ἀνευ τῆς συναινέσεως αὐτῶν, καὶ παρὰ τὴν ρητὴν ἀρνήσιν τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων. Τὰ 8/10 τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ κόσμου ἀκολουθοῦν τὸ Ὁρθόδοξον (Παλαιόν).

Ὅθεν, προαγόμεθα θεοπειθῶς ὅπως Σας παρακαλέσωμεν καὶ ἀγαθυνθῆτε νὰ καταχωρήσητε ἐν τῇ ἐγκρίτῳ Ἐφημερίδι Σας ταῦτα, συνοπτικῶς ἐκτεθέντα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ διαφώτισιν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Μετ' εὐχαριστιῶν καὶ πατρικῶν εὐλογιῶν ἐν Κυρίῳ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ο

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Η συνταγματική κατοχύρωσις τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων

Υπὸ Νικήτα Κ. Ἀναγνωστοπούλου
Ἐπιτίμου Δικηγόρου
Παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ Συμβουλίῳ Ἐπικρατείας

Β.

Ἐξ ἄλλου, ὁ **Συνταγματικὸς Νομοθέτης**, ἐν τῇ διατάξει αὐτοῦ, περὶ τῆς ἀπαρασαλεύτου καὶ ἀδιακρίτου τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων, ἠκολούθησε τὸν **Κανονικὸν Νομοθέτην**. Διότι πρῶτα οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπιάσσουν τὴν ἀσάλευτον καὶ ἀπαράχαρακτον ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Οὕτως, ὁ Κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει: «Τοὺς παρὰ τῶν Πατέρων καθ' ἐκάστην Σύνοδον ἄχρι τοῦ νῦν ἐκτεθέντας κανόνας **κράτειν δεδικαιώκαμεν**».

Ὁ Β' κανὼν τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου, ὁ ἐπικυρώσας τοὺς κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐπὶ μέρους Πατέρων (ὡς προσεξετέθη εἰς τὸ Α' μέρος τῆς διατριβῆς, ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐκδόσει τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», σελ. 13-14), διακελεύει: «...μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας **παραχαράκτειν** κανόνας, ἢ **ἀνατρέπειν** ἐπιχειρῶν, **ὕπευθονον ἔσται**, κατὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα, ὡς αὐτὸς διαγορεύει τὴν **ἐπιτίμιαν** δεχόμενος, ὡς τοῦ ἐν ᾧ περ πταίει **θεραπευόμενος**».

Ὡσαύτως, ὁ Α' τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου διακελεύει: «...ἀσπασίως τοὺς θείους κανόνας **ἐνστερνιζόμεθα** καὶ **ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατούμεν** τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν σαλπύγων τοῦ Πνεύματος πανευφημῶν Ἀποστόλων, τῶν ἐξ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τοπικῶν συναθροισθεισῶν, ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων καὶ τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐξ ενός γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες ὥρισαν τὰ συμφέροντα...».

*

Καὶ τώρα, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο σκέλος τῆς συνταγματικῆς ἐπιπαγῆς, τὰς **Ἱεράς Παραδόσεις**: Ἱερά Παράδοσις εἶναι ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ γενεᾶς εἰς γενεάν (προφορικὴ) μετάδοσις τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας. Αὕτη εἶναι **ισότης, ἰσοδύ-**

ναμος καὶ ἰσόκυρος τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Καινῆς Διαθήκης), τὴν ὁποίαν ἐρμηνεύει καὶ συμπληροῖ. Εἶναι **Ἀποστολική**, ἥτοι ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων γενομένη διδασκαλία, καὶ **Πατερική**, ἥτοι ἡ ὑπὸ τῶν Θεοσόφων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοιαύτη, ἀναφερομένη, ὡς ἡ Ἀποστολική, εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐκκλ. εὐταξίαν καὶ τὴν θείαν λατρείαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν τελευταίαν.

Ἀξιομνημόνευτον, ὄντως ἱστορικόν, παράδειγμα τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως, περὶ τὴν Θ. λατρείαν, εἶναι τὸ **Εορτολόγιον** (παλαιόν), τὸ παραδοθὲν ὑπὸ τῶν 318 Ἀγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας (ἐτ. 325) καὶ ἀκολουθούμενον ἔκτοτε ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ὅλους αἰῶνας ὑπὸ τῶν 8/10 τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τοῦ κόσμου καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἐδραίας πίστεως καὶ ἀκριβείας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ ὅτι ἡ παράδοσις δύναται νά γίνη, ὄχι μόνον διὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῶν. «Ἔρα, οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». (Β. Θεσ. β, 15). Καὶ ἀλλαχοῦ «...οἱ ἐσμέν τῷ λόγῳ δι' ἐπιστολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῷ ἔργῳ» (Β. Κορ. ι, 11).

Ὁ Θεηγόρος Ἀπόστολος **ἐγκωμιάζει** τοὺς **πληρητάς** τῶν παραδόσεων «...Ἐπαινῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μέμνησθε καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε». (Α. Κορ. ια, 2). Ἀλλὰ καὶ **ἀναθεματίζει** τοὺς **παραβάτας** τῶν παραδόσεων «Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, **ἀνάθεμα** ἔστω. Καὶ ἐπαλαμβάνει εἰς ἔμφασιν, τὸν ἀναθεματισμὸν «Ὡς προειρήκαμεν καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, **ἀνάθεμα** ἔστω» (Γαλ. α, 9).

*

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῇ Η' Πράξει αὐτῆς

ἐπιτάσσει τὴν τήρησιν πάσης ἱερᾶς Παραδόσεως (ἀδιακρίτως Ἀποστολικῆς ἢ Πατερικῆς, ἐγγράφου ἢ ἀγράφου) καὶ ἀναθεματίζει τοὺς ἀθετούντας ὀρίζουσα: «Εἰ τις πάσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα. (Β. Τόμ. Συνοδ., σελ. 883). Ἡ αὐτὴ Σύνοδος, ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀλεξανδρέων διευκρινιστικῇ Ἐπιστολῇ, ἐπαναλαμβάνει: «Ἐάντα τὰ παρά τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἁγίων καὶ Ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πραχθέντα καὶ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθεμα». (Β. Τόμ. Συνοδ., σελ. 606).

Ὡσαύτως, διαγορεύουν περὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ οἱ κανόνες: ΚΔ τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου «.. τὰ παραδοθέντα ὑπὸ τῶν θείων Γραφῶν καὶ Ἀποστολικῶν Παραδόσεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γίνεσθαι εὐχόμεθα). Ὁ Γ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου «.. καὶ τὸ διὰ τῶν Ἀποστόλων παραδοθέν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος κρατηθέν ὁμοίως φυλάξωμεν».

Περὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων ὁμιλεῖ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὸν 91ον κανόνα αὐτοῦ «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν Μυστηρίῳ παραδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν..» (Π.ρ.βλ. καὶ 92ον κανόνα τούτου).

Ὡς γίνεται φανερόν, ὁ Συντακτικὸς Νομοθέτης, προκειμένου καὶ περὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων, ἠκολούθησε, ὡς καὶ περὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων, τὸν Κανονικὸν Νομοθέτην. Καὶ ὁμιλεῖ, οὐχὶ περὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀλλὰ περὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων, προφανῶς, διὰ νὰ συμπεριλάβῃ ἐν τῇ κατοχυρώσει ἀμφοτέρας, Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν καὶ πάντως, πάσας τὰς Παραδόσεις, ἀνεξαρτήτως προελεύσεως καὶ δογματικοῦ ἢ διοικητικοῦ περιεχομένου.

*

Ἐν συμπεράσματι, οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐπὶ μέρους Θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἐπικυρωθέντες εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Β κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμ. Συνόδου καὶ γενικῶς ὑπὸ τοῦ Α κανόνος τῆς Ζ Οἰκουμ. Συνόδου (δογματικοῦ ἢ διοικητικοῦ περιεχομένου), ὡς καὶ πάσαι αἱ ἱεραὶ Παραδόσεις (Ἀποστολικά καὶ Πατερικά, δογματι-

κοῦ ἢ διοικητικοῦ περιεχομένου), δὲν καταλύονται, οὔτε καινοτομοῦνται νομοθετικῶς.

Κατάργησις ἢ τροποποίησις διὰ νόμου ὑπὸ τῆς Πολιτείας τινὸς ἐξ αὐτῶν διοικητικοῦ περιεχομένου, τυγχάνει τὸ μὲν ἀντισυνταγματικῇ, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 3, παρ. 1 τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ ἀντικανονικῇ, ὡς ἀντιπθεμένη εἰς τὰς διατάξεις τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων ἱερῶν κανόνων. Δύναται νὰ χωρήσῃ τοιαύτη μόνον δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΑ

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Συνταγματικὴ κατοχύρωσις τῶν ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων τοῦ προηγουμένου φύλλου τεύχ. 829, σελ. 13 στίχος 17, ἐκ παραδρομῆς ἐγγράφη «περιφερεῖ παλατίῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «περιφανῇ παλατίῳ».

ΑΘΗΝΑΙ 4-12/17-12-1989

Ἀξιότιμον κύριον

Ἀλέξανδρον Φιλιππόπουλον

Ἐκδοτικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν Σύμβουλον
τῆς ἐγκρίτου Ἐφημερίδος «ΕΘΝΟΣ»

Ἐλλογιμώτατε κύριε Φιλιππόπουλε,

Προαγόμεθα θεοποσειθῶς ὅπως Σὰς ἐκφράσωμεν τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας, διὰ τὴν δοθείσαν ἐγκρίσιν καταχωρήσεως εἰς τὴν ἐγκριτὴν Ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ», (φ. 15/12/89), τῆς ὁποίας ἀξίως ἐντυγχάνετε ὁ ἐκδοτικὸς καὶ δημοσιογραφικὸς σύμβουλος, τῆς διαφωτιστικῆς ἀπαντήσεως τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, εἰς τὸ δημοσίευμα (φ. 16-11-89), ἐν σχέσει μὲ τὴν εἰς τὰς Θήβας δίκην τοῦ φερομένου ὡς «παλ/του ἱερέως» Διον. Ραυτοπούλου.

Τοιοιτοτρόπως, συνετελέσατε εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν διαφώτισιν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀγνοοῦντος, δυστυχῶς τὴν περὶ τὸ Ἐορτολογικὸν ζήτημα, ἱστορικὴν καὶ νομοκανονικὴν πραγματικότητα.

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος καὶ Πατὴρ τῶν Φώτων νὰ χαρίξῃ εἰς τὴν Ἐντιμολογιότητά Σας ἀμετάπτωτον κατ' ἄμφω υἱεῖαν, φωτισμόν καὶ δύναμιν, πρὸς σθεναράν προάσπισιν, ἀπὸ τῆς ἐπάλξεως τοῦ Τύπου, τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Ἀείποτε εὐμνήμονες τῆς ἠθικῆς συμπαράστασώς Σας, διατελοῦμεν μετ' ἰδιαζούσης τιμῆς καὶ εὐλογιῶν ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΔΕΝ ΜΑΣ ΝΟΙΑΖΕΙ ΕΜΑΣ ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΑ ΒΡΕΘΗ Η ΛΥΣΗ

Σας γράφω, αγαπητέ κύριε Καψάλη, θέλοντας να εκφράσω την διαφωνία μου προς την τακτική σας έναντι των παλαιοημερολογιτών. Θα έπρεπε νομίζω να τους προτρέπατε να αφήσουν την πλάνη τους και να επανέλθουν στην εκκλησία του Χριστού. 'Αντ' αυτού βλέπω ότι, συνεχώς, τους κολακεύετε και τους δίνετε θάρρος. Πρέπει λοιπόν να καταλάβουν αυτοί οι κύριοι – οι «γνήσιοι», οι υπεράγαν 'Ορθόδοξοι – ότι κάνουν μεγάλο κακό στην 'Ορθοδοξία, διότι τη διασπούν, τη στιγμή που έχει περισσότερο παρά ποτέ ανάγκη από ενότητα, τη στιγμή που τη χτυπούν αίρετικοί, μωαμεθανοί, ινδουιστές, έβραιοι, μασόνοι, κομμουνιστές, καπιταλιστές, άθεϊστές, κουλτουριάρηδες και ένα σωρό άλλοι. Τολμούν, δέ, να βρίζουν τον άγιο Πατριάρχη μας Δημήτριο και να καθίστανται, έτσι, σύμμαχοι των χειροτέρων εχθρών του έθνους μας, των Τούρκων – κι' έσείς κύριε Καψάλη τους θεωρείτε άγνους έθνικιστές, αλλοίμονο!

Ής ακούσουν, λοιπόν, γιά πολλοστή φορά, ότι: τó θέμα του ήμερολογίου είναι θέμα αστρονομίας και κατά κανένα τρόπο θεολογίας πολύ, δέ περισσότερο θέμα έθνικης σημασίας. Δέν υπάρχει «πάτριo» ήμερολόγιο και άλλότριο ήμερολόγιο, ένα είναι τó ήλιακό ήμερολόγιο γιά όλη την ύφήλιο. Τó πώς θα έχη λοιπόν τó ήμερολόγιο υποβάλλεται από την κίνηση της γής περί τόν ήλιο την όποία ó Θεός έθεσε και ó Θεός επίσης την μεταβάλλει ώστε να απαιτείται και διόρθωση του ήμερολογίου. Ήρα συλλαμβάνονται αυτοί οι κύριοι και Θεομάχοι αφού αντιστρατεύονται τó θέλημα του Θεού. Ήν, δέ, νομίζουν, παρ' όλα αυτά, ότι έχουν δίκαιο, πάλι θα πρέπει να επανέλθουν στους κόλπους της μητρός Έκκλησίας και να απαρνηθούν τó θεομίσητο σχίσμα τους διότι οι μεγάλοι πατέρες της Έκκλησίας, όπως ó Μέγας Ήθανάσιος π.χ. όταν έφθασαν να διώκονται υπό πάντων, εκκλησιαστικών και πολιτικών, υπέμειναν τους διωγμούς δίχως να ιδρύσουν καμιά σχισματική εκκλησία, παραμένοντας μέσα στους κόλπους της Μιάς του Χριστού εκκλησίας μέχρι τη δικαίωσή τους.

Τέλος, θα ήθελα να αναφερθώ στην ποιότητα των «ιερέων» των παλαιοημερολογιτών, δέν κατα-

λαβαίνω λοιπόν γιati μέσα στις τάξεις τους υπάρχουν αφ' ενός τόσοι πολλοί με επιλήψιμο βίο και αφ' άλλου τόσοι αγράμματοι και άστοιχειώτοι θεολογικά.

Μή γράψετε πάλι, κύριε Καψάλη, ότι δέν εκδίδετε θεολογικό περιοδικό και ότι δέν διαθέτετε χώρο γιά τέτοια θέματα. Ήν είναι αλήθεια ότι κόπτεσθε υπέρ της 'Ορθοδοξίας θα πρέπει, πρώτα απ' όλα να σάς ενδιαφέρη ή ενότητά της την όποία διασπούν αυτοί οι κύριοι, οι όποιοι θα καταλήξουν αίρετικοί διότι όπως λέγει ó Μέγας Βασίλειος, κάθε σχίσμα καταλήγει αίρεση και κάθε αίρεση σχίσμα.

Μετά τιμής
Έλληνόψυχος 'Ορθόδοξος
Θεολόγος

ΣΗΜ. «ΣΤΟΧΟΥ»: Ή έφημερίδα δέν είναι θεολογικό θεωρητικό όργανο και, φυσικά, δέν έχει τόν απαραίτητο χώρο γιά την διαιώνιση κάποιου λόγου που δέν βρήκε τόσες δεκαετίες κατάληξη.

Χιλιτονίσαμε πώς τους λεγόμενους «Παλαιοημερολογίτες» τους βλέπουμε σαν βαθύτατα Ήλληνες – τηρούν τις παραδόσεις του Έθνους, πολλές φορές περισσότερο από τους άλλους – και είπαμε πώς τó μεγαλύτερο έγκλημα είναι ή διάσπασή τους σε πολλές «παρατάξεις». Κάναμε, δέ, διάκριση μεταξύ του «ποιμνίου» και μερίδα του κλήρου τους.

Τó ότι δέν υπάρχουν «νόμοι και κανόνες» – όπως υπάρχουν στην «Κρατούσα» Έκκλησία – και τó ότι είναι έντονη ή επιθυμία των διαφόρων «παρατάξεων» να παρουσιάζουν δύναμη, βοηθάνε στο να ντύνονται τó τίμιο ράσο – και, σε αρκετές περιπτώσεις, να ανεβαίνουν ψηλά – άτομα άνυπόλυτα που θάπρεπε νάναι μακράν της Έκκλησίας.

Είτε τó θέλουμε είτε δέν τó θέλουμε οι παλαιοημερολογίτες είναι μιá πραγματικότητα. Και ó «Στόχος» τους βλέπει έτσι: Σάν μιá πραγματικότητα που δέν βλάπτει την 'Ορθοδοξία περισσότερο απ' όσο την βλάπτουν οι «Ναταλίες» οι Χρυσόστομοι (Δωδώνης), οι Δαμασκηνοί (Φθιώτιδος), οι Καρτάληδες, οι Τσαρκινάδες και οι λοιποί τοιοῦτοι.

Καλό θα ήταν να μὴν υπήρχε ή διαμάχη. Τώρα

πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα πράγματα όπως έχουν.

«Αν αυτοί είναι τα «κακά παιδιά» που έφυγαν τί έκανε ή Μητέρα Έκκλησία για να τα μαζέψει;

Δέν θα μπορούσε να τους καλέση σέ ένα διάλογο; Ο Έλληνόψυχος Μητροπολίτης Ρεθύμνης Θεόδωρος, έχει προτείνει να διαθέση όσες έκκλησίες χρειάζονται για την έξυπνρήτηση των Παλαιοημερολογιτών και να χειροτονήση Ιερέα τους υπαγόμενον στην Μητρόπολή του. Δέν θα μπορούσε να γίνη τό ίδιο παντού; Τί θα έβλαπτε τό να υπάρχουν ένα και δύο και τρεις –άν χρειάζεται– «έπίσημοι» Έπίσκοποι των Παλαιοημερολογιτών, μέσα στά πλαίσια της Μιάς Έκκλησίας;

Κάποτε – και αυτό τό «κάποτε» δέν πρέπει να άργήση – τό θέμα πρέπει να μπη στό τραπέζι των συζητήσεων και να βρεθή λύση.

Πρίν, όμως, πρέπει να υπάρξη ένότητα στό χώρο των Παλαιοημερολογιτών και πλήρης επανελληνοποίηση όσων παρατάξεων μπλέκουν ξένους που είναι σίγουρο πώς, κάποτε, θα δημιουργήσουν κακό.

Γιά όλα αυτά – έκτός των συζητήσεων για τό άν είναι άπλώς ήμερολογιακό ή θεολογικό τό θέμα και παρόμοιων θεωρητικών – ό «Στόχος» έχει όρθάνοιχτες τις σελίδες του.

Μας νοιάζουν ή Έλλάδα και ή Όρθοδοξία, ή όποία, φυσικά, δέν ζει άν δέν είναι έλληνική. Ο Μακάριος χάριζε καθρεφτάκια και χαντρούλες στους καννιθαλους και τους «θάφτιζε» ανά χίλιους. Πόσα άπόμειναν σήμερα άπό αυτούς – ύπολογίζονταν σέ έκατό χιλιάδες! – στην Όρθοδοξία; ΚΑΝΕΝΑΣ!

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1989

Αγαπητέ κ. Καψάλη

Χθές ή Ιεραρχία των Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών (Γ.Ο.Χ.) της Ελλάδος και ιδιαίτερώς Κάνιγγος 32 είχαν μεταξύ των θεμάτων και τό δημοσίευσμά σας Πέμπτης 26ης Οκτωβρίου 1989 είς τό όποϊόν αναφέρεται «τό παλαιοημερολογιτικό είναι μέγα πρόβλημα διά τό όποϊόν πρέπει σύντομα να βρεθή λύση». Έντός όλίγου χρονικού διαστήματος θα σάς σταλή έπίσημος πραγματεία την όποιαν πρέπει να διαβάσετε και κατατοπισθίτε λαμβάνοντες γνώσιν όπϊ εμείς οί Γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί Γ.Ο.Χ.) της Ελλάδος δέν είμαστε «σχισματικοί» αλλά ή Έκκλησία ή όποία διέρχεται διά μέσου των αιώνων και ή όποία δέν προσέθεσε ή άλλοίωσε τι άπ' αυτά τά όποία έπιτάσσει ή Α' Οικουμενική Σύνοδος,

έν Νικαία τό 325 μ.Χ. και της όποίας τά πρακτικά επικυρώνουν αι άλλαι έξ Οικουμενικαι Σύνοδοι της Όρθοδόξου Έκκλησίας. Καλόν όμως είναι να παραθέσωμεν έκ προοιμίου όρισμένα έρωτήματα ή αίτιάσεις είς τό ύμέτερον φύλλον, και γενικώς διά τό άναγνωστικόν σας κοινόν:

Α. Δέν θα μονομαχήσωμεν με τον Έλληνόψυχον Όρθόδοξον θεολόγον ό όποϊός δυστυχώς είναι άνιστόρητος.

Β. Αυτός ό Έλληνόψυχος Όρθόδοξος Θεολόγος, διατί δέν έκανε τις άπλές σκέψεις να μετακινήση άπό την θέσιν των τό Άγιον Όρος, την Όρθόδοξον Έκκλησίαν της Ρωσίας, τό Πατριαρχείον των Ιεροσολύμων τά όποια στερώς διακρατούν τό Ιουλιανόν ήμερολόγιον ποιύ έκπηγάξει άπό την Α' Οικουμενικήν Σύνοδον; Νομίζετε κ. Καψάλη όπϊ αυτοί όλοι οί Όρθόδοξοι Χριστιανοί εύρίσκονται έν άδίκω ή έν πλάνη;

Γ. Είναι πλάνη να «νομίζεται» όπϊ τό Ιουλιανόν ήμερολόγιον εύρίσκεται έν άδίκω, και όπϊ τό Γρηγοριανόν τοιοῦτον είναι τό όρθόν. Αμφότερα πάσχουν άστρονομικώς.

Δ. Οί Γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί (Γ.Ο.Χ.) της Ελλάδος, τό Άγιον Όρος και τά Πατριαρχεία, ως γράφομεν, κρατούν την Όρθόδοξον πορείαν διά μέσου των αιώνων και έμμενουν είς αυτά τά όποια παρέλαβον, μη προσθέσαντα «ίωτα έν ή κεραία» είς τά της λατρείας, και γενικώς Όρθοδόξου παραδοσιακής άγωγής διά μέσου των αιώνων.

Ε. Αυτά τά όποια γράφετε, όπϊ μας «δέχεται» ή Κρατούσα Έκκλησία να προσλάβη Έπισκόπους μας ή Ιερείς ή τ' άνάπαλιν ή Γνησία Όρθοδοξία να δεχθή Ιερείς ή Έπισκόπους της Κρατούσης Έκκλησίας, αυτό ούδαμώς είναι δυνατόν να συμβή, διότι, ύπάρχει ρητή διάταξις είς τους Κανόνες διά τό σοβαρόν ζήτημα του μνημονεύματος του Έπισκόπου διότι ό Ιερεύς έν τῷ θυσιαστηρίῳ, «Μνημονεύων τ' όνομα του Έπισκόπου» σημαίνει όπϊ πιστεύει ό,τι ό Έπίσκοπός του έχει «τό αυτό φρόνημα μ' αυτόν». Πώς είναι δυνατόν να γίνη αυτό, έφ' όσον ή Όρθόδοξος Έκκλησία πιστεύει όπϊ ό Νεοημερολογισμός συνταυτίζεται με τον παπισμόν και έν συνέχεια με τον Συγκριτισμόν (Οικουμενισμόν);

Ζ. Αυτά τά όποια αναφέρονται είς την παράταξίν μας δέν ύπάρχει πνευματική καλλιέργεια ή θύραθεν παιδεία και θεολογία και τά τοιαῦτα, σάς πληροφορούμε όπϊ εύρίσκεσθε έν άδίκω. Την τάξιν μας την επανδρώνουν άνθρωποι που έχουν μόρφωσιν τοιαύ-

την ἢ ὁποία ἐπικρατεῖ παρά τῳ Ἑλληνικῷ λαῷ. Ἐχομε εἰς τὰς τάξεις μας θεολόγους, καὶ τολμῶ εἰπεῖν θεολογικά ἀναστήματα με τίτλους θεολογικῆς καταρτίσεως καὶ Νομικῆς ὄχι μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰδате κ. Καψάλη πῶς τὸ Παλαιοημερολογικόν ζήτημα δὲν εἶναι παρонуχίς ὅπως τὸ νομίσατε ἀλλὰ εἶναι μία σωστή διαμάχη μεταξύ τῆς ὀρθοφρονούσης Γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅλων τῶν αἰρέσεων ποὺ εὐρίσκονται καὶ πολεμοῦν τὴν Ὁρθόδοξον χριστιανικὴν παράταξιν. Ἐν συνεχείᾳ θέλομεν νὰ προσθέσωμεν πῶς εἰμεθα συνδρομηταὶ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας καὶ σὲ σὰς δημοσιεύουμε ὅλα τὰ σχέσιν ἔχοντα με τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι.

Μετὰ Τιμῆς

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Τὴν 25ην Νοεμβρίου ἐπανηγύρισε ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἁγίας Αἰκατερίνης ἐν Σαλαμίνι με ἱεουργοὺς τοὺς ἀρχ/τας π. Πολύκαρπον Μπεγγῆν καὶ π. Γερόντιον Λουδάρον ἐν μέσω πυκνοῦ Ἐκκλησιασματος καὶ προσκυνητῶν, με ἱεροψάλτες τοὺς κους Ἱ. Περδικούρην καὶ Ἱ. Σουλιώτην.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ ἱεροκήρυξ καὶ πρωτονοτάριος Χρῆστος Χαλβατζῆς ὅστις ἐξῆρε τὴν πάνσεμνον προσωπικότητα τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἡ ὁποία ἐν νεότητι, 18ῆτη τῆς ἡλικίας τῆς ἦτο ταμεῖον θύραθεν παιδείας καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων, με ἐπιπρόσθετον θεϊκὴν σοφίαν. Αὕτη κατέπληξε τοὺς ἀνακρίνοντας αὐτήν, καὶ τοὺς καταφθάνσαντας σοφοὺς τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κατήσχυσε, ἀλλὰ ἐν τέλει τοὺς «μετέπλασε» σὲ ὁμολογητὰς Χριστοῦ, μαρτυρήσαντες ὁμοῦ με τὴν νεαράν κόρην, στρατάρχει, σοφοὶ καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος. Τὰ θαύματα τῆς πίστεως με ὅλον τὸ μεγαλεῖον!

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Θ. Εἰκόνος καὶ ἀκολούθως παρετέθη τράπεζα ἀγάπης δι' ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα ἐν μέσω χριστιανικῆς εὐφροσύνης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Τὴν 6/12/89 ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ ἐπανηγύρισε ἐν μέσω πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος καὶ πανηγυριστῶν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου ἐν Σαλαμίνι, με λειτουργοὺς τοὺς ἀρχ/τας Πολύκαρπον Μπεγγῆν καὶ Γερόντιον Λουδάρον καὶ με ἱεροψάλτες τὸν Ἱωάννην Περδικούρην καὶ Ἱωάννην Σουλιώτην.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ ἱεροκήρυξ Πρωτονοτάριος κος Χρῆστος Χαλβατζῆς ἐξάρας τὴν θεῖαν καὶ πανάγιαν προσωπικότητα τοῦ ἑορταζομένου ἱεράρχου, ὁ ὁποῖος κατηγλαῖσε τὴν ἐπισκοπὴν Μύρων τῆς Λυκίας κατὰ τὸν 7' μ.Χ. αἰῶνα ἐν μέσω θαυμάτων καὶ ἀσύγκριτου κοινωνικοῦ ἔργου. Ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον Νικαίας τῆς Βιθυνίας κατετρόπωσε τὸν Ἄρειον, καὶ ἐν φυλακῇ ὦν κατηξιώθη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξεχώρισε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὡς ἐπίσης καὶ με τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ποὺ τοῦ ἐχάρισε τὸ ὠμοφόριον. Ἐπικολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ἁγίας εἰκόνος περὶ τοὺς χώρους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρετέθη τράπεζα ἀγάπης δι' ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα καὶ τοὺς πανηγυριστάς.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Κατὰ τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1989 ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος Σαλαμίνας με λειτουργόν τὸν ἱεράρχην Πενταπόλεως κ.κ. Καλλιόπιον, καὶ χοροστατοῦντα τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην κ.κ. Γερόντιον, συμπαραστατομένων παρὰ τῶν ἀρχ/των π. Πολυκάρπου Μπεγγῆ καὶ Γερωντίου Λουδάρου. Με δεξιούς ἱεροψάλτας τὸν κ. Ἱωάννην Περδικούρην καὶ Ἱ. Συμεωνίδην, καὶ ἀριστερόν τὸν Ἱ. Σουλιώτην, καὶ ἄλλους ἐκλεκτοὺς βοηθοὺς. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Θ. Εὐαγγελίου ὠμίλησε ὁ Ἀρχιερεὺς κος Καλλιόπιος, ἐπισημάνας τὸ ἄκακον, πρᾶον καὶ φιλόξενον τοῦ ἁγίου ἱεράρχου Σπυριδωνος καὶ ὁ ὁποῖος ἐν μέσω θαυμάτων ἐποίησε ἔργον κοινωνικῶς τεράστιον. Ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἦτο σύνεδρος κατὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον Νικαίας Βιθυνίας καὶ με τὸ θαῦμα τῆς κεραμίδος ἀπέδειξε τὸ τρισύνθετον τῆς θεότητος ἐνώπιον τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀρείου. Ἐπίσης ὠμίλησε καὶ κατεφέρθη κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὠμίλησε ὁ οἰκείος ἱεράρχης ἐπὶ θεμάτων Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν με τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἐπαγώγιμον ἐρμηνείαν. Κατὰ τὸ

τέλος της θ. λειτουργίας έπηκολούθησε ή λιτάνευσις της 'Ιερᾶς Εικόνας, εις πολλά σημεῖα της πόλεως μέ συμμετοχήν της Δημοτικῆς Μουσικῆς μπάντας. Μετά τό πέρας της λιτανείας έπηκολούθησε πλουσία έορταστική τράπεζα έν μέσω εύφροσύνης και άγγαλιάσεως. "Ας επαινέσωμεν τούς άγιους 'Επιτρόπους του 'Ι. Ναοῦ διά τας άόκνους προσπάθειάς τας όποιās κατέβαλον διά τήν πληρότητα της έορτής, καθώς επίσης και τήν άδελφήν προϊσταμένην Χριστονύμφην ως συμπαραστάτης των.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

* Τήν 26ην του μηνός 'Οκτωβρίου έώρτασε μεγαλοπρεπώς ό 'Ιερὸς Ναὸς 'Αγίου Δημητρίου Πουγκακίων, μέ χοροστασίαν του Μητροπολίτου Φθιώτιδος και Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου και μέ συλλειτουργοῦ υπό τῶν 'Ιερέων. Κόσμος πολὺς παρηκολούθησε τήν έορτήν. Τόν δε πανηγυρικόν της ήμέρας έκύρηξεν ό Σεβασμιώτατος κ. Καλλίνικος, επαινέσας τόν 'Ιερέα και τήν 'Επιτροπήν γιά τήν άνέγερσιν του Νέου Ναοῦ. Φέρεται εις γνώσιν ότι ό έφημέριος πατήρ Παναγιώτης Παπαναγιώτου τυγχάνει πολύτεκνος οικογενειάρχης ως και υιός του πολιοῦ πατρός Γεωργίου Παπαναγιώτου και ό όποιος εργάζεται άόκνως κοντά εις τό ποιμνίό του εις τό άκρητικό χωριό της Φθιώτιδος.

* Τήν 30ήν του μηνός Νοεμβρίου έορτήν του 'Αγίου ένδόξου 'Αποστόλου 'Ανδρέου του Πρωτοκλήτου έόρτασε ό Νέος 'Ανεγειρόμενος Ναός του 'Αγίου 'Ανδρέου έν Λαμία μετά πάσαν πανηγυρικήν εύπρέπειαν και τάξιν. Τό έσπέρας έχοροστάτησεν ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος μετά του κλήρου εις τόν έσπερινόν τήν δε κυριώνυμον ήμέραν της έορτής επίσης έχοροστάτησεν συλλειτουργούντων τῶν 'Ιερέων. Τόν πανηγυρικόν της ήμέρας έκήρυξεν επίσης ό Μητροπολίτης Φθιώτιδος και Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος. 'Αφοῦ αναφέρθη εις τό έργον του 'Αγίου 'Αποστόλου 'Ανδρέου και τήν 'Αγίαν του ζωήν έκλεισε τόν λόγον του μέ τήν δωρεάν του οικοπέδου που οι άείμνηστοι δωρηταί είχαν τόν πόθον νά γίνει ή έκκλησία αύτή πρός τιμήν του 'Αγίου 'Αποστόλου 'Ανδρέου όπως και έγινε, και εις μνημόσυνον της οικογενείας Σιδερά. 'Η έκκλησία αύτή εύρίσκεται έντός της πόλεως και επί της όδοῦ Καρπενησιού και 'Αργοναυτῶν και λειτουργεί κάθε Κυριακήν. Κόσμος πολὺς παρακολούθησε τήν έορτήν από Λαμίαν, και από όλου του Νομοῦ.

* Τήν 12ην του μηνός Δεκεμβρίου έορτήν του 'Αγίου Σπυριδωνος έώρτασε μετά πάσης έκκλησιαστικής και Βυζαντινῆς τάξεως ό κυριώνυμος 'Ιερὸς Ναὸς του 'Αγίου Σπυριδωνος Λαμίας. Τό έσπέρας χοροστατοῦντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος και Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, τήν δε πρωίαν έγινε 'Αρχιερατική Λειτουργία υπό του Σεβασμιωτάτου κ. Καλλινίκου, συμπαραστατουμένου από τούς 'Ιερείς της Μητροπόλεως, καθώς του 'Αρχιμανδρίτου π. 'Ιακώβου Παπαδέλην μετά του Διακόνου π. Βησαρίωνος. Κατά τήν περιφοράν της εικόνας έλαβε μέρος και ό 'Αρχιμανδρίτης Εύθύμιος Μπαρδάκας. Τόν πανηγυρικόν της ήμέρας έκύρηξεν ό Σεβασμιώτατος κ. Καλλίνικος. Κόσμος πολὺς παρηκολούθησεν τήν έορτήν του Θαυματουργοῦ 'Αγίου Σπυριδωνος.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΟΛΟΣΧΕΡΗΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Τά συνταρακτικά γεγονότα τά όποια ζῶμεν έν τοῖς ήμέραις μας είναι τόσοσν άκατάληπτα έν τη διανοία μας, διότι βλέπομε έναργως τήν σαφή επέμβασι του Θεοῦ. 'Ως χάρτινοι πύργοι πέφτουν τά όχυρά τά όποια επί έβδομήκοντα έτη έστερέωσε ό Κομμουνισμός ό όποιος είχε τούς πρώτους διδάξαντας και έκτελεστάς τόν Λένιν και τούς σύν αύτῷ, οι όποιοι έσαν ότι θα αλλάξουν τήν 'Ιστορίαν και θα σκότωναν τόν Θεόν έν τη ζωή! Βασισθέντες εις την Νίτσε και τούς άλλους άσοφους σοφούς, φαντάσθηκαν ότι θα καταρρίψουν τήν θρησκείαν τήν όποιαν έχαρακτήρισαν ως όπιον του λαοῦ! Τί πλάνη όμως διότι άγνόησαν τούς δέκα έννέα αιώνας που ό Χριστιανισμός έκυριάρχησε εις όλην τήν ύφήλιον. 'Ετσι και τό Γ' μ.Χ. αῖώνα ό Αύτοκράτωρ 'Ιουλιανός ό Παραβάτης ήθέλησε νά αντικαταστήση τόν Χριστόν μέ τά είδωλα άλλ' έπεσε νέος ών ως μαχόμενος έν Περσία, θανατωθείς από άπλόν στρατιώτην. 'Αποθνήσκων έκραξε μεγάλη τη φωνή «Νενίκηκάς με Ναζωραΐε», οὔτω ό Μαρξισμός ύστερα από έβδομήκοντα χρόνια έν Ρωσία και μέ δορυφόρους τά 'Αντολικά κράτη παραδίδει τό πνεῦμα, και εγκαθίσταται έκ νέου ή 'Εκκλησία του Χριστοῦ. Δέν είναι αυτά «χάρτινοι πύργοι» οι όποιοι καταρρέουν ένώπιον του άπλοῦ φυσίματος του 'Αρνίου της 'Αποκαλύψεως; Εις άλλον σημεῖον της 'Αποκαλύψεως ό

ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει: «Ἐπεςεν ἔπεςεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη» Ἀποκ. 14.8 ἡ ὁποία Βαβυλὼν ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτοῦ πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη. Ἄς θαυμάσουμε θαυμαστά ἃ ἐποίησε ὁ Κύριος καὶ νὰ εὐγνωμονοῦμεν τὸν νεογεννηθέντα Σωτῆρα διότι ἐξαφανίσθηκε ὀριστικά ἓνα ἀπὸ τὰ θηρία τῆς Ἀποκαλύψεως.

2. Η ΟΥΝΙΑ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Ὁ Ὁρθόδοξος τύπος ἀναγράφει πῶς ἐν τῇ Ρωσίᾳ ἡ ἐπάρατος αὐτὴ αἵρεσις καλουμένη Οὐνία ἀρχίζει νὰ ἐμπεδοῦται πρᾶγμα πολὺ κακὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀρχιεποῦ τῶν Ρώσων Μιχαὴλ Γκορμπασὼφ εἰς τὸ Βατικανόν, εἶναι διὰ τὰ ἡμέτερα πράγματα, ὄχι καλὸς οἰωνός! Ἄς προσέξει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας νὰ μὴν ὑποστῇ κανένα «ρῆγμα» ἀπὸ τὸ ἄλλο θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως ποῦ ἐδρεύει εἰς τὸ Βατικανόν.

3. Η ΝΟΣΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΤΩΝ

Ἡουάμεν σήμερον ἀπὸ τὴν πρωινὴν ἐκπομπὴν τοῦ Α' προγράμματος τῆς ΕΡΤ, ἣτις γίνεται καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας, καὶ προορίζεται διὰ τοὺς ἀγρότας, ὅτι ἡ νόσος τὴν ὁποίαν ἐμφανίζουν πολλὰ ἐκ τῶν δένδρων καὶ δὴ τὰ ἔλατα τὰ ὁποία ξεραίνονται, προέρχεται κατὰ μείζονα λόγον ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀνομβρίαν ἐπὶ πολλὰ συνεχὴ ἔτη!

Κατόπιν αὐτῆς τῆς φοβερᾶς ἀνομβρίας πολὺ συντόμως ὅπως λέγουν οἱ ἀρμόδιοι, ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε φοβερὴν λειψυδρίαν διότι ἡ στάθμη τῆς λίμνης τοῦ Μαραθῶνος εὐρίσκεται εἰς πολὺ ἐπικίνδυνα σημεῖα. Ἄν δὲν μας λυπηθῇ ὁ Θεός, λόγω τῶν κριμάτων μας, διατρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ μείνουμε χωρὶς νερό. «Μόνον μὲ θερμὴν προσευχὴν στὸν Πανάγαθον Θεόν, ἴσως, μᾶς λυπηθῇ καὶ στείλῃ πλοῦσιον ὄμβρον.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΛΕΥΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν Δευτέραν 14ην Νοεμβρίου 1989, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός τοῦ Ἀγ. Φιλίππου ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Ἀρχιερεὺς Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κος Ἰουστίνος μὲ συλλειτουργὸν τοῦ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον καὶ πλαισιούμενος ἐν μέσῳ ἱερατείου καὶ τοῦ ἐφημερεύοντος πρωθιερέως π. Καλλινίκου Μουράτογλου ἐμεγάλυνεν τὴν πανήγυριν. Μετὰ δὲ

τὸ Εὐαγγέλιον ὠμίλησε, ὁ δεῦτερος Ἱεράρχης καὶ ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου ὁ ὁποῖος τελειωθείς ἐν μαρτυρίῳ ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ζωντανὸν παράδειγμα πρὸς διόρθωσιν τῆς ζωῆς μας καὶ μίμησιν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸ χριστιανικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπεφόρτισε ὁ Θεός.

Ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος εἰς τὴν πέριξ περιοχὴν μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, ἐν μέσῳ ἀγαλλιᾶσεως.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΑΜΦΙΑΛΗΣ

Τὴν 11ην Νοεμβρίου 1989 ἐορτὴν τῶν ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός ἐν μέσῳ ἐκκλησιάσματος τὸ ὁποῖον κατέφθα- ἄπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀττικῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ὁ ἅγιος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἴνου- σῶν κος Στέφανος, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν χοροστατοῦντα κόν Γερόντιον καὶ σεβαστὸν ἱερατεῖον ἐτέλεσαν τὰ τῆς ἐορτῆς μὲ ἐκλεκτοὺς ἱεροψάλτας. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κος Γερόντιος ὠμίλησε διὰ τοὺς τρεῖς μεγαλομάρτυρες Μηνᾶ, Βίκτωρα καὶ Βικέντιον, οἱ ὁποῖοι προσεφέρθησαν θυσία ἁμωμος διὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ πρέπει νὰ μιμηθῶμεν τούτους διὰ νὰ φανῶμεν ἄρεστοὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαίου Κριτοῦ, ἐν τῇ παλλιγεννεσίᾳ.

Μετὰ τὴν θ. λειτουργίαν ἐπηκολούθησε λιτάνευσις τῆς ἁγίας Εἰκόνος, καὶ προσεφέρθησαν ποτὰ καὶ ἀναψυκτικά εἰς ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς κ. Μιχαὴλ Μακρῆ

Ἡ εἰσαγωγή τῆς μουσικῆς εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἀρχαιοτάτη. Τόσον οἱ Ἰουδαῖοι ὅσον καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀνέκαθεν εἰς τὰς συνάξεις των ἐκτὸς ἀπὸ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς δεήσεις των ἔκαμνον χρῆσιν καὶ τῆς μουσικῆς. Ὁ ἴδιος ὁ ἱδρυτὴς καὶ θεμελιωτὴς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ὑμνωδίας εἰς τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον, τὸν ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως ἐπεσφράγισεν: «Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν» (Ματθ. κατ' 30). Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος θέλων νὰ ἐπισημάνῃ ὅτι ἡ θεμελιώδης βάσις διὰ τὴν ὑμνωδίαν ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπῆρξεν ὁ Ἰησοῦς, λέγει ὅτι «ὁ Σωτὴρ ὑμνησεν ὅπως καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦμεν ὁμῶς».

Τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας κατέχουν οἱ ἐνδοξοὶ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχὴν μὲν ἦσαν ἀμαθεῖς, διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως δὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον θεολόγοι καὶ κήρυκες τῆς νέας θρησκείας, ἀλλὰ καὶ μουσουργοὶ καὶ ὑμνολόγοι, ὑμνολογοῦντες τὸν Κύριον ἱεροπρεπῶς καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Θεηγόρος Λουκάς «Καὶ ἦσαν διὰ παντός ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν θεόν» (Λουκ. κεφ. κδ 53). Εἰς τὰς πράξεις βλέπομεν ὅτι οἱ Ἀπόστολοι συνηθοῦντο πρὸς ψαλμωδίαν καὶ προσευχὴν τὴν τρίτην, ἑκτὴν καὶ ἐνάτην ὥραν (Πραξ. κεφ. Γ' 1, κεφ. Ι' 9) καὶ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ὡς οἱ Ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σίλας, οἵτινες κατὰ τὸ μεσονύκτιον προσευχόμενοι ὑμνοῦν τὸν Θεόν (Πραξ. κεφ. ιστ' 25). Οἱ Ἀπόστολοι δι' ὑμῶν καὶ προσευχῶν ἐτέλουν καὶ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν. Ἐπίσης ἐπιτάφιοι ὕμνοι ἐψάλησαν καὶ εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου. Εἰς τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις ὀρίζεται ὅπως ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν Χριστιανῶν τελεῖται «ἐν ὕμνοις καὶ προσευχαῖς».

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ μουσικὴ ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πρῶτον ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἀποστόλους οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνώριζον καλῶς, βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὰς ἀποστολικὰς διαταγὰς καὶ ἀπὸ τὸν ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν

Παῦλον, ὅστις λέγει: «ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ» (Κολασσ. Γ', 16). Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος προτρέπει τοὺς πιστοὺς ὅπως «πληρῶνται ἐν πνεύματι, ἐν πάσῃ σοφίᾳ, διδάσκοντες καὶ νοουθετοῦντες ἑαυτοὺς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς Πνευματικαῖς ἐν χάριτι ᾄδοντες τῷ Κυρίῳ» (Ἐφεσ. Ε' 18-19).

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν τὰ μουσικὰ μέλη ἔψαλλον ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι. Διηροῦντο εἰς δύο χοροὺς εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, οἱ ἄνδρες μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ αἱ γυναῖκες μετὰ τῶν γυναικῶν. Οἱ χοροὶ διηθύνοντο ὑπὸ τῶν πρωτοψαλτῶν ἢ χοραρχῶν. Τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν ἐπεκράτησεν, διότι ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι δὲν ἀπέδιδον ἀρμονικῶς τὰ μουσικὰ μέλη. Ἐκτοτε ἀπηγορεύθη εἰς τὸν λαὸν νὰ ψάλλῃ. Τὰ λειτουργικὰ μέλη κατόπιν τούτου ἀπεδίδοντο ὑπὸ εἰδικῶς γυμνασμένων ψαλτῶν.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη ἡ ἀντίφωνία (ἀντίφωνο σύστημα). Διηλ. ὁ χορὸς ἐχωρίσθη εἰς δύο ψαλτικά τμήματα. Πρῶτον ἔψαλλε ὁ εἰς χορὸς καὶ κατόπιν ἀπεκρίνατο ὁ ἄλλος. Τοῦτο τὸ ἀντίφωνον μέλος εἶχεν τοσαύτην ἐπιτυχίαν, ὥστε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καθιέρωσεν τοῦτο καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν ἄλλο σύστημα ἐκτελέσεως τῶν μουσικῶν ὕμνων ἦτο καὶ τὸ «καθ' ὑπακοήν», ὅπου εἰς «κατάρχει» καὶ οἱ λοιποὶ «ὑπηχοῦν», ψάλλοντες τὸ ἐφύμνιον ἢ ἀκροστίχια. Τοῦτέστιν εἰς ψάλλτης ἔψαλλε ἓνα ψαλμικὸν στίχον καὶ εἰς τὸ τέλος τούτου ὅλοι ὁμοῦ ἔψαλλον τὴν ὑπακοήν π.χ. «ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ» ἢ τὰ «ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...» καὶ «σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ...» στὰ Ἀντίφωνα κ.λπ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ψαλτῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν δὲν ἦτο ὁρισμένος. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κων/πολιν εἶχε εἴκοσι πέντε ψάλτας ἐκτὸς τῶν ἑκατὸ ἀναγνωστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦσαν καὶ καθήκοντα ψαλτῶν. Οἱ ψάλται ἐμορφώνοντο μουσικῶς εἰς τὰς σχολάς. Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ὑπῆρχον εἰς τὴν Κων/πολιν ἰδιαίτεροι μουσικοδιδάσκαλοι. Οἱ ψάλται τοῦ ἱεροῦ

Χρυσοστόμου με την θέλησιν της αυτοκρατείας ἐδιδάσκοντο ὑπὸ ἰδιαιτέρων μουσικῶν. Ἡ ἐκκλησία ἡμῶν διὰ κανόνων καὶ παραινέσεων τῶν θείων πατέρων ἀποδοκιμάζει τὰς ἀτάκτους κραυγὰς κατὰ τὴν ψαλμωδίαν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς. Εἰς δὲ τὴν τοπικὴν Σύνοδον τῆς Λαοδικείας (367) ὀρίζεται ῥητῶς ὅπως μὴ ψάλλη οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τῶν καθιερωμένων ψαλτῶν.

Ἡ μουσικὴ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἶναι φωνητικὴ καὶ οὐχὶ ὀργανικὴ, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ προβάλλῃ τὸν λόγον καὶ θεωρεῖ τὸ φυσικὸν ἀνθρώπινον ὄργανον, τὴν φωνήν, ὡς τὸ καταλληλότερον πρὸς χρῆσιν κατὰ τὴν θείαν λατρείαν.

Εἶναι ἐπίσης μονόφωνος καὶ οὐχὶ πολύφωνος, ἐπειδὴ σκοπὸς αὐτῆς δὲν εἶναι ἡ διασκέδασις ἢ ὁ χορὸς, ἀλλὰ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετ' Αὐτόν.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἐμπνευσμένους ὕμνογράφους ὅπως εἶναι ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ Ἱερόθεος Ἀθηνῶν ἐπίσκοπος, ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὁ Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, ὁ Κλήμης ὁ

Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Ἀθανάσιος ὁ μέγας, ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ὁ Βασίλειος ὁ μέγας, ὁ Γρηγόριος Ναζιανζηνός, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἀνδρέας Κρήτης κ.ἄ.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν μέλος ἐφθασε εἰς τὴν μεγαλυτέραν του ἀκμὴν μετὰ τὸν Ρωμανὸν τὸν Μελωδὸν, τὸν ἐπονομαζόμενον ποιητὴν τῶν κοντακίων. (Κοντάκιον ἦτο ἐν περιτύλιγμα παπύρου, τὸ ὁποῖον ἐντὸς εἶχε γεγραμμένον ἐν κείμενον, τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐορτῆς ἐν περιλήψει, ἐν κοντῷ ἐξ οὗ καὶ κοντάκιον). Οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑμμεσά τῆς Συρίας καὶ ἐγένετο διάκονος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βηρυττοῦ. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν μονὴν τῆς Θεοτόκου. Τὸ συναξάριον ἀναφέρει ὅτι ἦτο ἄφωνος. Κατόπιν παρακλήσεων καὶ ἱκεσιῶν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀπέκτησε τὴν φωνήν του καὶ ἐγένετο μουσικός. Εἶναι ὁ συνθέτης τοῦ περιφήμου κοντακίου. «Ἡ παρθένος σήμερον». Ἐγραψε πλείονα τῶν χιλίων κοντακίων σπουδαιότερα τῶν ὁποίων εἶναι «Ἐπεφάνης σήμερον», «Τὰ ἄνω ζητῶν...». «Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον...», «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως» κ.ἄ.

Ἐπεξηγηματικὰ περὶ τῆς θείας προσωπικότητος τοῦ θείου Μακαρίου τοῦ Πατμίου καὶ ἄλλα νεώτερα σχόλια, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως δημοσιεύομεν

Ὁ λογιώτατος ζηλωτής, Ἱεροδιάκονος Μακάριος, ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου Καλογερᾶ τῆς νήσου Πάτμου, ζήσας τὸν 18ον αἰῶνα, δὲν ἀνεπαύθη μόνον εἰς τὴν διακονίαν τῆς διδασκαλικῆς ἐδρας ἀλλὰ μετὰ θερμῆς ἀγάπης ἐπέδόθη καὶ εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα φωτίζων τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς δουλείας καθημένους ἀδελφούς του. Αἱ πραγματεῖαι αὐτοῦ –τὸ πλεῖστον ἀνέκδοτοι– μαρτυροῦσι πολλὰ περὶ τοῦ ἀνδρός, ἡ μεγάλη ἀλληλογραφία του πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν διατρανοῖ τὸν ταλαντοῦχον διδάσκαλον, ἡ δὲ «Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ» ἐκδοθεῖσα εἰς πολλὰς κατὰ καιροὺς ἐκδόσεις, ἡ περιλαμβάνουσα 54, ἀντιρητικῶς κυρίως περιεχομένους λόγους. –Οὓς ἐξεφώνησεν ὁ αἰοιδίμος διδάσκαλος εἰς διαφόρους ἐπισήμους ἐορτάς τοῦ ἐνιαυτοῦ – τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ὅσον ἀνθρώποις εἶναι δυνατόν τελειότητα εἰς τὴν ἔξω καὶ ἔσω σοφίαν τοῦ ἀνδρός διακηρύττουσι. Πολλοὶ λόγοι, –ἡμέτεροι καὶ ξένοι–, τῆς ἐποχῆς του,

ὠνόμαζον τὸν Μακάριον «Δεύτερον Χρυσόστομον καὶ ποταμὸν ἀνεξάντλητον ἐν ταῖς διδασκαίς του».

Ὡ καὶ νὰ ἐζῇ, ὁ ὄντως Μακάριος ἐκεῖνος ἀνὴρ τὴν σήμερον ἡμέραν, τί δὲν θὰ ἔγραφε καὶ τί δὲν θὰ ἐκήρυττε, κατὰ τοῦ ἀθέου δόγματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ κατὰ τῶν βεβήλων κενοφανιῶν τῶν Προδρόμων τοῦ Ἀντιχρίστου!!!

Γεγονὸς τυγχάνει, ὅτι εἰς τὰς πονηράς ταύτας ἡμέρας οἱ πάντες (ἐκτὸς ἐλαχιστῶν ἐξαιρέσεων) ἐργάζονται πυρετωδῶς ν' ἀνατρέψουσιν τὴν ἀπ' αἰῶνος καθεστηκυῖαν τάξιν, καὶ διὰ «νόμων» οἱ ἄνομοι νὰ καθιερώσουν καὶ νὰ παγιωποῦσιν, ὡς ἀρμονικὴν καὶ ἀδιατάρακτον τὴν συνύπαρξιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πλάνης τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκοτους, τοῦ ἐννόμου προστατευτοῦ ἀγαθοῦ μετὰ τοῦ ἐννόμου ἀπηγορευμένου, τοῦ ὁσίου μετὰ τοῦ βεβήλου τοῦ ἡθικοῦ μετὰ τοῦ ἀνηθικοῦ.

Ὁ λαὸς-φρουρὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀπ'

αἰῶνος ἀδιατάρακτου τάξεως, μέ τὸ ἀγρυπνον ὄμμα του διείδεν τὴν γενικὴν αὐτὴν ἀποστασίαν καὶ μέ τὸ σύνθημα «ἀλλαγὴ» ζητάει τὴν ἐπαναφορὰ τῶν πάλαι πρόπαλαι ἰσχυσάντων. Ἡ διαβολικὴ τέχνη τῆς πολιτικῆς, ἀκούσασα τὴν δικαίαν κραυγὴν τοῦ λαοῦ, ὑπόσχεται «ἀλλαγὴν». Εἰς τὰ στόματα ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἀντηγεῖ ἡ λέξις «ἀλλαγὴ». Λέξις ἡ ὁποία ἐν τῷ ρήματι τὰ διεστῶτα συνάπτει, ἐν τῷ πράγματι ὅμως τὰς διαφωνίας κορυφώνει, ἐπειδὴ ἡ ὑποκριτικὴ τέχνη οὐχ ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν πάλαι καὶ πρόπαλαι ἐργάζεται, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς καταργήσεως καὶ τῶν ὀλίγων εἰσέτι ἐναπομεινάντων αἰώνιων Θεσμών καὶ ἀρχῶν, συντελεῖται δὲ ἡ καθαίρεσις μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὅπου δὲν προλαμβάνομεν οὔτε νὰ σχολιάσωμεν πολλῶ δὲ μάλλον ν' ἀντιδράσωμεν καθηκόντως. Τί πρῶτον νὰ θρηνησωμεν καὶ τί ὕστερον, πολλὰ τὰ δεινὰ καὶ φωνὴ ἐπίσημος καὶ ὑπεύθυνος οὐκ ἀκούεται.

Ἀναγινώσκομεν μεταξύ τῶν ἄλλων δεινῶν καὶ ἀποτροπαίων, ὅτι εἰς ἁλλοδαπὰ «κοινοβούλια» ἐψηφίσθησαν νόμοι ὑπὲρ τῶν ΑΡΣΕΝΟΚΟΙΤΩΝ καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐφρίξαμεν διὰ τὴν Θεομίσητον καὶ βδελυρὰν αὐτὴν εἰδήσιν, καὶ μετὰ τοῦ προφητάνакτος φθεγγόμεθα. «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλ. 48). Τί ὁμοιώθη; ἀπεθιρίωθη ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὴν Παύλειον ρῆσιν παρέδωκεν αὐτὸν ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. Τὰ ἄλογα ζῶα συνερχόμενα, σέβονται τὴν φύσιν, ὁ λογικὸς ἄνθρωπος παρεβίασεν τὴν φύσιν καὶ ὥς τῶν ἀλόγων ἀλογώτερος κατ' αὐτῆς χωρεῖ διὰ τοῦτο καὶ ἡ καταστροφὴ ἀναπόφευκτος. Τὸ πάλαι ὁ ἅγιος Θεός, διὰ πυρός, τοὺς τολμητίας τοῦ Θεομισήτου τούτου ἀμαρτήματος, τὰ Σόδιμα καὶ τὰ Γόμορρα ἀπετέφρωσεν, ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας διὰ τῆς ἐπαράτου νόσου τοῦ ΕΗΤΖ τοὺς Θρασυδήλους καὶ ἀναισχύντους ἀκολάστους ἀπειλεῖ καὶ μαστίζει.

Εἰς τὴν χώραν μας, τὴν χώραν τῶν ἡρώων καὶ Ἁγίων, ἔμελλε ν' ἀκουσθῇ ἡ πάντη πρωτοφανὴς εἰδήσις, ὅτι τὸ «Υπουργεῖον πολιτισμοῦ» ἀπεφάσισε καὶ ἐχορήγησε χρηματικὴν βοήθειαν «300.000» ὑπὲρ τοῦ ἀδεία κρατικῆ λειτουργοῦντος Σωματείου τῶν ΑΡΣΕΝΟΚΟΙΤΩΝ.

Τὰ γόνата καὶ τοῦ πλέον δυνατοῦ χριστιανοῦ παραλύουν, καὶ ὁ νοῦς ἐξίσταται καὶ διερωτᾶται εὐλόγως, τί εἴμεθα καὶ ποῦ βρισκόμαστε; εἴμεθα λογικὰ ὄντα ἢ φυτὰ; εὐρίσκόμεθα εἰς Κράτος εὐνομούμενον ἢ εἰς ἀναρχικὴν καὶ ἀσχημάτιστον κοινωνίαν;

Ἔως πότε ἀδελφοί μου θὰ μᾶς ἐξαπατοῦν οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ οἱ μισθωτοὶ συνοδοιπόροι τούτων ποιμένες; πρέπει κάποτε νὰ ξυπνήσωμεν καὶ νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τῶν πατέρων μας. Νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τὴν ἐόρτιον τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐπανέλθῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν πρό τοῦ 1924 τροχίαν τῆς ἀποβάλλουσα ὅ,τι ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἐκαινοτόμησεν εἰς βάρος τῆς ἁγίας καὶ ἀμώμου πίστεώς μας. Ἐρειραιομένοι πλέον εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας, νὰ ζητήσωμεν τὴν γλῶσσαν μας τὴν ὁποίαν οἱ βέβηλοι ἐκάκωσαν, ν' ἀπαιτήσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς οἰκογενείας τὴν ὁποίαν διὰ σειρὰς ὀθνείων νόμων διέλυσαν, νὰ βροντοφωνήσωμεν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις νὰ παύσῃ ἡ συλλαγωγὴ τῶν νέων μας, νὰ καταργηθῇ ὁ φόνος τῶν ἀπροστατεύων καὶ ἀφώνων ἐμβρύων ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ζητήσωμεν τὴν κατάργησιν παντὸς νομοθετήματος τὸ ὁποῖον ἀντιστρατεύεται εἰς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς νόμους. Ἐὰν δὲν προλάβωμεν μέ πόνον ψυχῆς λέγομεν ὅτι δὲν εἶναι μακράν καὶ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν «κοινοβούλιον» ἡ ἐπιψήφισις τοῦ νόμου ὑπὲρ τῶν ΑΡΣΕΝΟΚΟΙΤΩΝ καὶ τοῦτο φυσικὸν ἐπόμενον, ἀφοῦ τὸ ἔθνος μας ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐπαράτου ἐνώσεως (Ε.Ο.Κ.) καὶ πρέπει νὰ προσαρμόζῃ τὴν νομοθεσίαν του μέ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινότητα.

Ὡς εἰς οἷους καιροὺς, ὁ Κύριος ἐτήρησε τὰς ἡμέρας μας. Ἀδελφοί μου χριστιανοὶ τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀρσενοκοιτίας καθὼς λέγει ἓνας διδάσκαλος, εἶναι τόσον φοβερὸν καὶ βδελυκτόν, ὥστε ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ κατεβῇ προσωπικῶς διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τῇ ἀληθείᾳ ἐνεργεῖται τοιαύτη ἁμαρτία, ὡς ἂν νὰ ἐπίστευε καλὰ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μία τοιαύτη τεραδῶδης κακία. (Καταβάς - λέγει ἡ θεία Γραφή - οὐν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτὴν τὴν ἐρχομένην πρὸς μέ συντελοῦνται, εἰ δὲ μὴ ἵνα γνῶ) (γενν. Ιγ' 13. Ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος -λέγει- ὅτι διὰ μόνην τὴν ἁμαρτίαν ταύτην ἀργοπόρησεν εἰς τόσας χιλιάδας χρόνους νὰ γένῃ ἄνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Τούτου ἔνεκα καὶ οἱ εὐσεβεῖς Βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου ἐθανάτωναν τοὺς ἀθέους ἀρσενοκοίτας, ὁ δὲ χορὸς τῶν ἁγίων Πατέρων διὰ βαρέων ἐπιτιμίων ἐπετίμουν τοὺς μετανοοῦντας.

Ἐν τῷ Λευϊκῷ θεσπίζεται ὁ θάνατος τοῦ ἐνεργήσαντος ἢ τοῦ ὑποστάντος τὴν βδελυρὰν ταύτην ἁμαρτίαν. Ὁ ἅγιος Θεὸς πυρίκαυστα ἐποίησε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, ἐνθα ἐτελεῖτο τὸ

ἀμάρτημα τοῦτο. Ἡ Γραφικὴ αὕτη τιμωρία, ἴστανται καθ' ὅλων ἐκείνων ὅπου διαπράττουν τὴν Θεομίσητον ταύτην ἀμαρτίαν. Καὶ μοὶ εἶπεις, καὶ πόσοι καὶ πόσοι μετὰ ταῦτα ἤμαρτον καὶ ἀμαρτάνουσι ἀναιδῶς καὶ ἀναισχύντως καὶ ὁμῶς δὲν ἐτιμωρήθησαν; Λέγει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι ὁποῖος ἀμαρτάνει καὶ διαφεύγει τὴν τιμωρίαν, μὴ παίρνει θάρρος, διότι αὐτὸ γίνεται πρὸς ζημίαν του.

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΑΡΣΕΝΟΚΟΙΤΩΝ

ὅτι τὰ σώματα αὐτῶν εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, θρόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ὁποῖος φθείρει τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, φθείρει τοῦτον ὁ Θεός· καὶ μὲ ὅλον ὁποῦ ἐπαραινέοντο, ἐζητοῦσαν ἐκείνους τοὺς νέους τῶν ἐλλήνων ὅχι παραμικροὶ ἄνθρωποι, ὅχι μὲ παραμικρὸν κέρδος, ὅχι μὲ παραμικρὰν δόξαν, ἀλλὰ ἐζητοῦσαν βασιλεῖς, μὲ βασιλικά πλούτη, μὲ βασιλικὰς τιμὰς, καὶ ὁμῶς ἐκεῖνοι οἱ ἀβάπτιστοι νέοι, ἐκεῖνοι οἱ ἐπαινετοὶ παῖδες, ἐπροκρίναν θάνατον πικρὸν, παράκαιρον, καὶ μὲ τὰς ἰδίας χεῖρας ἐπρωτίμηναν νὰ σφαγοῦν, νὰ πνιγοῦν, νὰ καταφρονήσουν καὶ βασιλεῖς, καὶ τιμὰς βασιλικὰς, καὶ πλούτη, καὶ αὐτὴν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ αὐτὸ τὸ γλυκὺ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην τῶν γονέων, καὶ αὐτὴν τὴν φιλίαν τῶν συγγενῶν, μόνον νὰ μὴ πέσουν εἰς τὸν βορβορον, καὶ εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν, εἰς τὴν ἀμαρτίαν, εἰς τὴν ἀτιμίαν τῆς ἀθέου σοδομίας. τέτοιος νέος χρυσός, λαμπρός, ἐνδοξός, ἐντιμὸς, ἄξιός νὰ λέγεται Υἱὸς Χριστιανῶν, καὶ ὅχι ἐλλήνων, ἐστάθη ἐκεῖνο τὸ μεράκιον, διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ ὁποῖου ἀρμάτωσε κάτεργον ὁ Ἀριστόδημος καὶ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Περαιάν, καθὼς γράφει μὲ πᾶσαν ἀλήθειαν ὁ σοφὸς Πλούταρχος. ἐσπούδασε μὲ διαφόρους τρόπους ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς Ἀριστόδημος νὰ ἀτιμάσῃ τὸ μεράκιον, καὶ ἐπειδὴ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἔστεργεν, ἀπέφραξεν αὐτό. τέτοιος ἀξιεπίαινος νέος, ἐστάθη ἐκεῖνος, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐπροστάζετο νὰ κάμνῃ ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἦτον τῆς τιμῆς του, «ἀναβάς γράφει ὁ παλαιὸς σοφός, ἐπὶ τὴν κέραμον, ἔβαλεν ἑαυτὸν κάτω καὶ ἐτελεύτησε.» τέτοιος ἐστάθη καὶ ἄλλος νέος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ μὴ μολυνθῇ ἀπὸ τὸν βασιλέα ὅπου τὸν ἤρε μέσα εἰς τὸ λουτρόν ἔπεσε μέσα εἰς τὸ χάλκωμα τοῦ λουτροῦ καὶ ἐπνίγη· ὡς νέοι χαριτωμένοι, ὡς νέοι ἐπαινετοί, ὡς παῖδες ἐνδοξοί, ἄξιοι νὰ σᾶς στήσῃ τινὰς εἰς τὸν χορὸν τῶν τριῶν παίδων. ἄξιοι, διὰ νὰ στεφανωθῇτε μὲ τοὺς ἐπτὰ παῖδας τῶν Μακκαβαίων, μὲ τὸν περιβόητον Ἰωσήφ, παῖδες ἐλλήνων, παῖδες εἰδωλολατρῶν, παῖδες ὅχι ἐνδεδυμένοι τὸν Χριστόν, ὅχι φωτισμένοι ἀπὸ τὴν παλαιὰν γραφὴν, ὅχι διδαγμένοι ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ποτὲ δὲν ἐχρίσθητε μὲ τὸ μῦρον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ποτὲ δὲν ἐποτίσθητε μὲ τὸ Πανάγιον Αἷμα τὸ Δεσποτικόν, ποτὲ δὲν ἀκούσατε ἀπὸ τὸ χρυσοῦν στόμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι χειρότερος ὁ νέος, ὅπου φθίρεται, ἀπὸ ταῖς πόρναις. διότι εἰς ἐκείνας ἀγκαλὰ καὶ τὸ ἔργον εἶναι παράνομον, ἀλλὰ εἶναι κατὰ φύσιν, ἀλλὰ εἰς τοὺς νέους εἶναι καὶ παρὰ φύσιν καὶ παράνομον. καὶ διὰ τοῦτο ἀνίσως καὶ δὲν ἦτον καὶ κόλασις, αὐτὸ τὸ νὰ φθείρωνται οἱ νέοι εἶναι χειρότερον ἀπὸ κάθε κόλασιν. «εἰ γὰρ καὶ μὴ γέννηα ἦν, μὴδὲ κόλασις ἠπειλεῖτο, τοῦτο πάσης κολάσεως χειρόν ἦν» αὐτὰ τὰ χρυσὰ λόγια, ἐκεῖνοι οἱ

Πόσοι καὶ πόσοι μετὰ τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαφείρας δὲν ἱεροσύλησαν καὶ μάλιστα εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν καὶ δὲν ἔπαθον τὰ ἴδια; καὶ πῶς λέγει δὲν ἔπαθον; ὅχι ἐπειδὴ ἐσυγχωρήθησαν ἀλλ' ἐπειδὴ περισσότερον πρόκειται νὰ τιμωρηθοῦν, ἐπειδὴ περισσότερον τὴν τιμωρίαν αὐξάνει ἡ ἀτιμωρησία καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ.

Ἐν ἁγία Ἀννῇ τῇ 20-10-1989

Γέρων Διονύσιος μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

(Β' Συνέχεια)

ἐνδοξοὶ καὶ τιμημένοι παῖδες τῶν ἐλλήνων δὲν ἤκουσαν, οὐδὲ ταῦτα ὅπου γράφει παρακάτω ὁ ἴδιος διδάσκαλος, καὶ τοὺς λέγει, πῶς εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς φονεῖς. «τούτους ἐγὼ καὶ ἀνδροφόνων χεῖρους φημί.» καὶ μὲ ὅλον τοῦτο ἐπρόκριναν νὰ ἀποθάνουν ἐκεῖνοι οἱ ἀξιεπίαινοι νέοι, παρὰ νὰ προδώσουν τὴν τιμὴν τους, νὰ μολύνουν τὴν σάρκα, νὰ φθείρουν τὴν παρθενίαν τους. ποῖος Χρυσόστομος, ποῖος Θεολόγος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδίδαξεν ἐκείνους τοὺς νέους, ὅτι καλλίτερον εἶναι νὰ ἀποθάνουν, παρὰ νὰ ζοῦν καταφρονεμένοι; «καὶ γὰρ βέλτιον ἀποθανεῖν ἢ ζῆν ὑβριζόμενον.» οὕτω μᾶς διδάσκει ὁ χρυσοῦς Ἅγιος. τίς δὲ ἐδίδαξεν ἐκείνους τοὺς νέους ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο χειρότερον ἀμάρτημα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀκάθαρτον Σοδομίαν; καὶ ἀνίσως καὶ τὸ ἐγνώριζαν ἐκεῖνοι οἱ νέοι ὅπου πάσχουσιν τέτοιαν καταφρόνησιν, ἤθελαν προκρίνῃ μυρίους θανάτους, προτοῦ νὰ πάθουν τοιοῦτον κακόν. «ὅπερ ἂν εἶποις ἀμάρτημα, διδάσκει ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς ὁ τῆς ὀρθοδόξιας διδάσκαλος, οὐδὲν ἴσον ἐρεῖς τῆς παρανομίας ταύτης, καὶ εἰ ἐπεσθάνοντο τῶν γινομένων οἱ πάσχοντες, μυρίους ἂν κατεδέξαντο θανάτους, ὥστε μὴ τοῦτο παθεῖν.» ἔπειτα συμπεραίνει ὅτι δὲν εἶναι ἄλλο χειρότερον ἀμάρτημα οὔτε βαρύτερον, οὔτε ἀλογώτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σοδομίαν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν καὶ φθορὰν τῶν νέων. «οὐ γὰρ ἐστίν, οὐκ ἐστὶ ταύτης τῆς ὑβρεὸς ἀλογώτερόν τε καὶ χαλεπώτερον.» τίς λέγω ταῦτα τὰ φρικτὰ καὶ φοβερά, καὶ χρυσὰ, καὶ ἀληθέστατα λόγια ἤφερεν εἰς τὰς ἀκοὰς ἐκείνων τῶν παίδων, καὶ ἐπρόκριναν θάνατον, ἐκαταφρόνησαν βασιλεῖς, πλούτη, καὶ δόξας, καὶ τιμὰς, διὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν; οὐδεὶς βέβαια, παρὰ αὐτὴ ἡ φύσις, αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ τοῦ κακοῦ αὐτὴ ἡ βρομερὰ πράξις ἐγένε διδάσκαλος εἰς ἐκείνους τοὺς ἐπαινετοὺς νέους, καὶ εἰς ἄλλους μυρίους καὶ προτερινούς, καὶ ὑστερινούς ὅπου ἐπρόκριναν θάνατον, παρὰ νὰ γένουν πόρνες, παρὰ νὰ γένουν παίγνιον, ὡς χρυσοὶ νέοι, ἐπαινετοὶ καὶ λαμπροί, ὡς παῖδες ἀβάπτιστοι, ὡς τέκνα εἰδωλολατρῶν, καὶ ποῦ εἰστε τώρα νὰ εἰδῇτε τὴν καταισχύνῃ τὴν ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν τῶν τέκνων τῶν Βαπτισμένων, τῶν Ἠγιασμένων, τῶν Χρισμένων, μὲ τὸ αἷμα τῆς καινῆς διαθήκης; ποῦ εἰστε ἀβάπτιστοι παρθένοι καὶ σωφρονισμένοι, νὰ πτύσετε καὶ νὰ πομπεύετε, νὰ θεατριζετε σήμερον τοὺς Βαπτισμένους ὅπου ἐνδύθησαν τὸν Χριστόν, ἐκείνους ὅπου πιστεύουν πῶς εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ, κατοικητήριον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐκείνους ὅπου ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, πῶς μέλλουν νὰ λάμπουν ὥς ὁ ἥλιος, πῶς θέλουν νὰ φανοῦν γυμνοὶ καὶ τετραχιλισμένοι ἐνώπιον εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ; ποῦ εἰστε παῖδες τιμημένοι τῶν Ἑλλήνων

νά ἐνεμπαίζετε τοὺς Χριστιανοὺς νέους, καὶ γέροντας ὅπου κυλίωνται μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς Σοδομίας, ὅπου κείτονται μέσα εἰς τὴν ἄθεον καὶ παράνομον ἁμαρτίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ φύγετε ἐσεῖς ἐκαταφρονήσετε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, καὶ βασιλεῖς, καὶ τὰ πλούτη τους, καὶ τὰ ἀξιώματά τους; καὶ τοῦτοι διὰ τὸ οὐδέν πομπεύονται· οἱ νέοι ἐγίναν πόρνες, οἱ γέροντες χειρότεροι ἀπὸ τοὺς σκύλους, συχαμεροὶ πλέον ἀπὸ τοὺς δαίμονας, ἐτυφλώθησαν, ἐκώφευσαν, οὔτε νόμον Μωσαϊκόν, οὔτε Εὐαγγελικόν, οὔτε γνώμαις Βασιλέων, οὔτε γνώμαις διδασκάλων δύνονται νὰ ἀκούσουν. τόσον ἀπετύφλωσεν αὐτοὺς ἡ ἄθεος καὶ παράνομος αὐτῇ μίξις. διὰ τοῦτο μὲ δίκαιον τρόπον ὁ χρυσοῦς μου διδάσκαλος τοὺς παρομοιάζει μὲ ἐκείνους τοὺς δαιμονισμένους ὅπου τρώγουσι λίθους, καὶ γῆν καὶ πίνουσι βόρβορον, ὅθεν λέγει «ὥσπερ πολλοὶ πολλάκις τὴν τῶν σιτίων ἀφέντες ἐπιθυμίαν, γῆν σιτοῦνται, καὶ λίθους μικροὺς, καὶ βορβόρου πολλάκις ἐπιθυμοῦσι, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι πρὸς τὸν παράνομον τοῦτον ἐξεκαύθησαν ἔρωτα.» διὰ τοῦτο ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος τοὺς λέγει, πῶς εἶναι χειρότεροι, μιαιώτεροι, ἀναισθητότεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ φονεῖς, καὶ κλέπτας, καὶ πόρνους, καὶ μοίχους, καὶ εἰδωλολάτρας· «ἀνδρομανία τὸ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν.» διὰ τοῦτο μὲ δίκαιον τρόπον Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς παρομοιάζει αὐτοὺς τοὺς ἀθέους ἄρσενοκοίτας, μὲ ἓνα τερατῶδες θηρίον ὅπου ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ Κένταυρον, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος εἶχε σχῆμα ἀνθρώπου τὸ δὲ κατώτερον μέρος ἵππου, τέτοιοι εἶναι καὶ οἱ Σοδομίται, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου πάσχουσιν, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐνεργοῦσιν αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα. Κένταυρος συχαμερὸς καὶ τερατῶδης ἐκεῖνος ὁ νέος ὅπου πάσχει ἀπὸ τὸ κακόν, εἰς τὸ ἄνω μέρος ἔχει σχῆμα ἀνδρός, εἰς τὸ κάτω σχῆμα, καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα γυναικὸς, γυναικὸς πόρνῆς, γυναικὸς ἐντροπιασμένης· καὶ πλέον χειρότερος εἶναι ἀπὸ τὴν πόρνην, καθὼς λέγει ὁ χρυσοῦς διδάσκαλος, ὅτι εἰς ἐκείνην εἶναι τὸ ἁμάρτημα παράνομον, ἀλλὰ κατὰ φύσιν, εἰς τοῦτον τὸν νέον ἵπποκένταυρον καὶ παράνομον, καὶ παρὰ φύσιν τὸ ἁμάρτημα. ἄλλος ἵπποκένταυρος, πλέον θηριώδης, πλέον τερατῶδης, πλέον ἀναισθητός καὶ ἀπὸ τὸν ἵππον, καὶ ἀπὸ χοῖρον, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλογον ζῶον ἐκεῖνος ὅπου ἀποτολμᾷ τὸ ἄθεον αὐτὸ ἁμάρτημα, ὅτι τὸ ἄνω μέρος ἔχει ἀνθρώπου, τὸ δὲ κάτω οὐδὲ ἵππου, οὐδὲ ἀλόγου ζώου.

Καλῶτα οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι ἐγνώρισαν τὸ βδελυκτὸν καὶ ἄθεον ἔργον τῆς Σοδομίας, καὶ διὰ τοῦτο ἱερογλυφικῶς καὶ σκοτεινῶς, καθὼς ἐκεῖνοι οἱ σοφοὶ ἐσυνήθιζον, ἐφανερώσαν τούτου τὸ παράνομον ἔργον, ζωγραφίζοντες ἓνα κόρακα μὲ τοιαύτην ὑπογραφήν. «ἐμοὶ τροφή, καὶ τροφή, ὅσα νεκρά, ὅσα δυσώδη.» τοῦτο τὸ ἱερογλυφικόν, τοῦτο τὸ στεφάνι, τοῦτο τὸ καλὸν ἐπίγραμμα, καλῶτα ἀρμόζει, πρέπει εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ἄρσενοκοιτῶν, διότι ἡ τρυφή, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ χαρὰ τους δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ κόπρος, ἡ δυσωδία. ὦ αἰσχύνῃ, ὦ καταδίκη, ὦ συμφορὰ ἀξιοδίκρυτος, καὶ τὸ ὑποφέρεις ἐσὺ ὁ λογικόψυχος ἄνθρωπος, τὸ δέχεται ἡ καρδιά σου, ἐσὺ τὸ ἔθνος τὸ ἅγιον, τὸ ἐκλεκτόν, ἐσὺ ὁ φωτισμένος ἀπὸ τόσας γραφάς, ἀπὸ τόσους νόμους, νὰ σὲ ἐμπαίζουν οἱ ἄπιστοι; τὸ ὑποφέρεις ὁ συγκληρονόμος Θεοῦ νὰ σὲ παρομοιά-

ζουν οἱ σοφοὶ τῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς κόρακας, μὲ ἵπποκένταυρους, τὸ ὑποφέρεις ἐσὺ τὸ Βασιλεῖον ἱεράτευμα, ὅπου ἔχεις φύλακα Ἀγγελον τοῦ Θεοῦ, ὡς παράφρων, ὡς δαιμονισμένος νὰ τρώγῃς λίθους, νὰ πίνῃς βόρβορον, νὰ κυλίσῃς μέσα εἰς τὴν κόπρον, νὰ φαίνεσαι χειρότερος ἀπὸ τὰ ἀναισθητὰ ζῶα; καὶ ποῦ τὸ φῶς τῆς Πίστεώς σου, ποῦ ἡ ἐλπίδα σου, ποῦ ἡ δύναμις τῶν Μυστηρίων; δὲν ἐβαπτίσθης εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; δὲν τὸ ἀκούεις καθ' ἡμέραν πῶς ἀπεκδύθης τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ἐνδύθης τὸν νέον, τὸν Χριστόν, μὲ βεβαίαν ἐλπίδα νὰ τοῦ γένῃς συγκληρονόμος; ἐπεὶ προδίδεις συγγένειαν, τοιαύτην βασιλικὴν τιμὴν, διὰ μίαν παρὰ φύσιν καὶ ἄθεον ἐπιθυμίαν; βασιλικὸν φόρεμα ἀνίσως βασιλεὺς σοῦ ἐχάριζε, βασιλικὸν στέφανον ἀνίσως βασιλεὺς γήϊνος σοῦ ἔθετεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐπεὶ ἐσὺ μὲ πολλὴν σου ἀγνωσίαν τὸ ἔρ' ῥιπτες μέσα εἰς τὴν κόπρον, τί σοῦ ἔπρεπε; τί δὲ ἠθελες πάθῃ; ποῖος ἐμπαίγμος, ποῖα καταφρόνησις ἠθελε σοῦ ἀκολουθήσῃ; καὶ σὺ ἐνδύθης αὐτὸν τὸν ἴδιον πλάστην, καὶ βασιλέα, καὶ κριτὴν, ἐπεὶ πίπτεις, μολύνεσαι εἰς τοιαύτην ἀκαθαρσίαν; ὦ τῆς ἀσεβείας, ὦ τῆς ἀπιστίας, ὦ τῆς ἀναισθησίας! εἰπὲς μου δὲν εἶσαι ἐσὺ ὅπου ἀκούεις ὅτι κάθε Χριστιανὸς εἶναι ἓνας ἔμψυχος ναός, μιὰ βασιλικὴ καθέδρα, τοῦ Παναγίου Πνεύματος; καὶ μὲ ποῖαν ἀναισθητον καρδίαν γίνεσαι πόρνη, μολύνεις, φθείρεις αὐτὸν τὸν ἔμψυχον ναὸν τοῦ Θεοῦ; ὅχι ἀδελφέ μου Χριστιανέ μὴ γένοιτο, νὰ εὗρεθῇ μέσα εἰς τούτην τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ὁρθοδόξων τοιοῦτος ἀκάθαρτος νέος, τοιοῦτος ἀναισθητός ἄνθρωπος. ἂμποτε ὅσα εἶπα, ἂμποτε ὅσα ἐλάλησα, καὶ νόμοι Θεοῦ, καὶ νόμοι βασιλέων, καὶ ἀποφάσεις Θεολόγων, καὶ παραδείγματα σοφῶν, διὰ τὴν ἄθεον Σοδομίαν νὰ εἶναι κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀπίστων, ἀβαπτίστων, ἂμποτε καὶ νὰ ἀρμόζουν πάντα εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ἔχουν ἐλπίδα ἀναστάσεως, εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν ἠξιώθησαν τῆς σφραγίδος τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ. εἶδὲ εὐρίσκεται τινὰς μέσα εἰς τὸν βόρβορον τούτης τῆς ἀθέου ἁμαρτίας, εἴτε μικρός, εἴτε μέγας, εἴτε πτωχός, εἴτε πλούσιος, τὸν παρακαλῶ καὶ ἀσπάζομαι, καὶ τὸν φιλῶ νοερῶς, ἀποκρύφως, νὰ ἐνθυμηθῇ πῶς εἶναι Βαπτισμένος, ἀγορασμένος, χρισμένος, ἐσφραγισμένος, μὲ αὐτὸ τὸ Θεϊκὸν αἷμα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον παρακαλεῖ, ζητεῖ, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. «τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σὲ ἄγει.» αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ σὲ παρακαλεῖ, ἐνθυμήσου τὴν συγγένειάν σου, ἐνθυμήσου τὸν πρῶτον σου ἀδελφὸν Χριστόν. μὴν τὸ καταδεχθῇς πλέον νὰ φαίνεσαι χειρότερος ἀπὸ τοὺς ἔλληνας, μὴν τὸ ὑποφέρεις πλέον νὰ κυλίσῃς μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀθέου ἁμαρτίας, νὰ φαίνεσαι χειρότερος ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ἀλλὰ δράμε εἰς τὰ φιλόανθρωπα σπλάγχνα τοῦ δεσπότου σου, μίσησον τὰ αἷτια τῆς καταφρονήσεώς σου, μάκρυνε, χωρίσθητι ἀπὸ τὰ αἷτια τῆς αἰσχύνῃς σου, ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἐγίναν αἷτιοι νὰ χωρισθῇς ἀπὸ τὸν πλάστην σου. ἐπεὶ μὲ ἀληθινὴν ἐξομολόγησιν, μὲ δάκρυα θερμὰ τῆς μετανοίας, πλύναι, καθάρισαι, ἀπόσμυξαι τὸν βόρβορον τῆς καταφρονήσεώς σου, ἵνα ἀξιωθῇς καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἀπάντησις ὑπὸ Μοναχοῦ Διονυσίου εἰς τὸ Ἀρθ. τοῦ Κου Κ. Πλεῦρη ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ τῇ 10/3/89 Εἰς Ν. Ἀ. Σελ. 14.

Κύριε Διευθυντά,

Ἀναφερόμενος εἰς τὸ δημοσιευθέν εἰς τὴν Ἐφημερίδα σας Ν. Ἀνθρώποι τῆς 10/3/1989 σελ. 14 Ἀρθρον τοῦ Κωνστ. Πλεῦρη μετὸν τίτλον ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗ ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ἐπιθυμοῦντες νὰ δοθῇ ἀπλετον φῶς εἰς ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ μετὰ τοῦ Κου Κ. Πλεῦρη διαλόγου παρακαλοῦμεν, ὅπως δημοσιεύσητε τὰ ἀκόλουθα: Ἐν πρώτοις γὰρ τὴν σύγκρισιν τῆς συμπεριφορᾶς τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ μετὰ ἐκείνην τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, ἐὰν ὁ Κος Πλεῦρης εἶχε διαβάσει ὁλόκληρον τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου θὰ ἐπεΐθετο ἂν προτίθεται νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σκέπτεται καλοπροαιρέτως, ὅτι ὑπάρχουν σημεῖα ἀνωτερότητος τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους ἀκόμα καὶ πρὶν λάβουν τὴν ἐξ Ὑψους Δύναμιν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ κλείσωμεν τὸ θέμα αὐτὸ ἔχω νὰ προσθέσω ὅτι καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ὥραν ἐκείνην ὅπου παρουσιάζουν σχετικὴς ἀνθρώπινες ἀδυναμίεις δὲν εἶχαν λάβει ἀκόμη ἐξ Ὑψους Δύναμιν καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὴν ὑπερηφανευθοῦν διὰ τὴν τεραστίαν πνευματικὴν δύναμιν ποὺ θὰ τοὺς παραχωροῦσε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, οὕτως ὥστε διὰ μιᾶς καὶ μόνον ὁμιλίας τοῦ πρώην δειλοῦ Ἀποστόλου Πέτρου νὰ πιστεύσουν 3.000 περίπου ἄνθρωποι καὶ νὰ ἰδρυθῇ ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς Βλ. Πράξ. Ἀποστ. Κεφ. Β' παρ. 41. «Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιοι. «ἐξήγγ. Καὶ αὐτοὶ μὲν ἐδέχθησαν εὐχαρίστως καὶ μετὰ τὴν καρδίαν τοὺς τὸν λόγον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πέτρου καὶ ἐβαπτίσθησαν. Καὶ ἔτσι προσετέθησαν εἰς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην περίπου τρεῖς χιλιάδες πρόσωπα. Δὲν σᾶς συγκινεῖ, τὸ ὅτι οἱ πρώην ἀγράμματοι ψαράδες διέδωσαν τὴν Νέαν Διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα μετὰ συνέπειαν νὰ μεταβάλουν τὴν μέχρι τότε πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς τὸ σημεῖον ποὺ παρουσιάζεται σήμερον οὕτως ὥστε τόσα ἑκατομμύρια νὰ πιστεύουν καὶ νὰ λατρεύουν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Θεόν, ὄντες πρότερον εἰδωλωλάτραι;

Καὶ τοῦτο ἐν μέσῳ ὅλως ἀντιθέτου πνευματικῆς τοποθετήσεως τῆς τότε ἀνθρωπότητος, ἐν μέσῳ

κινδύνων, θυσιῶν καὶ στερήσεων διὰ νὰ ἐκτελέσουν ἀκριβῶς τὰς ἐντολὰς τοῦ Διδασκάλου τοὺς. Ματθ. Κεφ. 28 παρ. 19». Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «ἐξ. Λοιπὸν ὑπάγετε καὶ κάμετε μαθητάς σας ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Δὲν σᾶς ἐνδιαιφέρει ὅτι ἐγκατέλειψαν, γονεῖς, παιδιὰ, συζύγους, συγγενεῖς, ἐργασίας καὶ περιουσίας καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ προσφέρουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Διδασκάλου τῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ κατ' ἀντανάκλασιν εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα; Δὲν θέλετε νὰ ἀπασχοληθεῖτε διόλου μετὰ τὴν πληθύν τῶν θαυμάτων ποὺ διέπραξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ τὰ ἀναρίθμητα ἐπιτεύγματα τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διδασκαλίας τῶν εἰς τοὺς διαφόρους τόπους ὅπου περιώδευσαν, νεκροὺς ἀνέστησαν, τυφλοὺς ἐθεράπευσαν, εἰς παραλύτους ἔδωσαν τὴν ἰασιν, εἰδωλωλατρικοὺς ναοὺς κατεκρήμνυσαν διὰ τῆς προσευχῆς τῶν, δαιμονιζομένους ἠλευθέρωσαν καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ ὑποστοῦν ὅλοι τὸ μαρτυρικὸν θάνατον διὰ τὴν ὑπακοήν, σεβασμόν, καὶ ἐκτίμησην πρὸς τὸν Διδάσκαλόν τοὺς καὶ τὴν Ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα; Πρέπει Κύριε Πλεῦρη νὰ κρίνετε ἐν ἀληθείᾳ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν πράξεων τῶν Ἁγίων καὶ Ἐνδόξων Ἀποστόλων καὶ οὐχὶ μεμονομένως ἓνα ἢ δύο περιστατικά, ἄλλως καὶ θέλετε νὰ παίξετε τὸν ρόλον τῶν δικηγόρων κατηγορίας, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ βροῦν τυχόν ἀδύνατα καὶ ἀρνητικὰ στοιχεῖα, ποὺ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον φυσικὰ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν, διότι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων εἶναι τέλειος καὶ ἀναμάρτητος, νὰ διαστρεβλώσουν ὅσον τοὺς εἶναι δυνατόν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς διήθεν ἀρνητικῆς καὶ ἀδυνάτου στιγμῆς, παραμερίζοντας δὲ τὰ ἀναρίθμητα καὶ τὴν πληθύν τῶν ἀποδεικνυόντων τὸ ἀντίθετον θετικὰ στοιχεῖα διὰ νὰ ὑποβιάσουν ἢ νὰ ἐνοχοποιήσουν τοὺς ἐναγομένους. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν προβαλλομένην ἐκ μέρους σας προαίρεσιν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀληθείας. Δὲν μᾶς εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ἀναφέρωμεν ὅλα ἢ καὶ τὰ περισσότερα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, λόγω χώρου καὶ χρόνου, ποὺ ἀποδεικνύουν ὄντως τὴν ἀνωτερότητα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ἐκείνων τοῦ Σωκράτους. Ἐὰν ὄντως ἔχετε καὶ τὴν ἐλαχίστην καλὴν προαίρεσιν σᾶς εἶναι ἀρκετὰ τὰ προβαλλόμενα διὰ νὰ πεισθεῖτε καθὼς καὶ κάθε καλοπροαίρετος ἀναγνώστης.

Λυπούμεθα ιδιαίτερος διότι μᾶς ἀναφέρετε διὰ Μεσσαίωνα, οὐδεὶς σὰς ἀμφισβητεῖ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκέπτεσθε ὅπως θέλετε, ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ ζημία εἶναι δική σας καὶ οὔτε σὰς κρίνωμεν προσωπικῶς, ἀλλὰ σχολιάζομεν τίς σκέψεις σας τὸν τρόπον πού τίς ἐκθέτετε βλέπομεν, ὅτι ζημιώνετε τὴν προσωπικότητά σας μὲ τὸ νὰ διατυπώνεται μὲ τρόπον μὴ οἰκοδομητικὸν τίς σκέψεις σας ἐκτὸς πραγματικότητος. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν ὅτι Εὐαγ. Ἰωάν. Κεφ. Γ' παρ. 17». Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. «Ἐξ. Διότι δὲν ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ πού λέτε νὰ στραφοῦμεν ἐναντίον τῶν Μασσώνων, Χιλιαστῶν καὶ λοιπῶν ἡμεῖς δὲν τασσόμεθα ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ἀλλ' ἐναντίον τῆς αἵρέσεως καὶ διαστριβλώσεως τῆς ἀληθείας ἡ ὁποία εἶναι ψυχοκτόνος ὅσον διὰ τὴν Μασσωνίαν καὶ Χλιαστάς ἤδη ἔχουν ἀφορισθεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας τί ἄλλο περισσότερο νὰ κάμω ἐγώ;

Παρατηροῦμεν ἐν συνεχείᾳ Κύριε Πλεύρη ὅτι ἐνῶ ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ διατείνεσθε ὅτι θέλετε νὰ ἀντικρούσετε τὸν χαρακτηρισμὸν σας ὡς Προδρόμου τοῦ ἀντιχρίστου καὶ δηλώνετε ὅτι ὄντως παραχέσθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεός, ἀπὸ τὴν ἄλλην δὲ πλευρὰν συγκρίνετε τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Σωκράτη μὲ ἐκείνην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐρίσκετε τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Σωκράτη μὲ ἐκείνην σκετε τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Σωκράτη ἀνωτέραν. Σὰς ἐρωτῶμεν πῶς λοιπὸν μπορούμεν λαμβάνοντας ὑπ' ὅψιν τὸ σύνολον τοῦ ἄρθρου σας νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὄντως εἶναι εἰλικρινής ἡ δῆλωσίς σας ὅτι ὄντως πιστεύετε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀφοῦ τὸν κατατάσσετε κατώτερον τοῦ Σωκράτους; Ἀσφαλῶς ἐχθρικοὶ πρὸς τὴν προσωπικότητά σας λογισμοὶ σὰς ἔχουν παγιδεύσει εἰς τὴν σύγχισιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτει ὡς φυσικὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπὶ τῆς Γῆς διαβιώσεώς Του διαίθετο τοὺς πόνους ἀπὸ τὰ καρφία ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς, πού θὰ τοῦ ἔκαμναν, τὸ φραγγέλλωμα, τοὺς ἔμπυσμούς, τὰς εἰρωνείας, τὸν ἐξευτελισμὸν, νὰ τοῦ φορέσουν τὴν κοκκίνην χλαμύδα καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, νὰ τοῦ ἀναγράψουν τὴν εἰρωνευτικὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Ἰησοῦς Ναζωρ. Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων (INBI). Ἀκόμα δὲ καὶ τὸ ὅτι θὰ τὸν ἐσταύρωναν ἐν μέσῳ δύο ληστῶν ὡς κακοῦργον καὶ κοινὸν ἐγκληματίαν.

Καὶ Ποῖον; Ἐκείνον πού εἰς ὅλην του τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς ὡς ἄνθρωπος διαβίωσιν εὐεργετοῦσε ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὅπως ἤδη σὰς ἔχομεν ἀναφέρει καὶ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον σας, νεκροὺς ἀνέστηνε, λεπρούς ἐκαθάριζεν, σὲ τυφλοὺς ἔδωκε τὸ φῶς καὶ ἀνέβλεψαν, παραλύτους ἐθεράπευσεν, δαιμονιζομένους καὶ σεληνιαζομένους ἐθεράπευσεν, ὑδροπικούς ἐθεράπευσεν διὰ τοῦ λόγου δὲ ἐδίδασκε τὸν τρόπον καὶ πρέπει νὰ διαβιοῦν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὴν ὑπερτάτην κορυφὴν τῆς πνευματικῆς πυραμίδος τὸ ἡγαπημένον Του καθὼς καὶ τὸ τελειότερον ὦν τῆς δημιουργίας Του τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου πράγματι τὴν εὐτυχίαν ἐπιθυμεῖ περισσότερον ἀπὸ ὅτι ὁ ἴδιος φροντίζει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, διαυτό ἄλλωστε ὑπέστη τὸν γνωστὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ μαρτυρικὸν σαρκικὸν θάνατον.

Δὲν σὰς συγκινεῖ Κύριε Πλεύρη, τὸ ὅτι ὁ Παντοδύναμος Δημιουργὸς καὶ συντηρητὴς του ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς σήμερον σχετικῶς ἀγνώστου εἰς τὸν ἄνθρωπον Ὑλικοῦ καὶ Πνευματικοῦ Σύμπαντος, παρὰ τὴν τεραστίαν ἐπιστημονικὴν πρόοδόν του, κατεδέχθη νὰ τιμήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ πλήρη ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ νὰ λάβῃ τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς καταστήσῃ προσιτὰ καὶ σὲ κάθε καλοπροαίρετη ψυχὴν τὰ θεῖα Του διδάγματα διὰ τῶν ὁποίων σὺν τοῖς ἄλλοις θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀκριβεστάτην καὶ ἀλάνθαστον πυξίδα καὶ τὸ ὀρθὸν προσανατολισμὸν πρὸς τὴν ἀνοδικὴν του πνευματικὴν πορείαν καὶ νὰ μπορῇ νὰ διακρίνῃ ὅλες τίς εὐκαιρεῖς πού ὁ Πανάγαθος Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς δίδει καθημερινῶς διὰ νὰ κερδίσωμεν μὲ ὀλίγην καλὴν προαίρεσιν καὶ μικρὰν προσπάθειαν τοὺς ἀνυπολογίστου ἀξίας πνευματικὸς θησαυροὺς τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως πού μᾶς προσφέρει ὁ Κύριος κάθε στιγμὴν καὶ ποικιλοτρόπως, διὰ νὰ ζοῦμεν εὐτυχισμένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας ἐπὶ τῆς Γῆς ὡς σημεῖον τῆς ὀρθῆς μας πνευματικῆς πορείας διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον ἡ αἰωνία Οὐράνιος μακαριότης, τὴν ὁποίαν εὐχομαι ὁλοψύχως διὰ τοῦ ὀρθοῦ προσανατολισμοῦ τόσον εἰς τὸν Κον Κ. Πλεύρη, ὅσον καὶ τὴν οἰκογένειάν του νὰ ἀπολαύσουν, ἀποδεχόμενοι τὴν γενναίαν καὶ εἰλικρινὴ προσφορὰν πού τοὺς προσφέρει ὁ Κύριος ἔστω καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν μας παρεμβολὴν καὶ διὰ τῆς γνωριμίας μας καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἀπόψεων μας μέσω τῆς Ἐφημερίδος Νέοι Ἄνθρωποι, ἡ ὁποία εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ φιλοξενήσῃ τὰ ἄρθρα μας.

Βλέπομεν, ὅτι ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ ἐπιμένετε εἰς τὸ ὅτι εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀνάλυσις, οὐδὲ ἐπιχείρημα καὶ οὐδεμία ἀπόδειξις περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ οὔτε καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ γιὰ τοῦτο οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατέφυγον εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλην γιὰ νὰ πάρουν στοιχεῖα διὰ τὰ ἀνωτέρω. Λυπούμεθα πολὺ κατάφωρα διότι δὲν ἔχετε ὀρθῶς κατανοήσει τὸ Πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ δὲν θέλετε νὰ τὴν λάβητε ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡσᾶς διαφεύγουν ὀρισμένα σημεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐξαχθοῦν τὰ ἀνωτέρω ὅπως εἰς τὰς Πράξ. Κεφ. 17 ἐδ. 28 ἀπὸ τὴν Ὁμιλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον πρὸς τοὺς φιλοσόφους τῶν Ἀθηνῶν «Ζητεῖν τὸν Κύριον», εἰ ἄραγε ψηλαφήσειεν Αὐτὸν καὶ εὗροιεν, καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα ἐν Αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὡς καὶ πινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. ἐξηγ. Ὁ σπουδαιότερος δὲ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ Ἔθνη, εἶναι νὰ ζητοῦν ταῦτα τὸν Κύριον, ἐὰν θὰ κατῴρθωναν ψηλαφιστὰ διὰ τῆς σκέψεως νὰ τὸν εὗρουν, καίτοι Αὐτὸς ὑπάρχει ὄχι μακρὰν, ἀλλὰ πολὺ πλησίον πρὸς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ εἶναι πολὺ πλησίον μας, διότι μέσα εἰς Αὐτὸν ὡς εἰς πνευματικὴν τινα ἀτμόσφαιραν ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ὑπάρχομεν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς σας ποιητὰς ἔχουν εἶπει. Διότι Αὐτοῦ εἴμεθα γενητά. Καὶ εἴμεθα γενητά Του, ὄχι διότι ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὴν οὐσίαν Του καὶ εἴμεθα ὅλοι ἕνα μὲ τὸν Θεόν, ὅπως τὸ ἐννόει ὁ ποιητὴς σας Ἄρατος, ἀλλὰ διότι μᾶς ἐπλάσε κατ' εἰκόνα Του καὶ μᾶς ἀγάπησε ὡς οἰκείους Του. Χρειάζεται Πνεῦμα Ἅγιον καὶ καλὴ προαίρεσις διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ κατανοήσωμεν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς Αὐτὴν οὐδὲν κενόν ὡς ἰσχυρίζεσθε ἀλλὰ ὅπως μᾶς ἐμφανίζεσθε τώρα κατὰ τὴν ταπεινὴν μας κρίσιν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσχωρήσετε εἰς τὰ βαθύτερα νοήματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς· χρειάζεται νὰ παρακαλέσετε θερμῶς τὸν Οὐράνιον Πατέρα μας νὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς διὰ νὰ τὴν κατανοήσετε ὀρθῶς. Σᾶς παραθέτομεν μόνον 2 σημεῖα ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαφαίνεται ἡ περὶ Θεοῦ διδασκαλία διότι ἂν τὰ ἀναφέρωμεν ὅλα θὰ χρειασθῇ ἄπειρος χρόνος καὶ χῶρος ποῦ ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐφημερίδα ποῦ μᾶς φιλοξενεῖ τὰ ἄρθρα μας δὲν πρέπει νὰ καταχρώμεθα τὴν καλωσύνην τοῦ Κυρίου διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδος. Λοιπὸν προσέξατε εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν. Κεφ. 14 παρ. 6/7/8/9/

10/11/12/17 «Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκατέ με καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκατε ἄν. Καὶ ἂν ἄρτι γινώσκεται Αὐτὸν καὶ ἐωράκατε Αὐτόν. Λέγει Αὐτῷ Φίλιππος. Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἐγνώκάς με, Φίλιππε; ὁ ἐωρακὼς ἐμέ ἐώρακε τὸν Πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστιν; τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπεμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ Πατὴρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. Πιστεύετε μοι ὅτι Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοί. Εἰ δὲ μὴ, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετε μοι. κ.τ.λ. Ἐξηγ. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ μοναδικὸς δρόμος διὰ τοῦ ὁποῖου ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Οὐρανόν. Διότι σύγχρονως εἰμαι καὶ ἡ ἀπόλυτος Ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικὴ πηγαία ζωὴ. Κανεὶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ νὰ μετὰσχη τῆς μακαρίας του ζωῆς παρὰ μόνον δι' ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς διδασκαλίας μου σᾶς γνωρίζω τὸν Πατέρα μου καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ διὰ τῆς θυσίας του ὡς αἰώνιος Ἀρχιερεὺς σᾶς συμφιλίωνω πρὸς Αὐτόν. Ἐὰν μὲ εἶχατε γνωρίσει καλά, θὰ ἐγνωρίζατε καὶ τὸν Πατέρα μου. Καὶ ἀπὸ τώρα, ὅποτε θὰ δοξασθῶ καὶ θὰ σᾶς στείλω τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, αὐτὸ θὰ σᾶς φωτίσῃ καὶ θὰ τὸν γνωρίσετε. Καὶ διὰ τῆς νέας ζωῆς, ποῦ θὰ σᾶς μεταδόσῃ, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐνώσῃ μὲ ἐμέ, θὰ τὸν ἴδετε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς σας καὶ καταλάβετε τὸ μεγαλεῖον Του, τὰς σωτηριῶδεις βουλὰς Του καὶ τὸ θέλημά Του. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς εὐθύς μετὰ τὸ πάθημά μου καὶ τὴν ἐπὶ Σταυροῦ θυσίαν μου, δι' αὐτὸ ἡμπορῶ ἀπὸ τώρα νὰ εἶπω, ὅτι ἐγνωρίσατε καὶ ἔχετε ἴδει τὸν Πατέρα. Λέγει εἰς Αὐτόν ὁ Φίλιππος. Κύριε, δεῖξε μας δι' ἀποκαλυπτικῆς ὁπτασίας τὸν Πατέρα καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ δόξαν Του, ὥστε νὰ ἴδωμεν αὐτήν, ὅπως ἄλλοτε ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡσῆας, καὶ μᾶς εἶναι ἀρκετὸν τοῦτο. Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς. Τόσον καιρὸν εἰμαι μαζί σας, Φίλιππε, καὶ δὲν ἐγνωρίσατε ἀκόμη ποῖος εἰμαι κατὰ τὴν θεῖαν μου φύσιν; Ἐκεῖνος, ποῦ ἔχει ἴδει ἐμέ καὶ ἐξετίμησεν πρεπόντως τὴν ἀλήθειαν τῆς διδασκαλίας μου καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν θαυματουργικὴν δρᾶσίν μου, εἶδε καὶ τὸν Πατέρα, διότι ἐγὼ εἰμαι ὁ φυσικὸς Υἱὸς Του καὶ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μου ἐκλάμπει ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀγιότης τοῦ Πατρός μου.

Ἀκολουθεῖ